

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Lorraine Heath's
books are always magic!"
CATHY MAXWELL

Midnight
Pleasures
with a
Scoundrel

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LORRAINE
HEATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Alçakla Gece Yarısı Zevkleri

Lorraine Heath

 HarperCollins e-books

Tilkiler için
Alice, Franny, Jane, Jo, Julie,
Kay, Sandy, Suzanne, Tracy
Hayat siz bayanlar şarap koyarken çok
daha eğlenceli.

İçindekiler

[Önsöz](#)

İçimde bir karanlık dolaşıyor. O gün doğdu.

[Bölüm 1](#)

İntikam, kalbi zayıf olanlar için değildi. Bu olabilir...

[Bölüm 2](#)

Ertesi gün öğleden sonra Swindler, Bayan Watkins'i evinden gizlice takip etti.

[Bölüm 3](#)

Rahatsız etmekten nefret ediyorum."

[Bölüm 4](#)

Onun için bu kadar aptalca bir şeydi.

[Bölüm 5](#)

Onun yanında geçirdiği bir günün ardından Swindler hala tam olarak...

[Bölüm 6](#)

Araba sokaklarda hızla ilerlerken, o...

[Bölüm 7](#)

Swindler, Frannie'nin Eleanor'u kazanacağını biliyordu. Şuna...

[Bölüm 8](#)

Bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu,

hatta... [9. Bölüm](#)

Swindler dalgın bir şekilde elini Eleanor'un kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

[Bölüm 10](#)

Swindler, amirine bakarken Sör David'in...

[Bölüm 11](#)

Swindler adımını attığında içini bir rahatlamanın kapladığını inkar edemezdi...

[Bölüm 12](#)

O gitti."

[Bölüm 13](#)

Emma Watkins, kayalıkların kenarında durmuş...

[Bölüm 14](#)

Dolandırıcı bir odada pencere kenarında bir sandalyede oturuyordu.

[Bölüm 15](#)

Rüzgar dışarıda uğuldamaya devam ediyor, hepsini içeriye kilitliyordu...

[Bölüm 16](#)

Çünkü o öğleden sonra aşırı uzun bir uyku çekmişti.

[Bölüm 17](#)

Emma hava durumu konusunda haklıydı. Rüzgâr hızlandı.

[Bölüm 18](#)

Emma uyandığında ilk düşüncesi uyuduğuydu...

[Bölüm 19](#)

Swindler uyandığında, güneş pencereden içeri sızıyordu...

[Bölüm 20](#)

Ana kısım küçük iplikçiklerden oluşan bir ağdı.

[Bölüm 21](#)

Emma geldikten sonraki ilk duraklarının...

[Bölüm 22](#)

Claybourne'dan gelen nota göre, yeni Markiz...

[Bölüm 23](#)

Emma iğne işlerini karıştırıyordu. Neden yaptığını bilmiyordu.

[Bölüm 24](#)

Swindler sanki bir lider gibi odaya daldı.

[Bölüm 25](#)

Sör David'in ofisi yine gölgelenmişti. Masasının önünde duruyordu.

[Sonsöz](#)

Lord Rockberry akranlarını yanlış değerlendirmişti. Ancak onlar...

[Yazar Hakkında](#)

[Lorraine Heath Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Önsöz

James Swindler'ın Günlüğünden

İçimde **bir** karanlık dolaşıyor. Babamın asılışını izlediğim gün doğdu. Halka açık bir idam, sokaklarda bir şenlik havası, sanki kaybı sadece ben anlamışım gibi, sanki çalınan nesne hem onun hem de benim hayatımı mahvetmeye değermiş gibi.

Sadece sekiz yıl önce doğmuştum ve benim dünyaya gelmemle birlikte annem de bu dünyadan ayrılmıştı. Babamın ölümüyle birlikte, gidecek hiçbir yeri ve beni yanına alacak kimsesi olmayan bir yetim haline gelmiştim.

Meraklı izleyicilerden oluşan sevinçli kalabalığın içinde benim durumumu fark eden iki delikanlı vardı; diğerleri alay edip gülerken kirli yüzümden gözyaşları akıyordu ve şüphesiz hikâyemi anlatıyorlardı. Babam bana güçlü olmamı söylemişti. Başına siyah kukuletayı geçirmeden önce bana göz bile kırpmıştı. Sanki darağacında durması bir şakaymış, iyi bir eğlenceymiş, daha sonra güleceğimiz bir şeymiş gibi.

Ama bu bir şaka değildi ve eğer babam şu anda gülüyorsa, bunu sadece şeytan duyuyordur.

O gün güçlü değildim. Ama o zamandan beri güçlüyüm.

Delikanlılar beni her zamanki gibi teselli ettiler: koluma bir şaplak atıp "dik dur dostum" dediler. Beni de peşlerine takılmaya davet ettiler. Jack daha büyüktü, kendine güvenen bir havası vardı. Luke'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bunun tanık olduğu ilk idam olduğundan şüpheleniyordum. Kalabalığın arasında ilerlerken, çevik parmakları birçok bozuk para cüzdanı ve mendil çaldı.

Karanlık çöktüğünde beni çayırıların arasından geçirerek Feagan adında bir çocuğun kapısına götürdüler. İşçilerinden değerli ganimetleri toplayana kadar benim gibilere pek ihtiyacı yoktu. Hepsi çocuktu. Aralarında sadece bir kız vardı. Canlı kızıl saçları ve yumuşak yeşil gözleri olan bir kız. Adı Frannie'ydi. Jack ve Luke'un beni bir hırsızlık yuvasına getirdiklerini anladığımda, kalmak için tüm hevesimi kaybettim. Beni doğrudan darağacına götüreceği kesin olan bir yere ait olmak gibi bir arzum yoktu. Ama genç kıızı gözden kaybetmemek için daha güçlü bir arzum vardı. Bu yüzden kaldım.

Bilgi toplama ve dolandırıcılık işlerine yardım etme konusunda çok yetenekli oldum. Hırsızlık konusunda o kadar yetenekli değildim. Birden fazla kez yakalandım ve cezamı babamın bana öğrettiği gibi metanetle ve göz kırparak çektim.

Sonuç olarak, hukuk sisteminin adil olmadığı ve çoğu zaman masumiyetin bedelinin ödendiği gerçeğine fazlasıyla aşina oldum. Adalet dağıtılırken çok dikkatli olmaya başladım. Neden bir çocuğa ipek bir mendili ispiyonladığı için on kırbaç cezası verilirken bir diğeri Yeni Zelanda'daki bir hapisane kolonisine naklediliyordu? Kanıtlar nasıl elde ediliyordu? Suçluluğa nasıl karar verildi? Daha da önemlisi, masumiyet nasıl kanıtlanırdı?

Zamanla Metropolitan Polisi için gizlice çalışmaya başladım. Gölgelerden ya da Londra'nın karanlık taraflarından korkmuyordum. Scotland Yard için açıkça çalıştığım zamanlarda bile, başkalarının ayak basmak istemediği yerlere gittim.

Asla bir masumu tutuklamadığımı bilmek beni rahatlatıyordu. Suçun ciddiyetine bağlı olarak, çoğu zaman suçluyu sadece bileğine bir tokat atarak ve izlediğime, her zaman izlediğime dair bir uyarıda bulunarak yoluna gönderirdim. Bir adam sokakta hayatını kaybedebilecekken, çalınan bir parça ipek süs eşyasının ne önemi olabilirdi ki? Dehşet verici suçlar beni çok daha fazla ilgilendiriyor ve büyölüyordu.

İçimde dolaşan karanlığa hitap ediyorlardı ve bu yüzden ateşli ilgimi topladılar...

Ve sonunda beni ona götürdü.

Bölüm 1

Londra
1852

İntikam, kalbi zayıf olanlar için değildi. Eleanor Watkins bir an durup düşünseydi, bunu başarma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor olması onu rahatsız edebilirdi. Ama kız kardeşinin günlüğünü bulup okuduğundan ve geçen sezon Londra'ya gittiğinde başına gelenleri öğrendiğinden beri, Elisabeth'in intikamını en iyi nasıl alacağını planlamaktan başka bir şeye ayıracak zamanı olmamıştı. Eleanor, kız kardeşini tatlı bir masumiyetten acımasız bir cinselliğe sürükleyen adamın, kız kardeşinin saflığının bedelini ödediği gibi, kendi günahlarının bedelini de ödeyeceğine kararlıydı.

İntikam arayışı, tarlakuşunun şarkısıyla uyandığı andan itibaren, Rockberry Markisi'nin ellerinde yaşadığı utancı anlatırken kız kardeşinin kaleminin her bir darbesiyle körüklenen korkunç kabuslara katlanmak için başını yastığa koyana kadar her hareketini, her düşüncesini kontrol etti.

Eleanor'un saplantılı intikam ihtiyacı, şimdi Cremorne Bahçeleri'nde gezinmesinin nedeniydi.

Saygın bir kadının etrafta olacağı bir saatti. Saygın erkekler bile akşam için emekliye ayrılmıştı, ama peşinden gittiği adamın, oldukça iyi bir taklit yapmasına rağmen, saygın olduğu söylenemezdi. Her akşam bahçelerde patlayan havai fişeklerin muhteşem olduğunu duymuştu. Ama elbette, gökyüzünü boyayan parlak ışık parıltılarını izlemek gibi basit bir zevkin tadını çıkarmak için zamanında gelmemişti. Hayır, onun zevkleri daha karanlık, daha önsezili bir doğaya yönelmişti.

Böylece Lord Rockberry, haber vermeden ortaya çıkmadan önce iyi insanların bahçelerden uzaklaşmasını ve ahlaksızların akıllarında fesatlıklarla gelmesini beklemişti. Düzenli aralıklarla bir serseriyle konuşmak için durduğunda uğursuz kahkahaları bahçelerde yankılanıyordu. Uzun boylu ve ince yapıydı, kalabalığın arasında hızlı adımlarla yürüyordu, pelerini arkasında dalgalanıyor ve kötülerin arasında kendini kral olarak gördüğü hissini artırıyor. Ama boyu ve silindir şapkasıyla bile, onu görüş alanında tutmak için insanların etrafında dolanmak zorundaydı ve bunu onun dikkatini çekmeyecek şekilde yapmaya kararlıydı. Kız kardeşi gibi onun ikna edici cazibesine kurban gitmeyecekti. İkisinden biri düşecekse, bunun o olacağına kararlıydı.

Bu gece hançerin onun kalbine saplanacağını, böylece tüm dünyanın onun ne kadar kokuşmuş ve kara olduğunu göreceğini hayal etmişti ama ne zamanın ne de mekânın doğru olduğunu biliyordu. Kendini darağacında asılı bulmamak için dikkatli olmalı, planı planlandığı gibi uygulamalıydı. Kız kardeşini ne kadar sevse de, ona katılmaya pek hazır değildi; yine de intikamın bedeli hayatı olacaksa, bunu ödeyecekti. Bu yola adım attığı andan itibaren, bu yolun onu eninde sonunda Newgate'e götüreceğinin farkındaydı. Rockberry'yi de cehenneme götürdüğü sürece pişman olmayacaktı.

"Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Önüne çıkan genç adam ona çekici bir gülümseme verdi. Kıyafetleri çok şıktı ve eğer kendisini sosyeteye doğru dürüst tanıtacak biri olsaydı, başka bir geceki baloda onunla dans edebileceğinden şüpheleniyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Biriyle buluşacağım."

"Şanslı adam. Eğer gelmezse-"

"Yapacak," diye yalan söyleyerek onun sözünü kesti ve etrafından dolanarak, bahçelerin güzelliğinin tadını çıkarmak için bir dakikası olmasını dileyerek su sıçratan çeşmenin yanından hızla geçti.

Patlat! Rockberry nereye gitmişti? Adımlarını hızlandırdı ve Rockberry'nin, elbisesi uygunsuz bir şekilde alçak olan ve orada bulunan herkese neler sunabileceğini gösteren dolgun bir kadınla konuştuğunu gördüğünde rahat bir nefes aldı. Görünüşe göre Rockberry'nin aradığı kadın o değildi, çünkü arkasına bakmadan yoluna devam etti. Hayır, o daha masum eğilimli kadınları tercih ederdi. Hayatı boyunca, yaramaz davranışların hoş görüldüğü, hatta beklendiği buraya neden geldiğini anlayamamıştı. Rockberry'nin tahammül edilemez şeylere karşı bir eğilimi vardı ve kız kardeşini ahlaksız günah ve sefahat eylemlerine katlanmaya zorluyordu.

Altı gündür onun alışkanlıklarını ve ritüellerini katalogluyor, hayatının bir haritasını çıkarmaya çalışıyor, kendi hayatını feda etmeden bu hayatı nasıl sona erdirebileceğini belirlemeye çalışıyordu.

Ne yazık ki, deniz kıyısındaki küçük bir köydeki yaşamı ona kedi-fare oyunu oynayacak eğitimi ya da deneyimi sağlamamıştı ve çoğu zaman bu ölümcül oyunda avcı değil av olmaktan korkuyordu. Özellikle de o Lord Rockberry'yi takip ederken, birilerinin de onu takip ettiğini hissettikçe.

Lavanta çiçekleri etrafındaki havayı koklarken, Eleanor arkasına bakmamak, peşindekinin farkında olduğunu belli etmemek için mücadele etti. İlk kez iki gece önce, Rockberry Scotland Yard'ı ziyaret ettikten sonra peşinden gelen iri yarı bir adamın farkına varmıştı. Rockberry için yaptığı planlarda daha ihtiyatlı olmalıydı. O

Cesaretiyle onu ürkütmüş, varlığının farkına varmasını sağlamış ve kendi akıl sağlığını sorgulamaya başlamasını ummuş olabilir. Eğer delirip kendi canına kıyarsa, çok daha iyi olurdu. Böylece onun yerine canını almak zorunda kalmazdı. Bunun yerine, onu polise ihbar etmiş olabilirdi.

Bu gece takipçisini henüz görememişti ama onun orada olduğundan emindi çünkü ensesindeki tüyler diken diken olmuş, içinden buz gibi bir ürperti geçmişti.

Thames Nehri'ne bu kadar yakinken, yoğun sisin sessizce içeri girmesi ve etrafındaki her şeyin rengini silmesi yardımcı olmadı. Gaz lambaları, çoğu kişinin saklamayı tercih ettiği şeyleri ürkütücü bir şekilde aydınlatmaya çalışan sessiz puslara dönüştü. Karaağaçların ve kavakların ardında, gölgeli girintilerde beyefendilerin mırıltıları ve kadınların baştan çıkarıcı kahkahaları duyuluyordu.

Rockberry'yi böylesine şüpheli bir yere kadar takip ederek neyi başarmayı umduğundan artık emin değildi ama ne yaptığını, kiminle tanıştığını bilmesi gerekiyordu ki saldırmak için en uygun anı belirleyebilsin. İhtiyat, menfaatten üstündür.

Sanki aç bir canavarmış gibi gecenin içinde dolaşıyordu, ama aradığı şeyin yiyecek değil, daha ziyade çökmekte olan zevkler olduğunu biliyordu - kız kardeşinin günlüğü, sadece kendi tatmini için değil, başkalarının eğlencesi için de onu nasıl baştan çıkardığını samimi ve yürek parçalayıcı ayrıntılarla ortaya koymuştu. Sanki isteklerinin hiçbir değeri yokmuş gibi, hayalleri paramparça edilmek isteniyordu. Rockberry, Elisabeth'i kendini uçurumdan aşağıdaki çalkantılı denize atmadan çok önce yok etmişti.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak -şimdi üzüntüsüne yenik düşmenin sırası değildi- Rockberry'nin, kız kardeşinin henüz on dokuz yaşındayken ölümündeki payının bedelini cömertçe ödediğini görmek için kararlılığını güçlendirdi.

İğrenç adam bir virajın etrafında kayboldu. Kahretsin! Takip edildiğini fark edemeyecek kadar bencildi, o halde aklında bir randevu olmalı. Merak etti.

bir sonraki kurbanını çoktan seçmişti. Eğer durum buysa, oyunu bu gece bitirebilirdi çünkü başka bir kadının Elisabeth gibi acı çekmesine seyirci kalamazdı.

Ağaçların etrafından dolanarak sendeleyerek durdu, yolu şehvetle sırtan üç beyefendi tarafından kesilmişti.

"Merhaba tatlım," dedi ortadaki, ona yetkili kişinin kendisi olduğu izlenimini vererek.

Bu alandaki ışıklar son derece loştu ve gri sis de duruma yardımcı olmuyordu. Adam hakkında açık tenli olması dışında pek bir şey söyleyemiyordu ve berbat gülümsemesi olmasa yakışıklı olduğunu bile düşünebilirdi. Arkadaşları esmerdi, biri oldukça itici şişkin burnuyla, diğeri de sanki bir şekilde boynunun içine düşmüş gibi talihsiz çenesizliğiyle ayırt edilebilirdi. Bakışlarının onun üzerinde gezinmesi tüylerini ürpertti ve onların karşısında küçülmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. En güzel kıyafetlerini giymişlerdi ve hala kendilerine aitken gençliklerinin tadını çıkarmaya niyetli, harika zaman geçirme beklentileri vardı.

Kendisine gelince, Elisabeth'in ölümüyle birlikte yirmi yaşından çok daha fazla yaşlanmıştı.

"Lütfen, izninizle." Etraflarından dolaşmak için bir hamle yaptı ama onlar hep birlikte hareket ederek yolunu kestiler. Kalbi hızlandı, onu Londra'ya getiren trenin ritmini taklit etti, takırdıyor, tıkırdıyor ve her an raylardan atlamakla tehdit ediyordu. Bir adım geri attı ve No Chin onun kaçışını engellemek için yanından geçti. Birden kendini etrafı sarılmış halde buldu. Adamların onu, saygınlığını korumak için hiçbir umudun kalmadığı bahçenin en karanlık gölgelerine sürüklemeleri çok az zaman alacaktı.

Tek korunma kaynağı olarak sakladığı hançerini bulmak için retikülünü açmaya çalıştı ama No Chin onu tuttuğu yerden çekip çıkardı ve neredeyse kolunu koparıyordu. "Hayır!" diye haykırdı.

"Hadi, uslu bir kız ol," dedi sarışın adam, bir kolunu kıza dolayarak onu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırırken.

Kulaklarını yırtan bir çığlık attığında dehşet onu sardı. Ama onu karanlık uçuruma doğru götürmeye başladıklarında duyduğu tek şey kahkahalardı. Planladıkları şeye kolayca boyun eğmeyecekti. Savaşacak, tırmalayacak, pençeleyecek-

"Durun beyler! Hanımefendi benimle birlikte."

Görünüşe göre, onu ana patikadan çıkmaya zorlayan adamlar, kendilerine yöneltildiği belli olan derin ve kendinden emin ses karşısında en az onun kadar şaşırılmışlardı. Hafifçe aralandılar ve dar bir aralıktan, şimdiye kadar gördüğü tüm erkeklerden daha uzun, geniş omuzlu, iri bir adamın gölgeli silüetini görmesine izin verdiler.

Birdenbire omuzlarını kaldırarak içeri girdi, kolunu kadının beline doladı ve serbest kalan koluyla diğer adamlardan birini kenara iterek onu esir alan kişiden kurtardı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye mırıldandı alçak ve güven verici bir sesle. "Eğer bu geceyi erdemin bozulmadan atlatmak istiyorsan, benimle gelmeni öneririm."

Onunla ilgili her şey, yaklaşan sise eşlik eden bulanık gölgeler arasında kaybolmuştu. Saçları koyu renkti ama tam tonunu söyleyemiyordu. Adamın tutuşundaki gücü, kuvveti ve kendine güveni hissedebiliyordu. İçgüdüsel olarak, onun kadınları zorlayan bir adam olmadığını biliyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Adamda koruyucu bir hava vardı ve büyük olasılıkla onu takip eden adamın Scotland Yard'dan gelen adam olduğunu fark etti. Adamın şeytandan korkacak biri olduğunu sanmıyordu ve belki de Rockberry ile başa çıkmasına yardımcı olabileceğine dair çılgınca bir düşünceye kapıldı. Ama bunu düşünürken bile, bir yabancıya bir arkadaşından daha fazla güvenemeyeceğini fark etti. Bu konuda değil, bu kadar çok şey -her şey- risk altındayken değil.

Bakışları ondan uzaklaştı ve ancak o zaman bir dinleyicileri olduğunu hatırladı. Üç genç adam onlara ters ters bakıyordu.

"Buraya bak, eski dostum," dedi lider. "Onu ilk biz aldık."

"Daha önce de belirttiğim gibi, o benimle birlikte." "Bize müsait olduğu söylendi."

"Size yanlış söylendi." Kolunu sıkıca ona dolayarak adım adım uzaklaşmaya başladı. Adımlarını takip edebilmek için ayaklarını hızla hareket ettirmek zorunda kaldı. Ama daha ana yola yaklaşmadan, üç adam gidişlerini engellemek için harekete geçti. Adamın yorgun iç çekişini duydu.

"Siz beyler kazanamayacağınızı bile bile bu gece gerçekten dövüşmek istiyor musunuz?"

"Biz üç kişiyiz ve siz sadece bir kişisiniz. Şansımızı seviyorum."

"Benim şansım daha yüksek. Sokaklarda büyüdüm, senden çok daha kötülerıyla savaştım."

"Tam bir centilmen gibi konuşuyorsun."

"Ama ben şeytan gibi dövüşürüm." Sözlerinin altında yatan tehdit sesinde yankılanıyordu.

Görünüşe göre ona saldıran adamlar sadece kötü niyetli değil, aynı zamanda aptaldı. Bulbous swung-

Darbeyi savuşturup Bulbous'u yere seren koruyucusunun - onu artık böyle düşünmeye başlamıştı - arkasına hızla itildiğini fark etti. Diğer ikisi ona saldırdı. Omuzunu kullanarak No Chin'in sendelemesine neden olurken, kurtarıcısı da yumruğunu adil adamın karnına indirdi. Nefes nefese kalan Fair iki büklüm oldu ve dizlerinin üzerine düştü. Sonra koruyucusu Bulbous'a doğru hamle yaptı ve Bulbous ayağa kalktı. Koruyucusunun muştaları adamın çenesinin altını kavradığında etin ete çarpma sesi etraflarında yankılandı. Bulbous sendeleyerek geri çekildi, kolları savruldu. Yerde kıpırdamadan, zarif bir şekilde yayılarak düştü. Arkadaşları ayağa kalkmaya çalışırken, koruyucusu iki hızlı yumruk atarak ikisini de yere serdi.

Koruyucusu ona elini uzatmadan önce, "Biz gidene kadar burada kal," diye emretti. "Gidelim, olur mu?"

Eğer ona zarar vermek istiyorsa, diye düşündü, onu buradan götürmek için hiçbir nedeni yoktu. Bahanesi zayıf olsa da, kendini başını sallarken buldu. Bu yerden yeterince sıkılmıştı ve Rockberry'yi bulmanın artık onun yetersiz tespit yeteneklerinin ötesinde olduğunu biliyordu. Kurtarıcısına doğru bir adım attı, sonra hatırladı-

"Retikülüm. İçlerinden biri aldı."

Ayağıyla Bulbous'u yuvarladı, retikülünü aldı ve durup dışarı çıkan hançerin sapına baktı.

"Korunmak için," diye mırıldandı ve retikülünü alıp hançerin üzerine kapattı.

"Sana çok az yararı oldu. Gel bakalım. Yakın dur. Bir fayton kiralayıp seni sağ salim eve götüreceğim."

Onun kendisini içine çekmesine ve dik tutmasına izin vermekten başka çaresi yoktu, çünkü şimdi bitmiş olan çile yüzünden titrediğini fark etti. Bu yerde kimsenin teklifini kabul etmeyerek kendini koruyabileceğine inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

"Bir adın var mı?" diye sordu sonunda sessizce.

"Eleanor Watkins," dedi düşünmeden ve sonra sahte bir isim verip vermediğini merak etti. Planları üzerine o kadar çok düşünmüştü ki, işte burada çözülmeye başlamışlardı.

"Gecenin bu saatinde bahçelerde ne arıyordunuz Bayan Watkins?"

"Korkarım kayboldum." Ona baktı, kendisine inanıp inanmadığını anlayamıyordu. "Görünüşe göre efendim, beni kurtaran adamın adını bilmem gerekiyor."

"James Swindler."

King's Road'da kaldırımın kenarında bekleyen bir fayton buldular. Adam eğilerek kapıyı açtı ve kadını yukarı çıkardı. "Şoföre ne gibi talimatlar vereyim?" diye sordu.

Kadın isteksizce ona kalacağı yerin adresini verdi. Bilgileri söyledi ve paraları şoföre uzattı.

"Gelecekte kendinize dikkat edin, Bayan Watkins. Londra yalnız bir kadın için çok tehlikeli bir yer olabilir."

Kadın cevap veremeden şoför aracı harekete geçirdi. Arkasına baktığında Bay Swindler'ın hâlâ sokakta durduğunu gördü. İri ve önsezili, tıpkı kendisini takip ederken gördüğü adam gibi gecenin içinde kaybolmuştu.

Eğer Rockberry'nin adamıysa, neden gitmesine izin vermişti? Ve eğer değilse, neden onu takip ediyordu?

"Adı Eleanor Watkins."

"Elisabeth'in kız kardeşi. Tahmin etmeliydim. Esrarengiz bir benzerlik var."

James Swindler, Cremorne Bahçeleri'nde karşılaştığı kadının adını söyledikten sonra gölgeli köşeden gelen sessiz mırıltıları duymak için dönmedi - iki gündür onu gözetliyordu.

Swindler'ın amiri Sör David Mitchum, Swindler'ın önünde durduğu masanın arkasında oturuyordu. Lambanın alevi düşük olduğundan ve köşelere ulaşacak kadar ışık vermediğinden, Swindler odada başka birinin yaşadığının farkında değilmiş gibi davranması gerektiğini düşündü. Adamın sandal ağacı, zengin tütün ve gergin ter kokması, çevreye uyum sağlamasını biraz zorlaştırdı. Swindler'ın verdiği bilgiye şaşırmış gibi konuşması, Swindler ve Sör David'in odada yalnızmış gibi davranmaya çalışmasının gülünçlüğünü daha da artırıyordu.

Köşedeki adamın aksine, Swindler'ın gerektiği yerde ortama karışmak gibi esrarengiz bir becerisi vardı. Yine de Swindler diğerinin varlığından haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. En iyileri gibi davranabilirdi. Her ne kadar adamın kimliğinin bir sır olduğuna inanmasını mantıksız bulsa da, özellikle de Swindler'ın soruşturması

Lord Hazretleri'nin evinde başlamıştı. Rockberry Markisi'nin kendini beğenmiş bir soytarı olduğundan şüpheleniyordu.

"Kadın hakkında daha fazla ne öğrenebildiniz?" Sir David sordu.

Kadını gönderdikten sonra Swindler başka bir faytona binmiş, dikkat çekmeyecek bir mesafeden takip etmiş ve şoföre kendisini Bayan Watkins'in lojmanının yakınındaki bir sokakta indirmesini emretmişti. Yolun geri kalanını hızlı adımlarla yürümüş ve tam Bayan Watkins ön kapıdan girerken oraya varmıştı. Köşedeki pencereden hafif bir ışık görünene kadar beklemişti - şans eseri kiraladığı oda caddeye bakıyordu - yaklaşmak için. Kapıyı açan ev sahibesinin tombul eline birkaç bozuk para sıkıştırarak birkaç ayrıntıyı daha öğrenebilmişti. "Kiralık bir odası var. Sadece bir aylık ücretini ödemiş ve bir haftadır Londra'da. Son derece sessiz, asla rahatsızlık vermiyor, diğer sakinlerle görüşmüyor ve hiç ziyaretçisi yok. Yemeğini genellikle odasında yer."

Sir David "Başka bir şey var mı?" diye sormadan önce aralarında bir sessizlik oldu.

"Korkarım ekleyecek başka bir şeyim yok. Bana verilen talimatlar onu takip etmem ve ona yaklaşmamam yönündeydi. Ancak, bazı genç kabadayılar onun söz konusu olduğu bir yerde biraz yaramazlık yapmaya niyetli olduklarından, emirlerimin ikinci kısmını görmezden gelmenin ihtiyatlı olacağını düşündüm. Birinin onlara onun 'müsait' olduğunu söylediğini iddia ettiler. Bu kişinin kim olabileceği konusunda bir fikrimiz olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalama," diye seslendi köşeden, Swindler'ın Rockberry'nin genç beylere onu kısa sürede halletmelerini tavsiye etmiş olabileceğine dair şüphelerini doğrulayarak. Görünüşe göre sabır Rockberry'nin güçlü yanı değildi.

Sir David, "Gecenin geç saatlerinde Cremorne Bahçeleri'nde tek başına dolaşan bir bayanın başının belaya girmesi kaçınılmazdır," dedi. "Onu izlediğiniz için çok şanslı. Sanırım göreviniz hakkında hiçbir fikri yoktur." Eğer içinde

Swindler'ın Rockberry ile ilgili şüpheleri hakkında hiçbir ipucu vermedi.

"Gerçek amacım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ev sahibesinin açıklayabildiği her şeyi sizinle paylaştım. Bayan Watkins'in tek bir bavulla geldiği ve pembeyi tercih ettiği gerçeği dışında. Dürüst olmak gerekirse, ilk gözlemlerime göre, Bayan Watkins'i kimse için bir tehdit olarak görmüyorum."

"Lord Hazretleri aynı fikirde değil."

Swindler'ın buraya getirilme sebebi de buydu. Bayanın neyle ilgili olduğunu belirlemek için. Şimdiye kadar Rockberry'yi hayvanat bahçeleri ve Hyde Park boyunca takip etmişti. Dün gece onu kulübüne kadar takip etmişti - Dodger's Drawing Room, Londra'nın seçkin beyefendilerinin kötü alışkanlıklardan zevk aldığı yerlerden biriydi. Bu gece, Cremorne Bahçeleri. Birini takip etmek suç olsaydı, Swindler şimdiye kadar Pentonville Hapishanesi'nde çürüyor olurdu.

"Tüm saygımla efendim, başka bir yerde daha iyi hizmet verebileceğime inanıyorum. Bu gece Whitechapel'da bir cinayet işlendiğini duydum ve-"

"Suçları işlendikten sonra çözmeyi tercih ettiğini biliyorum, Swindler, ama bizim görevimiz her şeyden önce suçların işlenmesini önlemektir."

Bu polisin sloganı, inancıydı. Önleme. Bu kadar çok kişinin sokaklarda devriye gezmesinin nedeni buydu. Ancak Swindler, suç işlemeye niyetli birini hiçbir şeyin engelleyemeyeceğine inanıyordu. O daha çok adaleti sağlamaya ve doğru kişinin ağır suçların bedelini ödemesini sağlamaya takıntılıydı. Kafası göğsünün ortasına ancak ulaşan ufak tefek bir kadınla ilgilenen şımarık bir lordla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Tanrı yardımcısı olsun, onun yanında kendini hantal bir dev gibi hissediyordu.

"Swindler, "Onun hangi suçu işlemesini beklediğimizi bilmek yardımcı olur, efendim," dedi.

"Sanırım beni öldürmeye niyetli," diye seslendi köşeden, kısık bir sesle.

Sir David, bu durumdan duyduğu sabırsızlığı belli etmemek için mücadele eden Swindler'a kara kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı. Lordun kendisini boğmak istemesine çok az kalmıştı. "Lord hazretlerinin neden Bayan Watkins'in onun kötölüğünü isteyeceğine inandığını biliyor muyuz?"

Amirinin bakışları köşeye doğru kaydı. Swindler sabırsız bir iç çekişin ardından gürleyen sesi duydu. "Elisabeth Watkins geçen sezon ortaya çıktı. Ara sıra dans ettik. Daha fazlası değil."

Her zaman daha fazlası vardı.

"O halde Leydi Elisabeth ve Leydi Eleanor olduğunu mu varsaymalıyım?" Swindler sordu.

"Hayır, babası sadece bir vikont. Bayan Eleanor Watkins."

Sadece mi? Yani köşedeki daha yüksek rütbeli adam üstün bir tavra sahipti.

Bu danstan bıkan Swindler arkasını döndü. Uzanmış bir bacak ve ışığa zar zor ulaşan bir parlaklıkta cilalanmış iyi yapılmış bir çizme görebiliyordu. Adamın geri kalanı karanlıkta kaybolmuştu ama yine de Swindler adamın neye benzediğini biliyordu, çünkü izler Lord Hazretleri'nin evinde başlamıştı. Çok yaşlı değildi. Bununla birlikte, şairlerin kâğıda mürekkep sürmesine ve aşkın harikaları hakkında şiirsel ağıtlar yakmasına neden olan mükemmel yüz hatlarına sahip, son derece yakışıklıydı. Swindler ona ismiyle hitap etmeyi çok istiyordu ama bilinmeyen bir nedenden ötürü oyunlar oynanıyordu ve Sir David bunlara göz yumuyordu; bu da adamın ya Sir David'den daha üstün arkadaşları olduğu ya da Sir David'in yapmaması gereken bir şey yaptığına tanık olduğu anlamına geliyordu. "Eğer geçen sezon ilginizi çeken Elisabeth'se, Eleanor neden şimdi size zarar vermek istesin?"

Sorusunu sessizlik karşıladı.

"Lord Hazretleri, eğer açık sözlü olmazsanız size pek yardımcı olamam. Dedikodu yapacak biri değilim. En ahlaksız cinsel eylemlerden zevk aldığınızı itiraf edebilirsiniz-"

Aralarındaki mesafeye rağmen Swindler köşeden yayılan bir gerilim dalgası hissetti.

"-İnsanlar tarafından biliniyor ve ben kimseye söylemem."

Sessizlik kalınlaştı ve uzadı. O zaman mesele bu muydu? Lord hazretlerine musallat olan bir ahlaksızlık mı?

Rockberry sonunda boğazını temizledi. "Bayan Elisabeth Watkins zamansız bir sonla karşılaştı. Kız kardeşinin bundan beni sorumlu tutması oldukça muhtemel, ki bu çok gülünç, çünkü o ölümle karşılaştığında ben o aptalın yakınında bile değildim. Bayan Eleanor Watkins benimle hiç yüzleşmedi. Benimle konuşmadı. Sadece izledi. Bir elektrik direğinin yanından ya da parktaki bir ağacın dibinden. Gezintiye çıkacağım ve gözetlendiğimi hissedeceğim. Arkama bakıyorum ve o orada, izliyor... her zaman izliyor. Amacını öğrenmek için ona yaklaştırmaya çalıştığımda uzaklaşıyor, kalabalığın içinde kayboluyor ve ben de onu gerçekten görüp görmediğimi merak ediyorum. Elisabeth'e olan esrarengiz benzerliği nedeniyle, Elisabeth'in bana musallat olmak için geri döndüğünü düşünmeye başlamıştım. Ama dediğim gibi, biz sadece dans ettik, bu yüzden bu can sıkıcı oyun için hiçbir neden belirleyemiyorum."

Swindler, tekrarladığı "sadece dans ettik" sözleriyle Lord Hazretlerinin kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordu: Swindler'ı mı yoksa kendisini mi?

Sir David, bu konuda daha fazla tartışmaya tahammülü olmadığını gösteren bir ses tonuyla sert bir şekilde, "Yani onu takip etmeye devam edeceksin, Swindler, bakalım neyle ilgili," dedi.

Swindler dikkatini tekrar amirine verdi. Sör David'i sever, ona hayranlık duyardı ama bu konu artık bardağı taşırmıştı. "Ona yaklaşmak zorunda kaldığıma göre, sanırım ona tekrar yaklaşmama bir itirazınız yoktur."

"Bu meseleyi nasıl uygun görürseniz öyle halledin."

Swindler, Sör David'in sesindeki hayal kırıklığını ve kızgınlığı duydu. Sör David bu durumdan en az onun kadar memnundu. Swindler'a kalsa, yarın bu meseleyi halledecekti.

Bölüm 2

Ertesi gün öğleden sonra Swindler, Miss Watkins'i kaldığı yerden Hyde Park'a kadar gizlice takip etti. Sol omzunda pembe bir şemsiye tutan Watkins'in üzerinde uçuk pembe bir elbise ve ona uygun kurdeleli bir şapka vardı. Kıyafeti masum bir dokunuşa sahipti. Lord Rockberry'yi ne kadar sinir bozucu bulursa bulsun, onun Lord Rockberry'ye karşı bir şeyler hissettiğini anlayamıyordu. Genç bayan Swindler'ın varlığından haberdarsa bile bunu belli etmiyordu.

Her zamanki gibi park, mallarını sergileyen hanımefendiler ve beyefendilerle doluydu - güzel giysileri, kibirleri, sıradan insanlardan daha iyi olduklarına dair sarsılmaz inançları. Swindler'ın üst tabakaya karşı çok az toleransı vardı - endişe verici bir düzenlilikle soyluların saflarına geçen arkadaşları söz konusu olduğunda hariç. Birkaç yıl önce Lucian Langdon'ın doğuştan Claybourne Kontu olmaya yazgılı olduğunu keşfetmişlerdi. Geçen yıl Jack Dodger dul bir düşesi kendine eş olarak almıştı. Swindler'ın gerçekten sevdiği tek kadın olan Frannie Darling ise kısa süre önce Greystone Dükü'yle evlenmişti. Swindler onun adına içtenlikle mutluydu. Frannie konusunda her zaman bencil olmamıştı ama bencil olmamanın da ağır bir bedeli vardı. Babası ona

ve Swindler o zamandan beri bunun bedelini ödüyordu.

Arkadaşları onun üzerinde hakimiyet kurmasalar da, artık aynı çevrelerde de dolaşmıyorlardı. İşler böyle yürüyordu. Onların yükselişine kızmıyordu ama her zaman bir hırsızın oğlu olarak bilineceğinin de farkındaydı.

Babasını, o zamandan beri Frannie dışında kimseyi sevmediği kadar sevmiştir. Yine de babası ona taşıması gereken inanılmaz bir yük bırakmıştı. Genç bir delikanlıyken bazı geceler bu yükün ağırlığı altında ağlamıştı. Diğer gecelerde ise öfke onu yönetmiş ve önüne çıkan her şeyi yok etmişti. Frannie'nin onun acılarıyla ilgilendiği, kanayan eklemlerini nazikçe sardığı zamanların sayısını unutmuydu. Elleri, onlara uyguladığı kötü muameleden dolayı sürekli ağrıyordu. Yüz hatları da kavgalar yüzünden yıpranmış, ardında silik yaralar ve mükemmel olmayan bir profil bırakmıştı. Yakışıklı sayılmazdı ama en azından yüzünde bir güç olduğunu umuyordu.

Bununla bir kadını cezbetmeyi umduğundan değil. Frannie onun gerçekten istediği tek kişiydi. Yakın zamanda evlenmiş olsa da, kalbini Greystone'a vereli bir yıldan biraz fazla olmuştu. Swindler'ın başka bir kadın aramaya niyeti yoktu. Kalbini Frannie'ye vermişti ve onunla birlikte kalacaktı. Artık ihtiyacı olan tek şey, ara sıra, basit ihtiyaçlarını tatmin edecek bir kadındı. Kadınlara tüm dikkatini vermesiyle ve daha önce hiç yaşamamış olanlara bile zevk sunmasıyla tanındığı için

-Onunla bir akşam geçirmek isteyen kadınları bulmakta hiç zorlanmıyordu. Bozuk para almaya alışkın olanlar bile nadiren onunkini alırdı.

Son zamanlarda kadınları tatmin etse de hiçbirini onu tatmin etmiyordu, hareketleri daha mekanikti, alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Her zaman göğsünde bir ağrıya baş başa kalıyordu - şüphesiz artık bir kalbe sahip olmamasının sonucuydu bu. Tanrı ona yardım etse de

en son ne zaman bir kadını yatağa attığını hatırlayamıyordu.

Bayan Eleanor Watkins onu kendi derin düşüncelerinden kurtararak Rotten Row'u net bir şekilde görebileceği bir ağacın yanına gitti ve şüphesiz avının güzel atının üzerinde gelmesini bekliyordu. Swindler'ın kadına odaklanması gerekirken, Rockberry ile ilgili birkaç soruşturma yapmıştı. Lord Rockberry'nin her öğleden sonra saat tam beş buçukta parkta gezintiye çıktığını artık o da en az onun kadar iyi biliyordu.

Kimse onu dikkate almıyor gibiydi. Diğer hanımlar erkeklerin dikkatini çekmeye çalışmakla meşguldü ve erkekler de görünmek istemeyen hanımlardan ziyade görünmek isteyen hanımlarla ilgileniyordu. Tüm bunlar eş arama ritüelinin bir parçasıydı. Ona yaklaşmak itibarını tehlikeye atabilirdi ama bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Swindler, Bayan Watkins'e doğru yürümeye başladı. Ona nasıl yaklaşacağı konusunda epey düşünmüştü. İlgili bir beyefendi rolüne bürünecek, onun güvenini kazanacak ve ardından Rockberry'ye olan ilgisinin nedenlerini ve zırva lorduyla ilgili tam olarak neyi amaçladığını anlayacaktı.

Swindler, kadının arkasından yaklaştığında ondan yayılan gül kokusuyla karşılaştı. Dün geceki kokuyu hatırlamıyordu. Belki de günün erken saatleri olduğu için gül suyu daha yeni sürülmüştü. Çoğu kadının kokusu gibi burnunun direğini sızlatıyordu.

"Bayan Watkins?"

Etrafında döndü. Gözleri bulutsuz bir gökyüzünün gölgesiydi.

-Genişledi ve dolgun, pembe dudakları hafifçe aralandı. Çabucak kontrolü yeniden ele aldı. "Neden, Bay Swindler, değil mi? Ne güzel bir sürpriz. Sizi tekrar görmeyi beklemiyordum."

Onu etkisiz hale getirmek için söylemeyi planladığı sözler, bir fincanın içindeki çingiraklı zarlar gibi zihninde karmakarışık. Gün ışığında o tamamen farklı bir yaratıktı. O kadar çok

gecenin gölgelerinde ondan saklanmıştı. Cildi son derece kusursuzdu, kremi bir kaymaktaşı rengindeydi ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde bir parça allık kıvrılıyordu. Gözlerinde daha önce fark etmediği bir masumiyet ve yumuşaklık vardı. Başlığının altından görünen saçları soluk bir ay ışığı gibiydi, neredeyse beyazdı. Dün gece karşılaştığı kadına bakıyordu ama kadın hatırladığından çok daha güzeldi. Gün ışığında onunla ilgili bir şey göğsüne keskin bir darbe indirmeyi başarmış, nefes almasını zorlaştırmıştı - ki kokusundan bir kez daha zevk almaktan başka bir sebep olmasa bile bunu yapmayı umutsuzca istiyordu.

Ona tuhaf bir gülümseme bahşetti. "Beni takip etmiyorsun, değil mi?"

Başını hızlıca salladı ve boğazını temizleyerek aklını başına toplaması için kendine zaman tanıdı. Kadınlar onun üzerinde böyle bir güce sahip değildi. Asla. En yetenekli baştan çıkarıcı bile vücudunu pelteye çevirebilirdi ama aklını asla.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda, en sıcak gülümsemelerinden biriyle onu etkilemeyi umarak. Çocukken, ihtiyacı olan her şeyi elde etmesine yardımcı olması için ortaya çıkarabileceği bir dizi ifade biriktirmişti. Acıktığında ve bir bakkaldan ya da bir evin arka kapısındaki aşçıdan bir parça yiyecek umduğunda hüzünlü gözler, gizli ceplerini aşmak için bir kadını kendine yaklaştırması gerektiğinde gözyaşları. Hak edildiğinde ukalalık. Ödülü kazanmaya en iyi şekilde hizmet edeceği zaman alçakgönüllülük. Öyle zamanlar oluyordu ki, cephaneliğinde bulunan ve emredildiğinde ortaya çıkarabildikleri dışında, duygudan yoksun uçsuz bucaksız bir çöl olduğuna karar veriyordu. "Evet, sanırım bir bakıma öyleyim. Sahip olmak isteyebileceğinizi düşündüğüm bir şey buldum. Onu lojmanınıza götürmek üzereydim ki sizi sokakta yürürken gördüm. Ev sahibenize bırakmak yerine bizzat takdim etmeye karar verdim."

Ceketinin cebine uzanarak katlanmış bir Londra haritası çıkardı ve ona uzattı. "Böylece bir daha asla kaybolmayabilirsiniz."

Yüzü şaşkınlıkla aydınlandı ve ağaçlardaki kuş cıvıltılarıyla yarışan hafif, havadar bir sesle güldü. Haritayı alırken, eldivenli parmakları onunkileri sıyırdı ve onun tamamen başka bir şeyi sıyırdığı düşüncesiyle midesi sıkıştı. Sertçe yutkundu ve kendine gelmeye çalıştı. Ne de olsa o sadece bir kadındı. Bir işaret. Ve dış görünüşü sadece onun için özenle inşa edilmişti - gerçek benliğini yansıtmıyordu. Bunu sadece birkaç kişiye gösteriyordu.

"Ne kadar düşüncelisin." Bakışlarını onunkilere çevirdiğinde yüz ifadesi açıldı. Tanrı aşkına, kim onun bırakın bir erkeği, bir sineğe bile zarar verebileceğini düşünebilirdi ki? "Onu bulmak için çok zahmete girmiş olmalısınız."

Hiçbirine gitmemiştir. Bunu geçen yıl, harita yapımcıları Büyük Sergi'yi görmek için Londra'ya gelecek çok sayıda ziyaretçi beklentisiyle şehri haritalarla doldurduğunda satın almıştı. Ona alçakgönüllülük ve özgüvenin cesur bir bileşimini verdi. "Zahmete girmek hediyenin bir parçasıydı."

Söylediği yalan sözlerden nefret ediyordu. Birini, ortaya çıkmasını istediği şeyi ortaya çıkarması için kandırmak onu daha önce hiç rahatsız etmemiştir. Ama sonra ondan pratik olandan daha fazlasını istediğinden korktu. Onun koluna girmesini istiyordu. Başını eğip dudaklarına tutkulu bir öpücük kondururken onun ayak parmaklarının üzerinde yükselmesini istiyordu. Yatağını paylaşmasını, kulağına hınzırca sözler fısıldamasını istiyordu - her ne kadar kelime dağarcığının düşündüğü kaba kelimeleri içerdiğinden şüphe etse de. Ama ona öğretebilirdi. Onun çabuk öğrenen biri olduğundan şüpheleniyordu.

Ama daha çok, ateşin önünde yanında oturmasını, gününü anlatırken onu dinlemesini, insanoğlunun vahşetine ve insanlık dışı davranışlarına tanıklık ettiğinde teselli edici sözler söylemesini arzuluyordu. Bu sonuncusu ona duyduğu arzuyu pratik olmaktan çıkarıyordu, çünkü karşılaştığı dehşetin onun güvenli dünyasında ya da masum zihninde yeri yoktu.

Kendi kendine sert bir zihinsel sarsıntı geçirdi. Böyle hayali düşüncelere sahip olmasının n e s i yanlıştı? Böyle şiirsel terimlerle düşünmek ona göre değildi. O bir realistti.

Pratikti. "I gerçektenvar Hayır fikir nasıl I olacaktır hiç geri ödeyin senin nezaket," dedi.

"Belki de benimle parkta bir tur atma nezaketini gösterirsiniz."

Kadın hızla etrafına bakındı ve adam onun Rockberry'yi mi aradığını yoksa tanıdığı hiç kimsenin onu Swindler'la görmemesini mi sağlamaya çalıştığını merak etti. "Bunun itibarıma bir zarar vereceğini sanmıyorum. Ne de olsa burada avantaj elde edemezsiniz."

O masumdu. Neden kadınların refakatçiye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü ki? Bir erkek fırsatını bulduğunda her zaman bundan yararlanırdı. Özellikle de kadın onun kadar baştan çıkarıcıysa.

Cesurca kolunu uzattı. Kadının küçük eldivenli eli koluna değdiğinde, bu dokunuşu ayaklarının ruhuna kadar hissetti. Onun güvenini kazanma çabasının bir parçası olarak bir centilmen gibi giyinmişti: eldivenler, şapka, güzel bir ceket, yelek ve kravat. Biraz daha sade kıyafetleri tercih ederdi ama hedefi bir kadın olduğunda her zaman daha iyi giyinirdi. Kadınlar iyi giyinen bir erkeği takdir ediyor gibiydi. Ve toplayabileceği her avantaja ihtiyacı vardı. Onun yanında kendini Scotland Yard'ın en zeki ve başarılı dedektifi yerine beceriksiz bir hödük gibi hissediyordu.

Swindler, "Dün gece yaşadığın çetin sınavdan sonra kendini çok iyi toparlamış görünüyorsun," dedi, zihnini hayali düşüncelerinden ziyade elindeki görevde tutmaya çalışarak.

"Evet, oldukça. Tamamen sizin çabalarınız sayesinde." "Kalıcı bir kötü etki yok mu?"

"Hayır, bir çürük bile yok. Bu kadar geç saatte dışarı çıkmam çok aptalcaydı. Ne düşündüğümden pek emin değilim. Gelecekte kesinlikle daha dikkatli olacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Uzun zamandır mı Londra'dasınız?" Swindler sordu.

"Şehirde büyümediğim izlenimini size veren nedir?"

Başını eğerek ona alaycı bir gülümseme verdi.
"Kaybolmuşsun."

Kızardı, yanakları gül renginin en uygun tonuna dönüştü.
"Ah, evet. Oldukça. Sadece bir haftadır şehirdeyim."

"Sizi Londra'ya getiren özel bir şey var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Görmek istedim." Cevap arar gibi gökyüzüne baktı. "Kız kardeşim geçen yıl ziyaret etti. Manzaralara bayılmıştı. Ben de bu yaz geleyim dedim."

"Sizinle gelmemesi çok yazık. Belki de kaybolmazdınız."

Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Yakın zamanda vefat etti."

Yüzünü, bu bilginin kendisi için yeni olmadığına dair hiçbir ipucu vermeyecek şekilde ayarlayarak, elini kolunun üzerinde duran kızın elinin üzerine koydu. Elini sıkarken, muhtemelen ona karşı ilk dürüst jesti olan teselli vermeyi amaçlıyordu. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

"Evimiz denize yakın. Dolaşırken... kayalıkların çok yakınında dolaştı ve düşerek öldü."

Gerçekten de zamansız bir son. Rockberry'nin sözlerini hatırlayınca, adamın kızın ölümünde nasıl bir rol oynadığını merak etti. Bayan Watkins'e her şeyi itiraf etmek ve ona gerçek işinin ne olduğunu ve neden Rockberry'yi takip ettiğini sormak istiyordu. Bunun yerine, görev nedeniyle burada olduğundan şüphelenirse kendisinden uzaklaşabileceğinden endişe ederek numarasına devam etti. "Kaybınız için tekrar başsağlığı dilerim."

Narin bir omzunu kaldırdı. "Babam kısa bir süre sonra hastalandı ve o da vefat etti. Çok zor birkaç ay geçirdim."

"Demek Londra'ya geldin."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kız kardeşim tüm harikalardan bahsederdi. Bir günlük tutardı. O öldükten sonra günlüğünü okudum ve gördüklerini kıskanmaya başladım ve işte buradayım."

"Yalnız seyahat eden bir kadın mı? Oldukça cesursunuz."

"Beni pohpohluyorsunuz efendim, ama bu konuda çok az seçeneğim var. Bana eşlik edecek halalarım yok ve bir refakatçi tutacak param da yok. Annem de çoktan öldü. Elisabeth ilk geldi ve ben son geldim. Ne yazık ki, annem için çok fazla olduğuma inanıyorum."

"Kız kardeşinizle yaşlarınız yakın mıydı?"

Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Bizi sadece dakikalar ayırdı."

İkizdiler. Rockberry'nin kendisini takip eden kadından rahatsız olmasına ve onun bir hayalet olduğundan şüphelenmesine şaşmamalı. "Umarım beni fazla meraklı bulmazsınız ama geçen yıl kız kardeşinizle birlikte Londra'ya neden gelmediğinizi merak ediyorum."

"Babamın sadece birimizi göndermeye gücü yeterdi. Elisabeth daha büyüktü, sadece birkaç dakika farkla da olsa. Onun da bir çıkışı vardı. Uzak bir kuzeni ona sosyeteye giriş imkanı sağladı. Babamın umudu, onun iyi bir eş bulması ve sonra sıranın bana gelmesiydi."

"Demek sezonun için buradasın."

"Hayır, ben... hayır. Bir sezona param yetmez. Londra'ya sadece onu görmek için geldim."

"Bu kuzen sana yardım etmeyecek mi?"

"Ailem onu bir kez rahatsız etti"-başını salladı

-"Kardeşim için işler iyi gitmedi. Kuzenimden bir daha faydalanmayacağım. Başka bir şey konuşabilir miyiz?"

Kadının sesindeki ani sabırsızlık, onu sorgulamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığı konusunda onu uyardı. Genelde daha incelikli davranırdı ama onun yanında birdenbire her şeyi bilmek ve hemen öğrenmek istedi, üstelik bunu sadece görev icabı yapmıyordu. Tek başına seyahat etmesi cesurca ve belki de biraz pervasızcaydı. Ama yine de onun bu kararlılığına hayranlık duyuyordu.

dilediğini yapmak için bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordu. "Hassas bir konuyu gündeme getirdiğim için özür dilerim."

Yüzündeki gerginlik azaldı. "Bilmene imkân yoktu."

Ve aynı hızla gerginliği geri döndü, vücudu sertleşti, adımları duraksadı. Swindler onun bakışlarının yönünü takip etti ve Rockberry'nin siyah bineğinin üzerinde ilerleyişini izledi. Swindler ona tekrar baktığında, kadının rengi solmuş ve gözlerindeki tüm ışıltı gitmiş, yerini derin bir acı ve hüzne bırakmıştı.

"Bayan Watkins? İyi misiniz?"

"Evet, özür dilerim... Ben... Özür dilerim."

Rockberry'nin gittiği yöne doğru bir bakış attı. "Lord Rockberry'yi tanıyor musunuz?"

Bayan Watkins'in gözlerinde hemen bir şüphe belirdi. "Onu nereden tanıyorsunuz? Onu bir arkadaş olarak görüyor musunuz?" diye sordu.

Bir sonraki kısmı çok dikkatli oynaması gerektiğini biliyordu. "Onu tanıyorum çünkü onun çevresinde dolaşan arkadaşlarım var ve zaman zaman onların toplantılarına davet edilecek kadar talihli oluyorum. Arkadaşım olmasına gelince, hayır. Dürüst olmak gerekirse, aramızda kalsın, bu adamdan pek hoşlanmıyorum."

"Ben de ondan hoşlanmıyorum."

"O zaman belki de o bizi fark edip yanımıza gelmeden yolumuza devam etmeliyiz. Siz çok hoş bir kadınsınız ve anladığım kadarıyla o da hoş kadınlara karşı koyamıyor." Rockberry'nin kız kardeşiyle dans ettiğini ve Bayan Watkins'in zamanını Rockberry'yi gözlemleyerek geçirdiğini bilse de, Swindler bu ayrıntıların hiçbirini bildiğini söyleyemezdi. Rockberry'nin neyle ilgili olduğunu en ufak bir şekilde bile bildiğini belli etmeden, onu kendisine her şeyi anlatmaya ikna etme planına odaklanmalıydı.

Başını sallamadan önce yanaklarında alaycı bir kızarıklık daha belirdi. Swindler bu kadar kolay ya da bu kadar güzel kızaran bir kadın tanıdığından emin değildi ama tanıdığı kadınların çoğu hayat tarafından sertleştirilmişti ve

duygularına dair en ufak bir ipucu vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Bayan Watkins'in yolunun kesiştiği ilk gerçek kişi olabileceğini düşündü. Tamamen kurnazdı. Onu Rockberry'yi takip etmeye iten her ne fesatlıksa, can sıkıntısından başka bir zarara yol açamazdı. Acımasız ya da hesapçı olmak onun doğasında yoktu.

Bir lordu takip ediyor, onu rahatsız ediyordu. Sör David neden Bayan Watkins'in zararsız olduğunu anlayamıyordu? Yakında Rockberry'yi rahatsız etmekten bıkacaktı. Burada kimse tehlikede değildi ve Swindler'ın ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardı. Bu görev önemsiz bir aptallıktı.

Yine de Swindler, kendisini ve Bayan Watkins'i Rockberry'den uzaklaştıracak ve markiye sadece arkalarını görebileceği bir yöne doğru döndü. Swindler, Rockberry'nin onlara yaklaşıp amacını açıklamayacak kadar sağduyulu olacağına güvenmiyordu. Rockberry'nin bunu yapması görevin hızlı bir şekilde sona ermesini sağlayacak olsa da Swindler bu sonun kendi şartlarına göre olmasını istiyordu.

"Peki Rockberry'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu birkaç dakikalık sessizlikten sonra, iğrenç adam tarafından fark edilmediklerinden emin olduğunda.

Başını iki yana salladı. "Onu şahsen tanımıyorum. Onunla hiç tanışmadım."

"Ama onu tanıyorsunuz?"

Kadın başını salladı ve adam onun sıkıntılı olduğunu görebiliyordu. "Bayan Watkins, eğer size herhangi bir şekilde zarar verdiyse, ben-"

"Hayır, ben değil. Kız kardeşim. Elisabeth'i önemsemedi, ben de onu merak ettim. Londra'ya geldikten kısa bir süre sonra birinden onu bana göstermesini istedim." Bir an durakladı, sanki sözlerine, söylediklerine dikkat etmek ister gibiydi ve adamın aklına belki de ikisinin de rol yaptığı geldi. Ne yazık ki kadın için usta olan oydu ve kadın onun hakkında çok az şey öğrenirken, saklamak istediği şeyi eninde sonunda fark edecekti.

Cevabı zaten bildiğinden oldukça emindi. Rockberry şüphesiz kız kardeşini mahvetmişti ve Elisabeth bunun utancıyla yaşamaktansa kendini uçurumdan aşağı atmıştı. İyi bir evlilik yapıp kız kardeşinin kendi Mevsimi'ni yaşamasına yardımcı olması gereken Elisabeth, bunu başaramamıştı. Eleanor'a gelince, belki de Rockberry'nin kız kardeşinin sevgisine değip değmeyeceğini keşfetmeye çalışıyordu.

Sebepleri her ne olursa olsun, kadının sunduğu meydan okuma ilgisini çekmişti. Çok fazla, çok kolay veren kadınlardan çabucak sıkıldı ve aradığı şey onun güdüler, planları olsa da, arayışın her ikisi için de eğlenceli olmaması için hiçbir neden görmedi.

"Ben... Ben özür dilerim Bay Swindler," dedi sonunda. "Parkta yeterince vakit geçirdim. Pansiyonuma dönmeliyim. Harita için çok teşekkür ederim. Sizi temin ederim ki onu çok iyi kullanacağım."

"Size evinize kadar eşlik etme onurunu bana bahşeder misiniz? Üzgün olduğunuzu görebiliyorum. Güvenli bir şekilde varmanızı sağlamak isterim."

Sanki söyledikleri beklediği ya da belki de istediği şeyler değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonunda başını salladı.

Sessizce yürürlerken, Bay Swindler'ın bakışlarının kendisine dikildiğinin farkındaydı. Bay Swindler'ın ne düşündüğünü, onun da Bay Swindler gibi beklenmedik bir şekilde kendisine ilgi duyup duymadığını merak ediyordu. Onun parktaki varlığının kendisini nasıl etkilediğine şaşırmıştı. Yüz hatları güçlüydü, neredeyse sarptı, tıpkı bir an güzel, bir an ölümcül tehlikeli görünebilen sevgili sarp kıyı şeridi gibi.

Onu bir geminin güvertesinde bacaklarını açmış dururken hayal edebiliyordu. Kasları ceketinin kumaşını zorluyordu. İri cüssesine rağmen, onda bir nezaket vardı,

Neredeyse bir oyunbazlık. Yine de karanlık bir yanı da vardı. Arada sırada onun gözlerinde bir anlık bir bakış yakalıyordu. Bunun onu korkutması gerektiğini düşündü. Bunun yerine ilgisini çekmişti.

Bir yıl önce bile biri ona Londra'yı ziyaret etme fırsatı bulursa ne yapacağını sorsaydı, masumca -ve belki de fazlasıyla safça- görkemli balolara, muhteşem akşam yemeklerine ve arada bir operaya gitmeyi planladığı yanıtını verirdi. Hatta aşık olmayı umduğunu bile söyleyebilirdi. On iki ay önce -hayır, dokuz ay kadar kısa bir süre önce- önemsiz bir vikontun kızının mutluluğu bulabileceği, sevgi dolu bir koca, iyi bir evlilik ve hoşnutluk hayallerini gerçekleştirebileceği yerin Londra olduğuna inanmıştı. Soylulara hayranlık duyulması gerektiğini düşünmüş, aralarından bazılarının korkunç derecede tehlikeli olduğunu hesaba katmamıştı. Rockberry Markisi gibi bazılarının genç kadınları cehennem ateşine çekmekten zevk alacağını düşünmemişti.

Kız kardeşinin günlüğünü okumasıyla birlikte hayatı ve Londra'ya geliş nedeni ciddi bir değişim geçirmişti.

Konaklama evi göründü. Mütevazıydı, iki odası küçüktü ama konforluydu.

"Bana eve kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Benim için bir zevkti." Ona alaycı ya da uyarıcı olabilecek bir sırıtış attı. "Umarım bu gece sokaklarda yalnız dolaşmazsın. Başınıza kötü bir şey gelirse çok üzülürüm."

"Erken emekli olmayı planlıyorum," diye güvence verdi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yarın sizi parkta görmek için sabırsızlanacağım, belki biraz daha erken. İki gibi diyelim mi?"

Şaşırtıcı yeşil gözleri, sanki ruhunun içini görmesini sağlayacakmış gibi yavaşça üzerinde dolaştı. Gözlerinin gölgesi ona yaz ortasındaki yemyeşil çimenleri ve çocukken bu çimenlerin üzerinde çıplak ayakla ne kadar sık koştuğunu hatırlattı. Ama bakışlarında hiçbir yumuşaklık görmedi.

ayaklarının ruhunu gıdıklıyordu. O gözlerin içinde kaybolmaması şarttı. Kaç kadının öyle olduğunu merak ediyordu. Onun en çarpıcı özelliği bu gözler. Onlardan neredeyse onun zekâsını görebiliyordu. Rahat ve huzurlu olduğu izlenimini veriyordu ama yine de çarkların döndüğünü görebiliyordu.

Yanakları ısınırken, Londra'ya geliş amacının farklı olmasını diledi. Şehre ilk gelen kendisi olsaydı, Elisabeth'in yaptığı hataları yapmayacağını düşünmemeye çalıştı. Hatta günlüğü keşfetmeden ve kız kardeşinin katlandığı her şeyi anlamadan önce Elisabeth'in başarısızlıklarını yüzüne vurmuştu. Şimdi bir erkeğin ilgisinden hoşlanmaması gerekiyordu ama kendine engel olamıyor gibiydi. "Daha erken bir gezinti çok hoş olurdu. Muhtemelen orada olacağım, evet."

"Yarına kadar, o zaman." Şapkasını eğdi ve uzaklaşmaya başladı.

Aceleyle merdivenleri çıktı ve ev sahibesi Bayan Potter'ın kendisine verdiği anahtarı kullanarak kapıyı açtı. Girişe doğru yürüdü ve hemen mobilya cilası ve taze çiçek kokularıyla karşılandı.

Bayan Potter ellerini önlüğünün eteklerine silerek salondan telaşla çıktı. Siyah saçları gümüş rengine dönmeye başlamış, yüzü gençliğin verdiği sertliği kaybetmişti. Pencerelerden dışarı bakmaya ve dedikodu çıkarmaya daha da düşkündü. "Bu o, Bayan Watkins, size bahsettiğim, hakkınızda araştırma yapan adam." "O mu?" Bayan Potter'ı gördüğünde bundan şüphelenmişti. onu tarif etti.

"Size söylemem için bana bir taç verdi ama benim sadakatim kiracılarıma, özellikle de siz yalnızken. O bir talip mi?"

"Eğer şanslıysam, evet. Onu bir daha görürsen bana haber verirsin, değil mi?"

"Oh, kesinlikle."

"Teşekkür ederim." Merdivenlerden yukarı çıktı. Köşedeki odasının içinde pencereye doğru yürüdü ve camların arasından baktı.

Perdeler. Bay Swindler'ı görmedi. Yürümeye devam edip etmediğini ya da odasını bir noktadan izlemek için geri dönüp dönmediğini merak etti. Artık onun Rockberry'nin adamı olduğuna ve kendisine göz kulak olması için gönderildiğine oldukça emindi. Eğer bundan daha fazla zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapmış olurdu.

Çantasından Bay Swindler'ın kendisine verdiği haritayı çıkardı. Ona yaklaşmak için böyle tatlı bir bahane bulacak kadar zeki bir adamdı. Ama yine de onu hafife almaya hiç niyeti yoktu.

Gün ışığında adamın boyu ve omuzlarının genişliği onu şaşırtmıştı. Ama bu kadar tehlikeli olan cüssesinden fazlasıydı. Yüzünde gördüğü şeydi. Birini sadece ölmesini dileyerek öldürebilecek bir adama benziyordu. Kandırılacak biri değildi ve yine de tam olarak bunu yapmayı planlıyordu - onu kandırmayı. Onunla arkadaş olması, onu istemesi için kandıracaktı, ta ki onu korumak için her şeyi yapana, hatta kendi kılıcının üzerine düşene kadar.

Bölüm 3

Rahatsız etmekten nefret ediyorum."

Claybourne Kontu Lucian Langdon iki bardağa viski doldururken, "Aman Tanrım, Jim," dedi. "Seni yeterince rahatsız ettim."

"Sen bir lordsun, bu senin hakkın."

Claybourne kaşlarını çatarak ona baktı. Luke'un bir unvanın kayıp varisi olduğu ortaya çıkana kadar Feagan için çalışarak sokaklarda birlikte büyümüşlerdi. Swindler hiçbir zaman aristokrasinin yanında kendini rahat hissetmemişti ama o zaman da çok az kişinin yanında kendini rahat hissediyordu. Konu bir başkasının iyi niyetine geldiğinde en iyi ihtimalle şüpheli biriydi. Hiç şüphesiz, babasının iyi niyetinin onu, bunca yıldan sonra hâlâ iyileşmeyi reddeden yaralı bir ruhla bırakmasının bir sonucuydu bu.

Claybourne bir kadeh şarabı karısı Catherine'e uzattı. Çok hoş bir kadındı. Sarı saçları Swindler'a neredeyse Eleanor Watkins'inkileri hatırlatıyordu, ama Bayan Watkins'in saçları ona birbirine dokunmuş ay ışınlarını düşündürüyordu. Saçlarının yumuşak olduğunu ama sert parmaklarına takıldığını hayal etti. Aynı parmakların ona zevk verirken narin tenini aşındırdığını hayal etti. Onu rahatsız etmemek için, en hassas teninde ağzını, dilini kullanacaktı-

"Jim?"

Parkta Bayan Watkins'le karşılaştığından beri peşini bırakmayan rüyalardan sıyrıldı ve Claybourne'un uzattığı bardağı aldı. "Teşekkür ederim." Claybourne kanepede karısının yanına oturdu, kolunu karısının omuzlarına doğru uzattı, böylece parmakları karısının çıplak kolunu rahatça okşayabildi. Swindler, misafiri bir lord olsaydı bu kadar gayri resmi davranacağından şüpheliydi. Ya da belki de dostlukları bir lordun yaşadığı sefalet içinde örülmüş olsaydı Çaylaklar.

Claybourne, "Catherine'e soracak bazı soruların vardı," diye dürtükledi.

Swindler viskiden bir yudum aldı, tadının ve yakıcılığının tadını çıkarıyordu. Kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Bayan Watkins'e kaldığı yere kadar eşlik ettiğinden beri gergindiler. Dün gece Bayan Watkins'in Londra'nın iyi semtlerinden birinde kalmadığını öğrenince şaşırmişti. Kendi kaldığı yer de onunkinden çok uzakta olmadığından, buradaki konaklama imkânlarının neler olduğunu gayet iyi biliyordu. Yeterliydi ama gösterişli değildi.

"Evet. Bayan Elisabeth Watkins'i merak ediyorum. Bir vikontun kızıydı."

"Watkins?" Catherine'in narin alnı kıvrıldı. "Sanırım Vikont Watkins diye birinden söz edildiğini duymuştum, ama korkarım onun hakkında çok az şey biliyorum. Sterling olabilir, ama bunun pek olası olmadığını sanıyorum. Tabii birkaç gün daha Londra'ya dönmesi beklenmiyor."

Swindler onun söylemediği şeyi takdir ediyordu - adamın Güney Fransa'da yeni karısıyla, Frannie'yle seviştiğini. Swindler'ı şaşırtan şey, onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesinin her zamanki kayıp duygusunu beraberinde getirmemesiydi. Öğleden sonra Bayan Watkins'le karşılaştığından beri aklını meşgul eden tek kişi Frannie olmuştu, sanki başka hiç kimsenin önemi yokmuş gibi.

Swindler, babası hakkında bilgi edinme çabalarında Bayan Watkins hakkında birkaç lokma daha toplamayı umarak, "Bildiğiniz her şeyden memnun olacağım," diye ona güvence verdi.

"Eğer düşündüğüm adam oysa, Londra'ya nadiren gelir. Şehirde bir konutu bile yok."

Öldüğü haberi rütbeler arasında bile yayılmamış mıydı?

Swindler ona, "Elisabeth görünüşe bakılırsa geçen sezon ortaya çıktı," dedi.

Catherine dikkati dağılmış bir halde Claybourne'un kalçasını okşadı. "Korkarım geçen sezon kendi işlerime o kadar dalmıştım ki, birisinin ortaya çıkışına fazla dikkat edemedim. Özür dilerim."

Claybourne'un eli okşamayı bıraktı ve onun üst kolunu sararak güç ve rahatlık verdi. Hayatlarının geri dönülmez bir şekilde iç içe geçtiği son mevsimdi. "Jack'in karısına sorabilirsin," diye devam etti Catherine. "Olivia yas tutmaya başlamadan önce, belki de Sezon başında Watkins."

Dul Lovingdon Düşesi, uygun yas dönemi geçmeden evlenerek bir skandala yol açmıştı; Jack Dodger'ı koca olarak seçmesi ise daha da büyük bir skandaldı. Zengin olmasına rağmen, neredeyse kendisi kadar kötü şöhretli olan seçkin bir beyefendiler kulübünün sahibiydi.

"Anlaşılan Elisabeth, Lord Rockberry'nin ilgisini çekmiş," diye önerdi Swindler, biraz hafıza canlandırmayı umarak. Elbette dedikodudan uzak değillerdi.

Catherine yüzünü buruşturdu. "Kendini iyi bir av olarak görüyor ama kimseye teklifte bulunduğunu görmedim. Ondan faydalandı mı?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Eğer babası duyduğum gibiyse, iki kuruş parası yoksa, yüklü bir çeyizle gelmesi pek olası değil. Bir zamparanın vaatlerine inanacak kadar çaresiz olabilir. Korkarım tüm beyefendiler aslında 'beyefendi' değildir."

Rockberry kesinlikle bir centilmen değil kategorisine giriyordu. "Elisabeth görünüşe göre trajik bir sonla karşılaştı. Kız kardeşi Eleanor, Londra'da. Rockberry'yi şehirde takip ediyormuş. Sanırım bir şekilde onu sorumlu tutuyor.

Karanlık sırlar ve suçluluk duygusu barındıran bir adam gibi bir hali var."

Swindler da aynı görünüme sahip olduğu için, bunu başkalarında gördüğünde tanıyordu.

"Ah, zavallı kızlar," dedi Catherine. "Elisabeth ve Eleanor. Eleanor'un hayırseveri olarak onu sosyeteye kim tanıtacak?"

"Buraya toplum için değil, Rockberry'yi dürtmek için geldi."

"Bu gerçekten çok tehlikeli. Rockberry buna uzun süre müsamaha göstermeyecektir. Belki de onunla konuşmalıyım."

Swindler onun teklifine şaşırmamalıydı. Başı dertte olanlara yardım etme doğası onu Claybourne'un hayatına sokmuştu. Nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği, Bayan Watkins'in neye ihtiyacı olursa olsun, bunu sağlayacak kişi olmak istediğiydi. "Sizi dahil etmek için muhtemelen çok erken. Onunla konuştum. Onun gerçek bir tehdit olduğuna inanmıyorum. Rockberry'yi kızdırabilir ama kalıcı bir zarar verebileceğini sanmıyorum."

"Alınma Jim, ama aristokrat hanımların meseleleri kendi ellerine almaya karar verdiklerinde gösterdikleri kararlılığı hafife alduğundan şüpheleniyorum."

Claybourne, "Daha çok inatçı," diye homurdandı ve kadın onun kaburgalarına vurdu.

Claybourne ona kızmak yerine, Swindler'ın bile daha sonra yatak odalarında bunun bedelini ağır ödeyeceği şeklinde yorumlayabileceği hararetli bir bakış attı. Bu gece tek başına yatacağı yatağı düşünmek istemiyordu. Kendisine eşlik edecek birini arayabilirdi ama Bayan Watkins'ten başkasının onu tatmin etmeyeceğini düşünüyordu. Onu yatağına çekmek gibi bir planı olduğundan değil. Ne de olsa o bir hanımefendiydi ama bu, onu yatağında ağırlamaktan alacağı zevki şimdiden düşünmediği anlamına gelmiyordu. Ellerin çıplak göğsünün üzerinde gezindiğini, ağzının dişlediğini hayal edebiliyordu.

"Pekâlâ, o zaman," diyerek elindeki bardağı bir kenara bıraktı ve kendini utandırmadan ayağa kalkabildiği halde ayağa kalktı. "Bayan Watkins ile başka bir işim olursa teklifinizi aklımda tutacağım."

Claybourne ayağa kalkarak Catherine'in koltuktan kalkmasına yardım etti. "Lütfen yap," dedi.

Claybourne, Catherine'in yanağına hızlı bir öpücük kondururken, "Seninle dışarıda görüşürüz," dedi ve ona daha sonra olabilecekler için daha fazla söz verdi.

Swindler arkadaşının sahip olduğu şeyleri kıskanmıyordu ama ilk kez kendisinin de sahip olmadığı şeyleri özliyordu.

Koridorda Claybourne, "Eğer tehlikenin söz konusu olduğunu düşünüyorsanız, Catherine'i bu işe karıştırmazsanız sevinirim. Karım bir dişi aslanın yüreğine ve cesaretine sahiptir. Kalbimin onu tekrar tehlikede görmeye dayanabileceğinden emin değilim."

"Rockberry'nin ısırmaktan çok havladığından şüpheleniyorum. Aksi takdirde, meseleyi kendisi hallederdi. Bayan Watkins'e gelince... Sanırım sadece kısa bir süre için onu kızdırmak istiyor. Sonra da sanırım evine dönecek."

Bu düşünceden neden üzüntü duyduğundan tam olarak emin değildi. Aralarında bir şey olması mümkün değildi. Tanrı aşkına, o bir vikontun kızıydı. O ise bir hırsızın oğluydu.

Claybourne, "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, meslektaşlarım tarafından daha yeni kabul görmeye başladım," dedi. "Bazı gizli soruşturmalar yapabilir, neyin ne olduğunu görebilirim."

"Bu konuyu şimdilik mümkün olduğunca gizli tutmam en iyisi olacak. İhtiyatlı davranma yeteneğinizden şüphe duymuyorum, ancak bu görev bana verildiğine göre, soruşturmaları ben yürüteceğim."

"Scotland Yard sana kızı takip ettiriyor mu? Daha önemli konulara geçmek için can atıyor olmalısınız."

Garip bir şekilde, parktaki karşılaşmadan sonra, bu göreve karşı önceki gece olduğu kadar sabırsız değildi. "Biz suçu önlemekle görevliyiz. Rockberry, kadının onu öldürmeyi amaçladığına inanıyor."

Claybourne'un yüzünde pişmanlık kalıntıları belirdi. Bir keresinde Frannie'ye zarar veren bir adamı öldürmüştü. "Belki de kadınla konuşmalıyım. Cinayet haklı olsa bile, bununla yaşamak kolay değil."

"Onu sen öldürmeseydin, ben öldürecektim."

Claybourne başını salladı. "Yine de leydiniz intikamın bedelinin ağır olduğunu bilmeli."

"Onu öldürecek cesareti olduğunu sanmıyorum."

"Umarım haklısınızdır. Eğer görev hakkında homurdanmıyorsan, o zaman hanımefendi ilgini çekiyor olmalı."

"Onunla ilk tanıştığımda yanlış değerlendirmişim. Bu sık sık yaptığım bir hata değil."

"Senin bir insanı yanlış değerlendirdiğini hiç görmedim." Ama yapmıştı. Bir şekilde yapmıştı.

Claybourne Swindler'ın omzuna sert bir şaplak attı. "Bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu bil yeter."

Daha iki dakika önce Claybourne onlardan bu işe karışmamasını istiyordu, ama şimdi tavrını değiştirmiş gibi görünüyordu. Swindler, iş başa düşerse kendisine yardım edeceklerini biliyordu. Feagan'ın çocukları, hayatları ayrı yaşasalar bile hep bir arada durmuşlardı.

"Aslında, bir iyilik isteyeceğim."

"İste, eğer benim gücüm dahilindeyse senindir."

"Yarın bir at arabası ödünç alabilir miyim? Hava güneşliyse açık bir tane. Değilse kapalı."

Claybourne sırttı. "Biraz bal mı koyuyorsun?"

Swindler omuz silkti. "Eğer bu göreve katlanmak zorundaysam, görevimi yerine getirirken biraz keyif almamak için hiçbir neden göremiyorum."

Swindler, arkasını dönüp sokağa geri dönmeye başladığında neredeyse kaldığı evin kapısına varmak üzereydi. Bu gece neden bu kadar huzursuz olduğunu bilmiyordu. Belki de Eleanor'un verdiği söze rağmen ona evde kalması konusunda pek güvenemediği içindi. Günün yirmi dört saati onu izleyemeyeceğini biliyordu ama Rockberry'yi takip etmesini de istemiyordu. Hele de onun etrafta olmayacağını bildiği bir zamanda. Adamın meseleyi kendi eline alıp ona zarar vermeyeceğine de güvenmiyordu.

Saat neredeyse on buçuktu. Swindler onun kaldığı eve yaklaştığında, pencereden sızan soluk ışıkla silüetinin belirginleştiğini gördü. Rockberry ile sorun çıkarmadığı için içini bir rahatlama kapladı. Durdu ve gölgelerdeki bir ağaca yaslandı.

Görünüşe göre saçını tarıyordu. Tanrım, ne kadar uzundu? Hareketlerine bakılırsa beline kadar uzanıyor olmalıydı. Bir eli fırçayı saç telleri arasında gezdirirken, diğer eli de onları yumuşatıyordu. Fırçanın elinde olduğunu, arkasında otururken saçlarının ipeğinin kucağında biriktiğini hayal etti. Fırçaladığını, okşadığını. Saçlarını topluyor ve yüzünü saçlarının bol yumuşaklığına gömüyordu. Hayatında yeterince yumuşaklık yoktu ve bunu ne kadar umutsuzca istediğini itiraf etmekten hep kaçınmıştı.

Hayatındaki kadınlar asla uzun süre kalmadı, çünkü onlara istediklerini veremiyordu. Onlara, onları seviyormuş gibi yapacak kadar değer veriyordu ama onları gerçekten sevecek kadar değil.

Bayan Watkins de onun hayatında uzun süre kalmayacaktı. Yavaş yavaş onun güvenini kazanacaktı - yavaş yavaş çünkü ondan kurtulmak için acelesi yoktu - ve her şeyi anlattığında, onu Rockberry'yi rahat bırakmaya ikna edecekti. Ya da belki, duruma göre, onun yerine meseleyle ilgilenecekti. Ama ancak onu önemsediyine inandıktan sonra ona açılacaktı. Yani onu, kendisine karşı bir sevgi beslediğine ikna edecekti. Bu pek de yalan sayılmazdı. Ona karşı hislerinde bir kıpırdanma hissetmişti.

Sadece onun gibi bir hanımefendinin hak ettiği duygu derinliğine sahip değildi.

Başını öne eğdi ve saçlarını yüzünün önüne bir perde gibi düşene kadar yukarı ve aşağı doğru çekti. Boynunun arkasını ovuşturdu, dikkati onun çıplak tenine odaklanmıştı. Ağzını omurgası boyunca gezdirirken, kulağının altındaki yumuşak deriye bir öpücük kondururken neredeyse derisini dudaklarının altında hissedebiliyordu. Dilini kabuğun üzerinde gezdiriyor, kulak memesini ısıırıyordu. Onu kollarının arasında döndürerek, boğazının tadına bakana kadar yolculuğuna devam etti ve sonra uzun, kalıcı bir öpücük için ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi, kendi vücudu sertleşirken kadının vücudu yumuşadı.

Başını geriye attı ve darmadağınık gönderdiklerini düzeltme işlemine yeniden başladı. Gece mevsim normallerinin dışında ısınmıştı. Ceketini çıkarmayı düşünüyordu ama bunu düşünürken bile havanın soğuk olduğunu fark etti. O halde vücudunun terlemesine ya da nefes alış verişinin zorlaşmasına neden olan şey gece değildi. Penceredeki periydi. Onun kendisini izlediğini bildiğine, kendisi için özel bir performans sergilediğine neredeyse inanacaktı.

Caddeye bir aşağı bir yukarı baktı. Saat geç olmuştu. Etrafta kimse yoktu. Bakışları binaları taradı. Eğer uyanık ve etrafı izleyen başka biri varsa bile onları göremiyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü aniden kapılara vurmak ve onu gören herkesi tehdit etmek için vahşi bir sahiplenme dürtüsü duydu.

Onun nesi vardı ki? Aylak bir lordun baş belasından başka bir şey değildi, göz açıp kapayıncaya kadar Swindler'ın hayatına girip çıkacaktı.

Onu korumak için ne gerekiyorsa yapmak gibi barbarca düşünceleri ortaya çıkarmayı nasıl başarmıştı? Doğası gereği masumdan yanaydı ama kız söz konusu olduğunda hissettikleri ruhunun derinliklerine işliyor, soğuk tavrını korumasına izin vermiyordu.

duygusuz hareket etmesine izin veriyordu. Tarafsızlığını hiçbir şeyin bozmaması için soğukkanlılığını koruması gerekiyordu.

Swindler dikkatini tekrar kadına çevirdi. Saçlarını taramayı bıraktığı için artık sadece kısmen görülebiliyordu. Kadının nereye baktığını kestiremiyordu. Ne düşünüyordu acaba? Eğer onu şimdi çağırırsa-

Bu saçma düşünce karşısında başını salladı. Kesinlikle ön kapıyı çalamazdı. Ama çocukluğundan beri tırmanma becerisi geliştirmişti. Pencereye kadar tırmanması mümkündü.

Ve neyi başaracağız?

Tanrı aşkına, kadının pencereyi açıp içeri girmesine izin vereceğini mi sanıyordu? Fırçayı ondan alıp saçlarında yüzlerce kez gezdirmesi için ona izin vereceğini mi sanıyordu?

Yukarı uzanarak perdeleri kapattı. Onun artık görünmemesi daha az eziyet verici olmalıydı. Bunun yerine onun çarşafların altına girip uykuya daldığını hayal etti, kendisinin de onun yanına süzüldüğünü ve ona sarıldığını hayal etti.

Penceredeki ışık kayboldu ve içindeki hava sanki dışarı fırladı. Karnının üstünde mi uyurdu, sırt üstü mü, yan yatıp top gibi kıvrılır mıydı? Eğer yatakta onunla birlikte olsaydı, ona sarılır mıydı? Kollarında bir kadınla hiç uyumamış olduğunu aniden fark etmek garipti. İş bittiğinde-

İş mi? Onun için her şey bu kadar mıydı? Kadınlarla ilgilendiği için, bunun biraz eğlenceden, yalnız bir gecede birkaç saat geçirmenin bir yolundan daha fazlası olduğuna inanarak kendini kandırmış mıydı?

Tanrım, bu düşünceler nereden geliyordu? Onun sokaklarda dolaşmadığına dair bir kanıt istiyordu. Bulmuştu. Uykuya dalmıştı. Onun da emekli olma vakti geçmişti. Ama şeytan alıyordu, gergin vücudunun uykunun onu ele geçirmesine yetecek kadar gevşemesinin uzun saatler alacağını biliyordu.

Onu baştan çıkar.

Sözcükler, denizin her zaman kıyıya hücum etmesinin, sadece geri çekilip tekrar geri dönmesinin sabitliğiyle zihninde fısıldayan sonsuz bir ayın gibiydi.

Onu baştan çıkar.

Yatakta uzanarak tavanda dans eden gölgelere baktı.

Onu baştan çıkar.

Baştan çıkarma hakkında ne biliyordu ki? Köydeki genç beyefendileri kabul etmişti ama hiçbir zaman onları cesaretlendirmemişti çünkü her zaman Londra'ya gelmeyi, bir sezon geçirmeyi ve uygun bir koca bulmayı ummuştı. Her zaman balo salonundaki diğer hanımları izlemeyi ve onları taklit etmeyi planlamıştı. Zamanı geldiğinde kadını içgüdülerinin ön plana çıkacağını ve bir erkeğin ilgisini çekmek için ne yapması gerektiğini tam olarak bileceğini düşünmüştü.

Bütün akşam huzursuzdu. Bir süre kitap okudu ama kelimelere konsantre olamadı. İğne işiyle vakit geçirmiş ama dikişlerden memnun kalmamıştı. Sonunda Bay Swindler'ın ona verdiği haritayı açmış ve bir saat boyunca parmağıyla çeşitli sokakların üzerinde gezinmişti. Bu bir hatıra haritasıydı. Büyük Sergi'yi sergilemek için Hyde Park'ta inşa edilen Kristal Saray'ın yerini gösteriyordu. Acaba içinden geçip tüm o harikaları görmüş müydü diye merak etti. Bu gece ne yaptığını merak etti. Arkadaşlarıyla mıydı yoksa yalnız mıydı? Yanında bir hanımefendi var mıydı?

Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesinin içinde uyandırdığı huzursuzluktan hoşlanmıyordu. Daha yeni tanıştığı bir adamı bu kadar sahiplenmesi aptalcaydı.

Sonunda kendini yatmaya hazırladı ve rahatlamak için pencere kenarında saçlarını taramaya karar verdi. Evdeyken sık sık yatak odasındaki pencerenin önünde oturur, saçlarını tarar ve kükreyen denizin

kayalıklara karşı. Ama bu gece dalgaların çarpışını duymamıştı. Tek duyduğu Bay Swindler'ın yarın onunla buluşacağına dair verdiği sözün yankısıydı.

İntikam arzusu olmasa, aralarında daha fazla bir şey gelişip gelişemeyeceğini merak ediyordu. Sert bir şekilde yakışıklıydı. Nazik ama güçlü. Bazen onun kendini tuttuğunu, ona uygunsuz şekillerde dokunmak istediğini düşünüyordu. Onun içinde uyandırabileceği her türlü tutkudan faydalanması gerekiyordu. Bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Elisabeth'in Rockberry hakkında da böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Elisabeth onun tutkularını nasıl harekete geçirdiğini yazmış, sonra da bu tutkuları ona hayal edilebilecek en kötü şekilde ihanet etmek için kullanmıştı.

Yatakta yuvarlandı, dizlerini yukarı kaldırdı ve elini yanağının altından geçirdi. Saçlarını tararken izlendiğini hissetti ve bunun James Swindler olduğunu, onunla birlikte olmayı arzuladığını hayal etti. Gözlerini kapattığında uykunun bir süre daha gelmeyeceğini biliyordu ama uykuya dalmak için acelesi yoktu. James Swindler düşüncelerini yeterince uzun süre meşgul ederse, belki de rüyalarına girecek ve onu düzenli olarak rahatsız eden kâbusları savuşturacaktı.

Belki de rüyalarında onu öpecekti.

Tehlikeli, tehlikeli düşünceler. Aralarında daha fazla bir şey olamazdı, istese bile, çünkü sonunda, aralarında ne olursa olsun, onu hor görecekti.

Kendisinden de nefret edebileceğine dair korkunç, batıcı bir his vardı içinde.

Bölüm 4

Swindler kendi kendine, bu kadar gergin olmasının çok aptalca olduğunu söyledi. Arabanın her santimini kontrol etmişti. Tek bir çizik bile yoktu. Deri koltuk kalın ve rahattı. Şoför ve seyis, Claybourne'un ünlü kıyafetleri içinde muhteşem bir şekilde giyinmişlerdi ve neredeyse griler kadar uyumluydular.

Bayan Watkins'in lojmanının önünde dururken, adım atmamak için mücadele etti. Yakasının hâlâ düzgün durup durmadığını ve düğmelerinin ilikli olup olmadığını kontrol etti. Bir gün öncekiyle aynı ceket ve pantolonu giymişti ama yeleği koyu yeşil brokar, boyunluğu ise soluk sarı renkteydi. Arabayı almak için Claybourne'un evine gittiğinde, Claybourne'un uşağının saçlarını ve tırnaklarını kesmesi ve onu tıraş etmesi için yeterince zaman bırakmıştı. Belirsizliğe alışkın bir adam değildi ve genellikle kibirden hoşlanmazdı ama Bayan Watkins'le çıkacağı saat yaklaştıkça her ikisi de peşini bırakmıyordu.

Salonda beklemeyi düşünmüştü ama kıpırdamadan oturmayı başarabileceğini sanmıyordu. Hizmetçilerin kapısında gizli bir soruşturma yapması için damadı göndermişti, bu yüzden hanımefendinin henüz parka gitmediğini biliyordu. Şoföre son on dakika içinde herhalde onuncu kez saati sordu. Öğleden sonra ne zaman geçmeye başlamıştı?

Hanımefendi her an ortaya çıkabilir.

Kapıda yankılanan bir tıkırtı duyuldu ve sanki kraliçe geçiyormuş gibi dikkat kesildi.

Bayan Watkins irkilerek soluğunu tuttu ve yarı yolda durdu. Sonra yüzü, Swindler'ın göğsünün memnuniyetle kabarmasına neden olan güzel bir gülümsemeye dönüştü. Hayatında hiçbir kadına kur yapmamıştı, Frannie'ye bile, çünkü onun duygularına asla karşılık vermeyeceğini, Claybourne ve Jack'i kendisinden üstün tuttuğunu biliyordu. Yine de, o anda kur yapmakla meşgul olmasa da, bir kadını diğerlerinden daha fazla memnun etmenin cazibesini kesinlikle görebileceğini düşündü.

Frannie'ye her zaman küçük nezaketler göstermişti ve Frannie de ona her zaman minnettar kalmıştı ama tüm çabalarına rağmen onun kalbine asla sahip olamayacağını biliyordu. Öte yandan Bayan Watkins'in kalbini istemiyordu ama onun bariz zevkiyle birlikte içini kaplayan bu müjdelenmemiş memnuniyeti açıklayamıyordu. Yine uçuk pembe giysiler içindeydi, bir elinde şemsiyesi, bileğinden sarkan retikülü, çenesinin altında mükemmel bir pembe fiyonkla tutturulmuş bonesi vardı. Zarafet ve zerafetin ta kendisiydi. Babası sadece bir vikont olabilirdi ama o şüphesiz aristokrasi arasında yürümeyi bekleyecek şekilde yetiştirilmişti. Kendi kendine görevine odaklanması gerektiğini, kızın kendisinden ulaşamayacak kadar yukarıda olduğunu söyledi ama kızla ilgili keşiflerini her ikisi için de keyifli hale getirmek istemesine neden olan şey kendi bencil arzularıydı.

Mavi gözleri arabayı, sürücüyü, seyisi ve atları süzdükten sonra Swindler'a takıldı, sanki onun her şeyini ölçüp biçiyor ve hiçbir konuda eksik olmadığını keşfediyordu. Sonunda kapıyı arkasından kapatarak merdivenlerden indi ve Swindler'ın önünde durdu, başını geriye eğerek onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Ne kadar güzel bir arabanız var Bay Swindler."

"İtiraf etmeliyim ki bunu sadece bir arkadaşımdan ödünç aldım. Claybourne Kontu. Londra'yı görmek istediğinizi söylemiştiniz." Arabanın kapısını açtı. "Gidelim mi?"

Parkın olduğu yöne doğru baktı.

"Yarın orada olacak," dedi sessizce, onun düşüncelerinin Rockberry'ye odaklandığını bildiği halde tereddüt etmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. İçindeki kıskançlık kıvılcımının alev alma tehdidini inkâr edemiyordu. Ya onun Rockberry'ye olan ilgisini yanlış anlamışsa? Ya kız kardeşinin onun hayatındaki rolünü -ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun- değiştirmek istiyorsa?

Ona gülümsedi ve bu gülümsemenin sıcaklığı ve samimiyeti kendi yanlış yönlendirilmiş duygularını bastırmaya yetti. Bu küçük an için bir lorda karşı galip gelmişti. "Elbette olacak," dedi. "Emrimde güzel bir araba varken parkı bir saniye bile düşünmem ne kadar aptalca." Elini onun uzattığı elin içine koydu ve adam da ona yardım etti.

Onun yanına yerleştikten sonra şoförü yola devam etmesi için teşvik etti.

"Sanırım Londra'da tanıdığım biri olsaydı, bu küçük gezintiyle itibarım iyice zedelenirdi," dedi alçakgönüllülükle.

"Bu refakatçi uygulamasını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Benim büyüdüğüm çayırarda kızlar istedikleri gibi gelip giderlerdi."

"Peki ya itibarları?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Onlar da geldi ve gitti." Kafasının içindeki binlerce küçük sesin karşı çıkmasına rağmen eldivenli elini onunkine doladı. "Toplum içinde dolaşıyor olsaydın ve tanınıyor olsaydın, bir refakatçi getirirdim. İsterseniz hâlâ bir tane temin edebilirim."

Catherine'in isteğini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Artık bayılmaya başladığı o tanıdık kızarıklık Bayan Watkins'in yanaklarından süzüldü. "İstemiyorum, pek sayılmaz. Ayrıca, bu

ortalığı korkunç derecede kalabalıklaştırırdı, değil mi?"

"Gerçekten de öyle, o yüzden rahatlayın ve Londra turunuzun tadını çıkarın." Onun her yönünün tadını çıkarmaya tamamen niyetliyen.

Hyde Park'tan kaçınırken, Swindler şoföre onları diğer parklardan geçirmesini emretti. Bayan Watkins etraflı seyrederken gözlerini ondan ayırmakta giderek zorlanıyordu. Yüzünde müthiş bir zevk ifadesi vardı; dudakları sürekli gülümsüyor, masmavi gözleri zevkle parlıyordu.

Kural olarak Swindler fazla konuşan biri değildi ama Bayan Watkins her şeyden etkileniyordu ve ara sıra sorular soruyordu.

Madame Tussaud's'u gezmiş miydi? Gezmedi.

Westminster Abbey'in içi de dışı kadar etkileyici miydi? Öyleydi.

Sonunda şoföre nehir kenarında sandal kiralanan bir yerde durmasını emretti. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra - kürekleri kullanmayı öğrenmesi birkaç denemesini almıştı - şimdi sorunsuzca kayıyorlardı. Yakınlardaki kayıklarda birkaç çift daha vardı. Swindler'ın aklına Londra'nın tadını çıkarmak için hiç zaman ayırmadığı geldi. Gençliğinde hayatta kalmak için mücadele etmişti. Yaşlandıkça, öğrenmek için mücadele etmişti. Bir erkek olarak, mesleğine, yaptığı işte en iyi olmaya kafayı takmıştı. Birdenbire kendini teknedeki kadına bakmaktan başka bir şey yapmazken bulmak garip gelmişti. Kadın pembe şemsiyesini açmıştı, böylece öğleden sonra güneşine karşı biraz gölge sağlayabilecekti. Dertlerini nehrin kıyısında bırakmış gibi dingin görünüyordu.

Yine de Swindler, Rockberry'yi kız kardeşiyle birlikte hayal etmekten, onu izlemekten ve eğlenmekten kendini alıkoyamıyordu.

her şeye olan hayranlığı. "Kız kardeşin. Birbirinize tıpatıp benziyor muydunuz?" Sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ve kız kasvetlendi.

"Aynen öyle. Ama bu özelliklerimizden daha fazlasıydı. Tavırlarımız, ilgi alanlarımız aynıydı. Kimse bizi ayırt edemezdi, babamız bile."

Yani Rockberry kadına baktığında tam olarak kendisinin gördüğü şeyi görmüştü. Ve Rockberry kızdan faydalanmıştı. Ne yazık ki Swindler da bunu anlayabiliyordu, çünkü Bayan Watkins'in yanında olup da ona dokunmamak, eğilip onu öpmemek çok zor geliyordu.

"Bana Elisabeth'i sorman çok komik," dedi, dikkati yukarıdaki yapraklara vuran güneş ışığında. "Ben de tam burada oturmuş, bir beyefendinin Elisabeth'i hiç kürek çekmeye götürmediğinden yakınıyordum. Ya da en azından günlüğüne yazmadığına. Oldukça hoş bir şey."

"Aynı fikirdeyim. Daha önce hiç kürek çekmemiştim."

Ona muzip bir sırıtışla karşılık verdi. "Anladım, ama yeterince çabuk ustalaştın."

"Çabuk öğrenmeye meyilliyimdir. Sokaklarda büyürken, hayatta kalan çocuğun beklenmedik durumlara hızla adapte olan çocuk olduğunu öğrendim."

Dili üst dudağına dokunmak için dışarı fırladı ve adamın bağırsakları sıkıştı. O tatlı dudakların tadının ne olduğunu merak etti. "Lord Claybourne'un arabasını ödünç aldığınızdan ve bazen üst çevrelerde dolaştığınızdan bahsetmişsiniz. Sokaklarda büyüdüğünüz halde soyluları nasıl tanırıyorsunuz?"

"Lord Claybourne'un hikâyesini biliyor musunuz?" "Hayır, babam Lord Claybourne'un yanında kendini hiç rahat hissetmezdi.

aristokrasi. Çünkü mali durumu hiçbir zaman diğerleriyle kıyaslanamazdı. Her zaman olduğu gibi görünüyordu: yoksul bir lord. Diğer lordların arasına karışmazdı. Bu yüzden korkarım Lord Claybourne'u tanımıyorum."

"Aynen öyle. Skandallarla dolu bir ünü var ya da vardı. Greystone Dükü'nün kız kardeşi Leydi Catherine'le evlendiğinden beri biraz duruldu ama muhtemelen onu da tanıyorsunuzdur." Özellikle de Catherine Eleanor'u tanımadığını belirtmişken. "Her ne olursa olsun, Claybourne da benim gibi sokaklarda yaşıyordu. Ailesi öldürüldü ve o da bir süreliğine kayboldu."

"Ne kadar korkunç!"

"Evet, öyleydi. Korkunç bir şekilde. Yine de bu konuda şikayet ettiğini duymayacaksınız. Ona diğer lordlarınkine benzemeyen bir hayat verdi. Feagan adında bir çocukla birlikte yaşıyorduk. Onun sayesinde hırsızlıkta ustalaşmayı öğrendik. Claybourne on dört yaşındayken başı biraz belaya girdi ve tutuklandı." Bu belanın bir adamı öldürmesiyle ilgili olduğunu açıklamaya gerek görmedi. "Sonuç olarak, Claybourne Kontu'nun dikkatini çekti ve onu uzun zamandır kayıp olan torunu ilan etti. Torununu yanına aldığı anda, arkadaşlarını da yanına aldı. Böylece bir süre St. James'te yaşadım ve bir beyefendi gibi görünmeyi öğrendim."

"Kelimelerinizi çok dikkatli seçtiniz Bay Dolandırıcı. 'Görünüşe göre' mi? Kendinizi bir beyefendi olarak görmüyor musunuz?"

Sırıttı. "Sadece amacıma uygun olduğunda. Çoğu zaman bir beyefendiden çok bir alçağımdır, Bayan Watkins."

Adamın gözlerindeki sıcaklık kalbinin dörtnala atmasına neden oldu. Burada çok tehlikeli bir zeminde yürüyordu ve bunu çok iyi biliyordu.

"Cremorne'da bu kadar geç saatte yaptığın şey bu muydu?"

Alçaklık mı?"

Zengin, karanlık kahkahası etraflarında yankılandı. Bunun, denizin kıyıya doğru kükremesi kadar harikulade bir ses olduğunu düşündü. Eğer dikkatli olmazsa, kendini ona daha da kapılmış bulabileceğinden korkuyordu.

"Bu bir kelime mi?" diye sordu.

"Ben sadece sizi beni kurtarmaya getirenin takdiri ilahi mi yoksa aptal şansı mı olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Yollarımızın nasıl kesiştiğinin gerçekten bir önemi var mı?"

Ona gülümsedi. "Hayır, sanırım değil. Bana kendiniz hakkında başka bir şey söyleyin, Bay Swindler."

Başka bir şey mi? Birden ne diyeceğini şaşırdı. Ona Whitechapel cinayetini anlatamazdı.

Dün gece uyku tutmadığı için, Whitechapel'de buldukları kadını götürdükleri morga gitmişti. Sir David'in emirlerine rağmen, en azından hikayeyi belirlemeye çalışmadan ölünün yatmasına izin veremezdi. Kadın tanınmayacak kadar dövülmüştü. Üzerinde sadece gümüş bir gerdanlık olduğu halde ara sokakta yığılmış halde bulunmuştu. Swindler sabahın erken saatlerinin çoğunu kadının bulunduğu bölgedeki kişilerle görüşerek ve en azından kurbanın adını belirlemeye çalışarak geçirmiş olsa da, düşünceleri başka bir yerdeydi. Elindeki göreve odaklanmamak onun yapacağı bir şey değildi.

Ama bu sabah her sarışın kadın onun Bayan Watkins'i düşünmesine neden olmuştu. Sorduğu her soru, ona hangi soruları sorması gerektiğini merak etmesine neden oldu. Neden orada olduğunu anlamaya çalışarak bir köşeden bakan her kişi, ona Rockberry'yi rahatsız etmesine son verme sorumluluğunu hatırlattı. Görevi olmayan bir cinayeti çözmeye çalışıyordu ve Bayan Watkins'in anıları dikkatini dağıtmıştı: gülümsemeleri, kahkahaları, masumiyeti.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemezdi. Araştırdığı diğer cinayetlerden de bahsedemezdi. Bunlar onu büyülerken, şüphesiz onu telaşlandıracaktı. Hayatı birdenbire korkunç derecede sıkıcı görünmeye başlamıştı. İlginç bir sohbet için tek umudu ondan gelecekti.

"Sen nasıl Londra'ya hiç gitmediysen, ben de Londra'nın ötesine hiç gitmedim," dedi sonunda ona. "Bana evini anlat."

"Londra'nın dışına hiç çıkmadın mı?"

Swindler onun sesindeki kuşkuyu duydu. "Hayır. Haritaya ihtiyacım var mı?"

Kadın gülüyordu ve adam bu hoş sesi yakalayıp tahta bir kutuda saklamak, kapağını her kaldırdığında duymak istiyordu. Genelde bu kadar hayalperest düşüncelerle dolu olmazdı ama kız onu varlığından biraz daha fazlasıyla büyülemişti.

"Demiryolları seyahati biraz daha kolaylaştırırsa da, kesinlikle yapacağınızı söyleyebilirim."

"Bana evinizden bahsedin."

"Kayalıkların yakınına inşa edilmiş küçük bir taş kulübe. Denizin müziği sürekli bir nakarat ama şehir kadar gürültülü değil. Sanırım beni en çok şaşırtan da bu oldu - tüm farklı seslerin bir araya gelmesi. Hiç sessiz değil. Evimde deniz varken bile kendimi her zaman gürültü olmadan düşünebilir bulmuştumdur. Bazen burada zorlukla düşünebiliyorum. Şu an hariç tabii. Nehirde olmak çok keyifli."

"Tuhaf. Bahsettiğiniz sesleri fark etmiyorum. Bir erkeğin düşünceleriyle çok fazla vakit geçirmesine neden oluyorsa, deniz kenarında yaşamaktan hoşlanır mıyım bilmiyorum."

"Düşüncelerinizi hayal etmiyor musunuz, Bay Swindler?"

Bazen çok rahatsız edici, çok tehditkâr oluyorlardı ama bunu onunla paylaşmayacaktı. Bunun yerine onları tekrar rotalarına sokmaya çalıştı. "Evinizin küçük olmasına şaşırdım. Tüm aristokrasinin büyük konutlarda yaşadığını sanırdım."

"Babam aristokrasinin bir parçası olsa da, başlangıçlarımız mütevazıydı. Yine de kızları için daha iyisini hayal ederdi. Sanırım bir baba böyle olmalı. Babanız hala yaşıyor mu?"

Kendi soruşturmalarına dayanarak bu soruyu beklemesi gerekirdi. Yalan söylemeyi düşündü. Gerçeğin sadece bir kısmını vermeyi düşündü ama cevap vermek ona acı verse de, gerçekte daha fazlasını başarabileceğine, güven için kırılğan bir temel taşı inşa edebileceğine karar verdi. "Hayır. Ben sekiz yaşındayken idam sehpasında öldü."

Hüzün yüzünün hatlarını yeniden şekillendirerek enfes bir güzelliğe büründürdü, çünkü duygular saklanmamış ve gerçektir. En akıllıca yolu yanlış değerlendirmişti. Onu etkisiz hale getirmeyi düşünmüştü ama bunun yerine hazırlıksız yakalanan kendisi olmuştu. Kadın onun içinde derinlerde sakladığı bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Uzun zaman önce kilitlediği duygular, bir anlığına da olsa karanlıktan çıkmak istiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi, sesi teselli etme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Daha yeni tanıştığı bir adama bu kadar değer veriyorsa, bir kız kardeşe ya da bir kocaya duyduğu sevginin derinliği ne olabilirdi? "Onun suçu neydi?"

Kendisine bir rol oynadığını ve aralarında gelişecek her şeyin sahtelikle yıpranmış ve aldatmacalarla zayıf olacağını hatırlattı. Sözleri düzdü, ruhuna dokunmasına asla izin verilmedi. "Hırsızlıkla suçlandı. Beni yetim bıraktı. Seninki gibi annem de doğum sırasında ölmüş. Görünüşe göre alışılmadık derecede iri bir bebekmişim."

"Demek o çocukla böyle birlikte oldun. Feagan'dı, değil mi?"

"Evet, beni yanına aldığı için şanslıydım. Ailem yoktu. Sanırım sen ve ben bu konuda birbirimize benziyoruz."

Birkaç dakika boyunca sessizce kürek çekti, daha önce hiç fark etmediği sessizliği özümsemi. Kadının etrafına bakışını izledi, çok fazla şey açığa vurup vurmadığını merak etti, ne düşünüyor olabileceğini merak etti.

Aniden şemsiyesini kapattı ve teknenin dibine koydu. Sonra çok yavaşça, santim santim sağ eldivenini çıkarmaya başladı ve o ana kadar sadece hayal edebildiği teni ortaya çıkardı. Adamın vücudu, sanki kadın korsajının düğmelerini gevşetmiş gibi gerildi. Kadın önce bir parmağını, sonra diğerini ve bir sonrakini çekti ve her çekişte adamın ağzı daha da kurudu.

Sonunda eldiven tamamen çıkarıldı ve yüzü kadar kremi ve pürüzsüz, tırnakları kısa kesilmiş ve bakımlı bir el ortaya çıktı. Onunki gerçek bir hanımefendinin eliydi, ağır işleri hizmetçilere yaptıran bir hanımefendinin. Eğilerek

Elini hafifçe suya daldırdı ve yüz hatları daha önce hiç kimsede görmediği kadar dingin bir ifade aldı.

"Denizi özledim," dedi sessizce. İndirdiği kirpiklerinin arasından ona baktı. "Yüzer misiniz, Bay Swindler?"

Cevap vermeye başladı, boğazının düğümlendiğini fark etti ve temizledi. "Hayır."

"Bu harika bir şey. Öğrenmelisin."

"Sanırım banyo yapmaya çok benziyor."

Güldü. "Çok daha fazlası. Elisabeth sadece dalgaların arasından koşardı ama evimizin yakınında suyun sakin olduğu bir koy var ve ben sık sık oradan yüzerek geçerdim. Öldüğünden beri oraya gitmedim. Babam onu orada bulmuştu." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Duygusallaşıp bu güzel öğleden sonrayı mahvetmek istememiştim."

"Sorun değil. Sevdığınız birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bilirim. Şimdi bile sık sık babamı düşünüyorum."

"Hayatınızda sevdiğiniz başka biri oldu mu?"

"Hayır." Ona Frannie'den bahsetmeyecekti. Frannie'ye karşı bir zamanlar hassas ve değerli olan duyguları artık sadece kendisi içindi. "Hiç bir beyefendiyi sevdin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Elini kaldırarak adama su fırlattı. "Burada çok kişiselleşiyoruz Bay Swindler."

"Evinizden bahsetmekten daha ilginç. Nerede bu arada?" diye sorarak kaşlarını kaldırdı ve ona sadece bir anlık alaycı bir gülümseme verdi.

Sanki hatırlayamıyormuş gibi bir an düşündü. Ya da belki de bu soruyu beklemiyordu. "Bahsettiğim gibi kuzeyde, denize yakın bir yerde. Babamın malikânesi küçük ama güzel. Orada rahatım."

"Şimdi o öldüğüne göre kime gidecek? Umarım korkunç, uzak bir erkek kuzenin ya da amcan yoktur."

seni dışarı atar." Ya da daha kötüsü, onu kendi çıkarları için kullanacaktı. Belki de ona Londra'yı gösterecek kimsesi olmaması, iddia ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Başını iki yana salladı. "Araziye el konulmadı. Yani kulübe benim. Onun unvanı kalıtsal değildi. Kraliyete verdiği hizmetler karşılığında ona verilmişti. Ne yazık ki unvandan başka bir şey getirmedi ama babam şikayet edecek biri değildi."

"Sen de bana şikayet edecek biri gibi gelmiyorsun."

Ona muzip bir gülümseme daha verdi. "Kafama koyduğumda inatçı olabilirim."

Onu inatçı olarak da göremiyordu, ancak şu anki gidişatının biraz pervasızlık içerdiğini kabul etmek zorundaydı. Rockberry'yi takip ederek gerçekten neyi başarmak istiyordu?

"Deniz kenarında bir kulübe değerli bir çeyiz gibi görünüyor. Bir lordla evlenmek ister misin?"

"Benimle ilgilenmeyeceklerinden şüpheleniyorum."

Kürek çekmeyi bıraktı. Eldivenli parmaklarını kızın yanağında gezdirmeye cesaret etti ve teninin kızinkine değmesini engelleyen beze lanet okudu. Kadının gözleri önce hafifçe irileşti, sonra karardı ve adam onun hayal ettiği şeyi hayal edip etmediğini merak etti: elleri kadının yanağından daha fazlasının üzerinde geziniyordu. Tüm edep duygusunu kaybetmeden önce hızla küreği kaptı. "Sizinle tanışmak isterlerse büyük ilgi göstereceklerine inanıyorum."

"Ama bu asla olmayacak."

"Olmasını sağlayabilirim."

Onun sözleri karşısında en az onun kadar afallamış görünüyordu. Onu bu açıklamayı yapmaya iten şey neydi? Onu başka bir adamın kollarında görmek istemiyordu ama Rockberry'den küçük bir intikam almak için Londra'da zamanını boşa harcamasını da istemiyordu. Gerçekten, adamı sinirlendirmekten başka ne yapabilirdi ki? Onun zamanına ya da ilgisine değmezdi ve Rockberry'ye her ikisini de veriyor olması Swindler'ı kızdırıyordu.

Onu tekrar gördüğünde, onun hakkındaki ilk değerlendirmesinin doğru olduğuna daha da ikna oldu: Rockberry için bir tehlike oluşturmuyordu. Adam hiç şüphesiz kız kardeşine karşı iğrenç davranışından dolayı duyduğu suçluluk duygusuyla tepki veriyordu. Kırbaçlanmalıydı. Swindler onu kırbaçlamayı düşünüyordu. Yasaların ulaşılamaz olarak gördüğü kişilere ilk kez adalet dağıtmıyordu. Sör David'in ona bu görevi vermesinin nedeni bu muydu: hanımefendiyle değil de beyefendiyle ilgilenmesi mi?

"Ben... buraya bir Sezon için gelmedim," diye kekeledi sonunda.

"O zaman neden buraya geldin?"

"Bir isme bir yüz koymak, Londra'yı görmek,... saat kaç?"

"Güneşe bakılırsa, neredeyse beş."

Onun sözleri karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. "Saatiniz yok mu?"

"Hayır."

Cevabı kısa ve özdü, konuyu kapatmak ister gibiydi ve kadın bu hikâyeyi merak etti. Eldivenini tekrar giymeye başladı. "Beni bu gezintiye beş buçukta parkta olmadığımdan emin olmak için mi getirdin?"

"Rockberry'nin parktaki varlığıyla kendinize işkence ederek ne kazanacaksınız?"

"Emin değilim. Onu her gördüğümde kalbime bir hançer saplanmış gibi hissediyorum."

"Korkarım öğleden sonranızı mahvettim."

Gülümsemesi yumuşak ama güven vericiydi. "Hiç de değil. Aksine, sanırım beni buradayken Londra'nın tadını çıkarmam gerektiğine ikna etmeyi başardınız. Ama geç oluyor. Muhtemelen kaldığım yere dönmeliyim."

Ona göz kırptı. "Eğer bizi kıyıya nasıl geri götüreceğimi bulabilirsem."

Hafifçe güldü. "Bu keyifli öğleden sonra için teşekkür ederim Bay Swindler. Görünüşe göre bir kez daha

borç."

"Yarın sizi tekrar ziyaret edebilir miyim?"

Ona ağırbaşlı bir gülümseme verdi. "Bu çok hoşuma gider."

Bölüm 5

Onunla geçirdiği bir günün ardından Swindler, Rockberry'nin peşinden gitmeyeceğine hâlâ tam olarak güvenmiyordu. Bu yüzden ona kapısına kadar eşlik ettikten sonra arabayı köşeye kadar sürmüş, inmiş ve şoföre Claybourne'un evine dönmesini emretmişti. Sonra da Bayan Watkins'in lojmanının önünde yerini aldı.

Ona geçmişiyile ilgili bu kadar çok şey anlatmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Bunca yıldan sonra, babasının aldığı cezanın adaletsizliğine duyduğu öfke hâlâ içini parçalıyordu. Şimdi öfkeye ihtiyacı yoktu. Bayan Watkins'le başa çıkmak için berrak ve sakin bir kafaya ihtiyacı vardı.

Ama bu neredeyse çok fazla şey istemektir. Onu bu kadar ilgilendiren şey neydi? Masumdu ama aynı zamanda kararlılığa da sahipti. Onun gibi o da adalet arıyordu. Yaptığı her şeyi babası adına yaparken, onun kız kardeşinin intikamını alma ihtiyacını nasıl görmezden gelebilirdi?

Eğer bu özel bir mesele olsaydı, Rockberry tarafından Bayan Watkins'i gözetlemesi için şahsen tutulmuş olsaydı, işleri çok farklı bir şekilde ele alabilirdi. Ama onu takip etmesi emredildiği için, konumu biraz daha ihtiyatlı olmasını gerektiriyordu. Rockberry'nin evine gidip onu bir güzel kırbaçlayamazdı.

Swindler karanlık çökene kadar bekledi. Penceredeki perdelerin arasından süzülen zayıf ışığı gördü. Kadının silüetinin pencerenin önünden geçip durmasını izledi. Sonra devam etti. Bu gece saçını tarayıp taramayacağını merak etti. Kalmalı mıydı?

Etrafına baktı. Etrafta kimse yoktu. O da olmamalıydı. Sokakta yürümeye başladı. Onu yarın tekrar görecekti. Uzun zamandır ilk kez ertesi günü bekliyordu.

Swindler kapısının yumruklanmasıyla uyandı. Yataktan kalkıp pantolonunu çekti ve düğmelerini ilikleyerek oturma odasına geçti ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda, Sör David yanından geçerken geri adım attı.

"Onu Dodger'ın evine kadar takip etti. Ona göz kulak olman gerekiyordu," dedi Sir David söze girmeden.

Swindler esnemesini bastırmak için mücadele etti. "Hava kararana kadar onun kaldığı yeri gözledim. Ben ayrıldığımda oradaydı. Daha sonra dışarı çıkmış olmalı."

"Ne zaman ayrıldınız?"

Swindler omuz silkti. "Belki de gaz lambaları yandıktan bir saat sonra."

"Saatin kaç olduğunu bilmiyorsun, değil mi, çünkü lanet olası bir saat taşıyorsun. Kahretsin, dostum! Yaptığın işte bu kadar iyi olmasaydın, senin bu tuhaflıklarına tahammül edemezdin."

"Madem bu kadar iyiyim, o zaman neden hiçbir becerimi gerektirmeyen bu görevi bana verdiniz?"

"Rockberry sizi isminizle sordu. Görünüşe göre adınızı Times'da çözülen bir suçla ilgili olarak görmüş."

"Ama neden onun kaprislerine boyun eğelim ki?"

"Çünkü o güçlü ve nüfuzlu biri. Şimdi kız hakkında-"

"Bir ara uyumalıyım."

Sör David ellerini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Swindler'dan çok daha yaşlı değildi ama saçlarının şakaklarına aklar düşmeye başlamıştı bile. "Çok doğru."

"Sir David, Rockberry Elisabeth ile dans etmekten fazlasını yaptı. Onu hafife aldı."

"Bu vicdansızlık ama suç değil. Bayan Eleanor Watkins'in ona zarar vermek istediğinden emin."

"Onun için bir tehlike değil."

Sir David durdu ve Swindler'ı dikkatle inceledi. "Yüzde yüz emin misiniz?"

Öyle miydi? Eğer evet derse, görev büyük ihtimalle sona erebilirdi. Ve eğer Rockberry kimsenin onu izlemediğini öğrenirse, meseleyi kendi ellerine almaya karar verebilirdi. Ayrıca Swindler birdenbire onunla vakit geçirmeyi çok istedi.

Sir David, Swindler'ın aklından geçen tüm düşünceleri okumuş gibi, "Tamam o zaman," dedi. "Ona göz kulak ol ve Tanrı aşkına onu Rockberry'den uzak tut."

"Evet, efendim."

Öğleden sonra geç saatlerde Swindler yine Claybourne'un arabasını ödünç aldı ve kadın yine pembe giysiler içindeydi. Yıllar sonra onu pembeli kadın olarak hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti, çünkü yaşlılığında en büyüleyici davalarını anımsadığında aklına onun geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Vakanın kendisi üzerinde daha fazla düşünmesini gerektirecek pek bir şey bulamadı ama kadın başka bir konuydu.

Tanık olduğu her şey yüzünden bayatlamış olan hayatına bir parça tazelik getirmişti.

Ona gece geç saatlerde Rockberry'yi nasıl gözetlediğini sormayı düşündü, hatta tepkisini ölçmek için Dodger'a uğramayı bile düşündü ama Rockberry'nin bir sohbet konusu bile olmasından o kadar bıkmıştı ki. O

Bencilce bugünü kendisi için, Eleanor için istiyordu. Bir talip olduğu izlenimini vermek istiyordu ve bir talip başka bir adamdan bahsetmezdi. Onun için asla gerçek bir talip olamayacağını bilse de, onunla bu kadarcık bir zaman geçirebilirdi.

Araba birbiri ardına geçerken onun bahçelerin tadını çıkarışını izlemek hoşuna gidiyordu. Adam çiçeklerin isimlerini bilmediğinde gülüyordu. En sevdiği çiçekleri gösteriyordu ama göstermeseydi bile o bilirdi. Pembeler ve lavantalar. Soluk renkler. Yumuşaklık. Parlak olmayan. Sert değil.

Sonra da "Beni Londra'nın büyüdüğü kısmına götürür müsün?" diye sorarak onu şaşırttı.

Üzerine bir kova soğuk su dökmüş de olabilirdi. Onu baştan çıkarmayı düşünüyordu ama çocukken yaşadığı pislikler, ellerinin ona dokunduğunu düşünen her kadının tiksintiyle kıvranmasına neden olurdu.

"Bahçeler kadar güzel değil," dedi, onu bu yoldan vazgeçirmeyi umarak.

"Ama bu bana senin hayatın hakkında biraz daha fazla bilgi verebilir."

Onun geçmişine ilgi duyması, kendisiyle ilgileniyor olması gururunu okşamalıydı. Bunu asla tamamen geride bırakamayacağını, karakterinin dokusuna işlediğini bilse de, onun ayrıntıları gerçekten görmesini istemiyordu. "Bir resim çizmeme izin verin: kirli, kokulu ve kalabalıktı."

"Londra'nın büyük bir kısmının kirli, pis kokulu ve kalabalık olduğunu fark ettim."

"Çayırırlar gibi değil. Umuttan yoksundur. Rüyalara izin veren bir yer değil. Kasvetli ve kasvetli."

Sanki adam göğsünü açıp kalbini göstermiş gibi ona baktı. "Geçmişinden utanıyorsun."

"Bundan iğreniyorum, evet."

Ona ve sözlerine sinirlenen adam bakışlarını kaçırdı. Konuşmanın kontrolünü ele geçirmeyi nasıl başarmıştı ve

onu ait olduğu yerden -onun hakkında bir şeyler öğrenmesiyle- uzaklaştırmak mı?

Onun küçük elinin, kalçasında yumak haline gelmiş sıkı yumruğu kapladığının farkındaydı. Nazikçe sıktı. "Kökenlerinizin üzerine çıktınız Bay Swindler. Bu takdir edilecek bir şey. Çayırırlarla ilgili hikâyeler duymuş olsam da, onları gerçekten görmeden tam olarak takdir edemem."

Başını çevirip ona baktı, gözlerinde ve sesinde sert, amansız bir kararlılık olduğunu biliyordu. "Demek istediğim de bu, Bayan Watkins. Onlarda takdir edilecek hiçbir şey yok."

Yüzünü incelerken ne düşündüğünü merak etti, tam olarak neyi ortaya çıkardığını merak etti. Yaşadığı hayatın acımasızlığını mı? Yaşlandıkça, işlerin nasıl yürüdüğü konusunda daha bilgili hale geldikçe, yaşadığı hayattan nasıl iğrenmeye başladığını mı? İlk kez bir polis memurunu para cüzdanını çalan bir çocuğa götürerek, bu suçtan tutuklanan masum çocuğun serbest kalmasını sağladığında nasıl gurur duymuştu? Diğer çocuklardan oluşan bir çetenin, arkadaşlarını ispiyonladığı için onu nasıl dövdüğünü ve bu yüzden polisle ilişkilerinde ketum olmayı öğrendiğini?

Hayattaki doğrular ve yanlışlar bile çok net değildi. Daha büyük bir iyilik için tavizler verilirdi. Buradaki sorun şuydu: Daha büyük iyiliğe kim karar veriyordu?

Birden fazla kez onun kendisi olduğuna inanma cüretini göstermişti. Şimdi bile onun güvenini kazanmaya, planlarını öğrenmeye çalışırken, Sör David ya da Rockberry'ye işlerine yarayabilecek herhangi bir bilgi vereceğinden emin değildi.

"Siz karmaşık bir adamsınız Bay Swindler," dedi sonunda.

"Hiç de karmaşık değil." Yumruğunu açtı, elini ters çevirdi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Tek ihtiyacım olan bana eşlik edecek hoş bir hanımefendi."

Yutkunurken onun narin boğazının çalışmasını izledi. "Bir alçak olduğunu iddia etmiştin."

Ona en çekici gülümsemelerinden birini verdi. "Akşam daha yeni geliyor, Bayan Watkins."

Onunla sadece birkaç saat birlikte olmayı planlamıştı ama bu sürenin sonunda onu bırakmaya henüz hazır değildi. Ayrıca, eğer kadın Rockberry'yi gece aramaya kararlıysa, Swindler onu meşgul etmek zorundaydı. Swindler hiçbir şey öğrenmemişti ama eğer kız anlayışlı bir kadınsa -ki öyle olduğundan hiç şüphesi yoktu- çok şey öğrenmişti. Ruhunun bir parçasını ona bu kadar kolay ifşa edebilmesi onu rahatsız ediyordu. Ama bunlar sadece parçalar, kırıntılar ve bütünü oluşturmak için asla düzgün bir şekilde bir araya getiremeyeceği parçalardı. Artık varlığının tüm dokusunu bildiğinden bile emin değildi.

Feagan'ın adamlarından biri olduğunda kendine yeni bir isim seçmişti: Dolandırıcı. Başkalarını dolandırmak onun doğasında olsa da, son zamanlarda belki de kadına olan tek ilgisinin Rockberry'ye olan hayranlığından kaynaklandığına inanarak kendini bile dolandırmayı başardığından şüphelenmeye başlamıştı. Aksi takdirde onu evine götürmek yerine neden Cremorne Bahçeleri'ne geri getirmişti?

"Beni buraya neden getirdiniz?" diye sordu şoför arabayı King's Road'da durdururken.

"Bahçelerin en kötüsünü gördün. En iyisini görmen gerektiğini düşündüm." Arabadan indi ve ona elini uzattı. "Kalabalıklar gelmeye başlamadan çok önce yola çıkacağız."

Kız kardeşi günlüğüne bahçeler ve gökyüzünde patlayan ışıkların muhteşem gösterisi hakkında yazmıştı. "Havai fişek gösterisinden sonraya kadar kalabilir miyiz?"

Ona öyle cömert bir gülümseme verdi ki, kadının bütün nefesini kesti. Kalbi için tehlikeliydi. Bundan faydalanmayı düşünmüştü ama onun yerine kendini onun büyüüne kapılmış buluyordu.

"Eğer sizi memnun edecekse," diye mırıldandı. "Çok memnun olurum."

"O zaman kalalım."

Onu arabadan indirdikten sonra şoföre saat dokuzda dönmesi için emir verdi. Girişte her biri için bir şilin ödedi, kızın kolunu kendi koluna doladı ve onu metal kapılardan geçirerek bahçelere götürdü. Kalabalık yoğundu. Bayanlar ve baylar kol kola girmiş yürüyorlardı. Çoğunun evli olduğundan ve evli olmayanların da yanlarında refakatçileri olduğundan şüpheleniyordu. Birkaç çocuk bile görülebiliyordu. Ailelerin, uygun insanların etrafta olma zamanıydı.

Elisabeth'in gördüğü, günlüğüne yazdığı şey buydu.

"Kız kardeşiniz bahçeleri ziyaret etti mi?" Bay Swindler sordu.

Başını kaldırdı ve tanıdık yeşil bakışları üzerinde tuttu, oradaki şefkati ve anlayışı gördü. Nasıl oluyordu da onu bu kadar iyi okuyabiliyordu? "Evet. Havai fişekler hakkında övgüyle bahsetti."

"Yani geçen gece kaybolmuş olmanıza rağmen nerede olduğunuzu biliyor muydunuz?"

"Nerede olduğunuzu bilerseniz bile kaybolmak mümkündür," dedi alaycı bir tavırla.

"Kayıp mı oldunuz, Bayan Watkins?"

Sanki son zamanlarda kendini pek tanımadığını, denizde sürüklendiğini hissettiği anlar olduğunu fark etmiş gibi, sorusu alttan alta bir akıntı içeriyordu. Bazen Londra'ya gelmenin bir hata olduğunu düşünüyordu. Burada rahat değildi. Burası onu içine hapsediyordu. Ya da belki de onu çevresinden rahatsız eden sadece intikam arayışıydı.

"Kız kardeşimin ve ardından babamın ölümünden bu yana, evet, kendimi çok sık kaybolmuş hissediyorum. Bağısız." Bu sözler o kadar doğruyd ki, bunları onunla bu kadar kolay konuşabildiğini düşünmek onu korkutuyordu. Ona her konuda, tamamen, dolaylı olarak güvenmek istiyordu ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Çok fazla şey vardı

kazık. "En azından bu gece için, gelecek dışında hiçbir şey konuşmamak üzere bir anlaşma yapabilir miyiz?"

"Bilmediğimiz bir şey hakkında nasıl konuşabiliriz?"

"Şimdiki zaman o zaman. Sadece şimdiki zamanla ilgilendiğimden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

"O halde bu gece şimdi ve buraya odaklanacağız. Nereden başlayalım?"

Seçecek o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu. Sonra midesi küçük bir gurultu çıkararak onu utandırdı ve seçim şansını elinden aldı. "Birdenbire çok acıktığımı fark ettim."

Gülümsedi. "Tam benim gönlüme göre bir kadın. Bakalım ne bulabileceğiz."

Onu kalabalığın arasından geçirip ziyafet salonuna götürürken, başka koşullar altında gerçekten de onun kalbine göre bir kadın olacağını düşündü. Güçlü, nazik ve şefkatliydi. Onu küçük yollarla memnun ediyordu. Bir daha asla gülümsemeyeceğini düşündüğü anlarda onu gülümsetmişti.

Londra'ya mutluluğu bulmak için gelmemiştir ama yine de mutluluk, bir kelebeğin kır çiçeğinin yaprağını yoklaması gibi havada asılı duruyordu. Ama aksini ne kadar dilerse dilesin, uzun süre kalmayacaktı.

"Sarıl bana Bay Swindler, Tanrım, lütfen sarıl bana." Bu sözler utançla karışık bir korkuyla fısıldanmıştı. Sıcak hava balonu yükselirken panik içinde olan tek kişi o gibi görünüyordu. Diğer yolcular şaşkınlık ve hayret dolu birkaç sessiz ünlem çıkardılar.

Bay Swindler'ın kolu ona sarıldığında, ceketinin yakasını kavradı ve yüzünü onun omzunun kuytusuna gömdü. Bay Swindler uçurumlar kadar sağlam ve rahatlatıcı bir sesle mırıldandı: "Tamamen güvendesiniz Bayan Watkins. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Yukarı çıkıyoruz." Bir sepetin içinde, gökyüzüne doğru süzülen bir sepetin içinde durduğuna inanamıyordu. Adamın ona daha önce satın aldığı sıcak etli böreği getireceğinden korkuyordu. Dünyanın kendisinden uzaklaşmasını izlemenin başını döndüreceğini düşünmemiştir.

Sıcak hava balonu gezileri bahçelerde her hafta düzenlenen bir etkinlikti. Balon, yükselişi kontrollü olacak şekilde demirlenirdi. Yolcular etrafa iyice baktıktan sonra başka bir grup için aşağı indirilirdi. Yerden bakıldığında çok eğlenceli görünüyordu. Yukarı çıkma düşüncesinin onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu. Hayatı boyunca kayalıklara bakmıştı ama onlar sallanmıyor, hareket etmiyorlardı. Sarsılmaz ve güçlüydüler, onu taşıyabilirlerdi. Sepet, içindeki herkesin ağırlığını taşıyabilir miydi? Yoksa kendilerini onun ortasından aşağıdaki toprağa düşerken mi bulacaklardı?

"Dinleyin, Bayan Watkins. Özlediğiniz sessizlik bu muydu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

O zaman duydu. Kalabalığın gürültüsü geri çekilmişti. Araba tekerleklerinin vızıltısı ya da atların toynaklarının takırtısı yoktu. Gürültünün üzerindeydiler. Neredeyse burada Elisabeth'in ona fısıldadığını duyabileceğini düşündü. Cennete ne kadar yakındılar?

Sepet küçük bir sarsıntı geçirdi. Küçük bir gıcırta çıkardı ve sanki balon düşmeye başlarsa onu tutacakmış gibi ceketine yumruğunu sıktı.

Bay Swindler kulağının dibinde mırıldandı: "Sorun değil; sadece ipimizin ucuna geldik," dedi. Eğer bu kadar korkmuş olmasaydı, onun yakınlığından bayılabilirdi. "Gözlerini aç."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı, diğer dört yolcudan hiçbirinin onu dinlemediğini umarak.

"Aşağıya bakmayın. Sadece karşıya bakın. Bana güvenin, Bayan Watkins."

Sertçe yutkunararak tek gözünü zar zor açtı. Ağaç tepelerini görebiliyordu. Diğerini açtı ve irkilerek bir kahkaha attı. Çatıları görebiliyordu. "Bak, işte Thames Nehri."

Bunu gördüğüne neden şaşırdığını bilmiyordu. Kenarına bahçeler inşa edilmişti. Bazı insanlar su kenarındaki girişine kayıklarla gelirdi. Bahçelerin bu kadar yeşil olmasının ve bitki örtüsünün gelişmesinin nedenlerinden biri de bu yakınlıktı. Güneş batmaya başlamıştı, turuncu ve lavanta renginde muhteşem bir manzara yaratıyordu. Bu küçük alanın ötesinde daha neler görülebilirdi? Evi yukarıdan nasıl görünecekti? Kendini kuşları kıskanırken buldu.

"Neredeyse bağından kurtulmasını dileyecektim. Neredeyse." Bakışlarını Bay Swindler'inkilere çevirdi. Bay Swindler altlarında özenle işlenmiş bir goblen gibi yayılan araziye bakmıyordu. Gözleri onunkilerin üzerindeydi. "Manzarayı kaçıırıyorsun."

Dudakları yavaşça duygusal bir gülümsemeye dönüştü. "Bir şey kaçırdığımı sanmıyorum."

Onun ağzının tadını ve verdiği hissi merak etti. Ne tuhaf bir düşünce. Onun öpücüğünü deneyimlemeyi ne kadar umutsuzca istediğini, onun kendisini arzulamasını ne kadar arzuladığını fark etmek. Ona olan ilgisinin Rockberry'yle iddia etmediği bir ilişkiden etkilenmiş olabileceğini bilse bile, yine de kendini ona doğru çekilirken buldu. Onun dikkatini Rockberry'ye hizmet etme amacından uzaklaştırmayı ummuştu ama dikkati dağılan kendisi oldu.

Diliyle dudaklarına dokundu, dudaklarının karıncalanmasına ve şişmesine neden olduğunu hayal etti. Adamın bakışları kızın ağzına kaydı ve kız onun düşüncelerinin de kendisinininkilerle aynı yolda ilerleyip ilerlemediğini merak etti. Adamın gözleri karardı ve daraldı. Göğsünde duran ellerinin altında, onun içindeki durgunluğu, sanki içsel bir savaş veriyormuş ve sahip olduğu kontrolü kaybetmeye çok yakınmış gibi artan gerilimi hissedebiliyordu. Titreyen bir nefes aldı.

Bakışlarını Thames Nehri'ne çevirdi ve kadın onun küçük, önemsiz hareketlerinin tutkularını harekete geçirip geçirmediğini merak etti. Kaşlarındaki derin çatıklara ve çenesindeki gerginliğe bakılırsa, bir şeyden rahatsız olmuştu. Ne kadar etkileyiciydi, ama onunla ilgili her şey ilgisini çekerken onun bu ilgisine şaşırırmamalıydı.

Dikkatini tekrar manzaraya verdi. Sonsuza kadar burada kalabilmeyi diledi. Yukarıdan ziyade aşağıya bakmak ne kadar farklı bir dünyaydı. Londra'ya geliş nedenini, onu rahatsız eden intikam ihtiyacını neredeyse unutuyordu. Burada aşkın ulaşılabilir olduğunu hayal edebiliyordu.

Ne yazık ki kalbi için aslını biliyordu. Çok kısa bir süre içinde mutlu bir yaşam için sahip olabileceği her türlü şansı feda edecekti.

Eleanor ondan geçmişe takılıp kalmamasını, birkaç saatliğine sadece bugüne odaklanmasını istemişti. Onun bu isteğini ciddiye aldı. Hüküm giymiş bir hırsızın oğlu olduğunu, usta bir hırsız tarafından yetiştirilmiş bir yetim olduğunu unuttu. Gençliğini Feagan'ın ceplerini zenginlikle doldurmak için tasarlanmış dolandırıcılıklar düzenleyerek geçirdiğini unuttu. Onun hedefi, görevi olduğunu unutmuştu. Sadece yanında yürüyen, bahçelerin sunduğu en küçük zevklerden bile böylesine keyif alan kadını düşündü. Kuklalar kadar akrobatlar da onu eğlendiriyordu. Gülümsemesi yüzünü nadiren terk ediyor ve gözleri, karanlık bahçeleri kaplarken yanan gaz lambalarından daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Bir orkestra canlı bir müzik çalıyordu. Eleanor'la birlikte yürürken Eleanor zaman zaman bahçede süzülen sesin ritmine kapılmış gibi hafifçe sallanıyordu. Adam ona dans platformuna kadar eşlik etmeyi düşündü, ama onu kollarına alıp

Çünkü şu anda ellerinin onun üzerinde gezinmesini engellemek için çok zorlanıyordu. Balonun yükselişi, kız ona sokulmuşken tam bir işkence olmuştu. Kadının içinden geçen küçük sarsıntıları hissetmişti. Eğer onu balonu bağlayan iplerden birinden aşağı başarıyla taşıyabileceğini düşünseydi, onu omzunun üzerinden geçirir ve güvenli bir şekilde yere indirirdi. Ancak tek yapabildiği dikkat dağıtıcı şeyler sunmaktı. Onun için işe yaramış olsalar da, adam için fena halde başarısız olmuşlardı. Onun mavi gözlerine baktı ve tek istediği onunla özel bir an yaşamaktı. Hayır, özel bir an değil, binlerce an. Samimiyetin yeşerebileceği, geçmişten gerçekten unutabileceği ve geleceği düşünmeyeceği baş başa bir an. Tüm sorumlulukları bir kenara bırakarak şimdiki zamanın akıp gidebileceği bir yer.

Eleanor onun dikkatini amacından uzaklaştırdı. Onu ilk karşılaştıkları yere geri getirmişti, çünkü o gece gerçekten neden bahçede olduğunu açıklaması için onu nazikçe yönlendirmeyi planlıyordu. Onun kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı, böylece bu meselenin özüne inebilecekti. İçindeki polis bunu biliyordu.

Ama içindeki adamın başka fikirleri vardı. Onun şimdiki zamanın tadını çıkarma fikrini benimsemişti ve bu da onun bundan zevk almasını sağlamak anlamına geliyordu, ince bir sorgulama, merak uyandırma olmamalıydı.

İlk havai fişek patlaması gökyüzünü doldururken bir patlama sesi duyuldu. Kolunu onunkine dolayan kadın, boştaki eliyle onun kolunu sıkarken "Aman Tanrım" diye haykırdı.

Havai fişekler kilometrelerce öteden görülebiliyordu ve birçok gece Chelsea'de yürürken onların ihtişamından etkilenmez hale gelene kadar onları izlemişti. Ama Eleanor'u izlerken, onları kadife karanlığa serpiştirilmiş halde ilk kez gördüğü anı ve nefesini nasıl kestiklerini hatırladı. Onu izlerken hissettiklerini o zaman da hissetmişti.

-Sanki hiçbir şey onunla kıyaslanamazmış gibi.

Başını hafifçe arkaya eğmiş, gözlerini kocaman açmış, dudaklarını şaşkınlıkla aralamıştı. Saçları, sadece birkaç saat önce öğleden sonra gezintilerine başladıklarında olduğu kadar düzenli değildi. Saç telleri iğnelerden kurtulmuş ve şimdi yüzünü çevreliyordu. Onlara dokunmak, yerlerine oturtmak isterken bile şapkasını çıkarmayı, tüm tokaları çözmeyi ve saçlarının sırtından aşağı dökülüşünü izlemeyi arzuluyordu. Onu daha da gölgelerin içine çekmek istiyordu. Bir alçak olarak ününün hakkını vermek istiyordu. Onu baştan çıkarıp sırlarını ortaya dökmek, baştan çıkarıp vücudunu ortaya dökmek istiyordu.

Gökyüzü, gecenin içinde kaybolmadan önce her yöne fırlayan beyaz yıldızların parıltısıyla yeniden aydınlandı. Eninde sonunda kız da onun hayatından çıkıp gidecekti. Ama o anda hâlâ hayattaydı, canlı ve sevimliydi, bir parça masumiyet, bir parça cüretkârlık taşıyordu.

"Tanrım, ama çok güzeller," diye fısıldadı saygıyla.

"Senin kadar güzel değil."

Kadının dikkati gökyüzünden ona döndü. Ona havai fişekler patlayana kadar ayrılmayacaklarına dair söz vermişti ama kendi kıvılcımlarını yaratmaya kararlıydı. Bolca gölge vardı ve bir sonraki patlama sesi duyulduğunda, kolunu kızın beline doladı ve onu toplanan kalabalıktan ve gaz lambalarından uzaklaştırdı. Kız sadece göstermelik bir direnç gösterdi, şüphesiz başlangıçta bu akşam geçmişten etkilenmemeleri gerektiğini unutmuştu. Sabırsızlıkla onu son birkaç adımda kaldırdı ve sonra cennete yerleşti: gül kokusu burun deliklerini dolduruyor, tadı onu daha fazlasını aramaya teşvik ediyor, ağzı onunkine sorunsuz bir şekilde uyacak şekilde kendini yeniden şekillendiriyordu. Kolları bir tür sarmaşık gibi boynuna dolanmış, parmakları kafa derisini kazıyarak saçlarına dolanmıştı. Onu bu kadar çaresizce istemesi onu hazırlıksız yakalamıştı.

Onun varlığından ilk kez haberdar olmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ama yine de sanki onu daha önceden tanıyormuş gibi hissediyordu.

ömür boyu. Hakkında bu kadar az şey bildiği bir kadına karşı böylesine güçlü duygular beslemesi akıl almaz bir şeydi.

Sessiz bir iniltiyle vücudunu onunkine yaklaştırdı, göğüsleri onun göğsüne yaslandı. Adamın elleri kendiliğinden kadının yanlarından kalçalarına doğru kaydı ve onu sert, dolambaçlı tahrikine doğru itti. Kadının hafifçe sertleştiğinin farkındaydı, sanki ondan saklayamadığı şey karşısında şaşırmış gibiydi. Tabii ki bundan etkilenmeyecekti. O kelimenin tam anlamıyla bir hanımefendi idi.

Konumları arasındaki farkı vurgulamak için kaba bir küfür savurarak ağzını onunkinden ayırdı ve gölgelerin içine doğru daha da geri çekildi.

"Bay Swind-"

"Tanrım, Eleanor, o ateşli öpücükten sonra formaliteleri bir kenara bırakabileceğimizi sanıyordum."

"Kızgınsın."

"Seninle değil. Havai fişekleri izlemeyi bitir. Birazdan sana katılacağım." Bu korkunç ağrı onu huzur içinde bıraktığında.

"Onları buradan görebiliyorum."

"Eleanor," diye bağırdı, sesindeki sabırsızlığın onu uzaklaştırmaya yeteceğini umuyordu.

"James."

Adının böylesine duygulu ve böylesine özlemle fısıldanması neredeyse onun felaketiydi. Ona zahmetsizce çektiği eziyeti anlayamayacak kadar masumdu. Tanrı aşkına, onunla ne işi vardı?

Onun yanağına dokunuşunu hissetti, parmaklarındaki hafif titremenin farkındaydı. Elini kendi eliyle kapatarak yüzünü avucunun içine çevirdi ve kalbine bir öpücük kondurdu. İçini pişmanlık kapladı. Geçmişinden duyduğu pişmanlık. Onunla birlikte olmasının gerçek nedeni için duyduğu pişmanlık. Emirlerini bu kadar kolay bir kenara bırakıp, görev için orada olduğunu anladığında neler hissedeceğini hiç düşünmeden onu baştan çıkarabildiği için pişmanlık. Tanrım! Rockberry'den daha iyi değildi.

Swindler'ın Rockberry'nin kız kardeşini kendi çıkarları için kullandığından hiç şüphesi yoktu. Kendisi de aynı şekilde suçluydu. Bu düşünceyi aklından geçirirken bile, asil bir amacın ona yol göstermesi için dua etti. Önleme, koruma. Scotland Yard için çalışmaya başlamıştı çünkü babasını kurtaramadığı gibi insanları kurtarmak istiyordu.

Gerginlik bedenini terk etti, ağrı dağıldı. Onu kollarının arasına aldı ve yüzünü kendisine dönmesi için yönlendirdi. Birkaç dakika önce onun saçlarının serbest kalmasını görmek için can atarken, şimdi çıplak ensesine hafif bir öpücük kondurdu ve kulağının dibine fısıldadı: "Beni baştan çıkarıyorsun Eleanor."

"Senin bir alçak olduğunu
sanıyordum." "Görünüşe göre
vicdanı olan biriyim."

"Peki ya vicdan sahibi olmanı istemiyorsam?"

"O zaman ya cennete doğru gidiyoruz ya da cehenneme mahkum oluyoruz."

Bölüm 6

Araba sokaklarda hızla ilerlerken, bu büyülü gecenin bitmesini istemiyordu. James'e yaslanıp başını onun omzuna koyması skandaldı ama yine de kendine engel olamıyor gibiydi. James'in kolunu boynuna dolamasını istiyordu ama bunun çok fazla olduğunu biliyordu. Eldivenli elini kendi elinde tutması yeterliydi.

Ne zaman bir öpücük hayal etse, bu hiçbir zaman bir erkeğin dilini cesurca ağzının içinde gezdirmesini, sanki onun sahibiymiş gibi her santimini keşfetmesini içermemişti. James'in öpücüğüyle, sıcaklık karnında dönmüş ve parmaklarının ve ayak parmaklarının uçları bile yanana kadar dışarı doğru yuvarlanmıştı.

Baştan çıkarma konusunda çok yetenekliydi - James Swindler. Yine de içinde zevk birikmesine neden olurken, sanki kendisi hakkında da bazı şeyleri açığa çıkarıyordu. Güçlü, kendine güvenen, istediğini elde etmeye alışkın biriydi ama istediğini zorla değil, ikna ederek elde ediyordu. Onunla birlikte ağaçların arkasındaki gölgelerde kolayca kaybolabileceğini, bir daha asla geri dönmeyeceğini ve bundan asla pişman olmayacağını düşündü.

Öpücük onu derinden sarsmıştı. Adamın tepkisine bakılırsa, ona da aynı şeyi yapmıştı.

Rockberry bunu Elisabeth'e de yapmış mıydı? Onu büyülemiş, öpmüş, uzaklaştırmış ve sonra tekrar yanına çekmiş miydi?

Rockberry'nin bu gece düşüncelerine girmesini istemiyordu, James'le bu kadar doluyken olmazdı. Keşke Londra'ya tamamen başka bir amaçla gelmiş olsaydı, keşke gönderilen ilk kız olsaydı, keşke James'le yolları bir yıl önce, keder ve intikam ihtiyacıyla yanıp tutuşmadığı bir zamanda kesişmiş olsaydı. Rockberry gibi birinden nefret etmek korkunç bir şeydi. En görkemli anları bile lekeliyor, kız kardeşi hiç yaşamadığı için onları hak etmiyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Bir kez daha onun ne zaman konuşacağını ve ne zaman sessiz kalacağını nasıl bildiğine hayret etti.

"Elisabeth ölmeden önce ne kadar farklıydım. Keşke beni o zaman tanısaydın."

"Artık senden çok hoşlanıyorum."

"Trajedi bizi değiştirir, her zaman daha iyisi için değil, bence." "Hayatımıza bir amaç kazandırabilir."

Ona doğru baktı. "Sana da böyle mi yaptı?" "Babam öldükten sonra, evet."

"Bir hırsız oldun. Takdir edilecek bir hırs değil bu."

"Elimden geldiğince hayatta kalmaya çalıştım. Yapmamız gerekeni yaparız."

Ona ne yapması gerektiğini açıklarsa anlayacak mıydı? "Lord Claybourne sizi evine kabul ettiğinde çok minnettar olmalısınız."

"İlk başta değil." James alçak sesle kıkırdadı, gece havasına yerleşen ve onun duyularını kızdırmak, onu gülümsetmek için oyalanan bir törpü. "Temiz olmamız, yılda bir yerine her hafta yıkanmamız konusunda ısrar etti. İşimizin bittiğinden, hepimizin hastalanıp öleceğinden emindim. Ama ölmedik. Bize uygun kıyafetler aldı. Özel öğretmenler tuttu. Ondandır çok korkuyordum, bu yüzden itaatsizlik etmeye cesaret edemedim."

"Seni dövdü mü?"

"Hayır," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Muhtemelen torunu dışında hiçbirimize el kaldırmadı. Geri kalanımızı neden yanına aldığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Belki de torununa olan sevgisinden dolayı. Biz onun arkadaşlarıydık. Belki de onun yeni çevresinde yalnız kalmasını istemiyordu."

"Kaç yaşındaydın?"

"On. Aralarında en genci."

"O zaman, daha önce, büyüdüğün yeri görmek istediğimi söylediğimde, sanırım yanlış söyledim. Çayırılar değildi. Lord Claybourne'un eviydi."

"Hayır, Claybourne'da büyüdüğümde çok daha fazla çayırılarda büyüdüm. Yaşın yıllarla belirlendiği bir efsanedir. Claybourne'da o kadar uzun kalmadım. Birkaç yıl. Jack Dodger ve Frannie gittiğinde ben de gittim."

"Kim onlar?" Onun konuşmasını dinlemek hoşuna gidiyordu. Kendi hayatını paylaşmak istemese bile onun hayatının her ayrıntısını bilmek istiyordu.

"Jack Dodger, en yüksek mertebeden bir alçak. Hem de çok zengin biri. Dodger's Drawing Room'un sahibi. Çok seçkin bir beyefendiler kulübü."

Rockberry'nin üye olduğu yer. Londra'ya geldiğinden beri oraya iki kez gitmişti. James onu incelemek için durakladı ve ne aradığını merak etti - Dodger's'ı ve temsil ettiği şeyi iyi tanıdığını biliyor muydu?

"Ve Frannie... kısa süre önce Greystone Düşesi oldu," diye devam etti James.

Frannie'den bahsederken sesinde derin bir şefkat duydu. Bir kıskançlık kıvılcımı alevlendi ve onu bastırmak için cesurca savaştı. Bir isme, onun için kendisinin olabileceğinden çok daha fazlası olabilecek bir kadına böyle bir tepki vermeye ne hakkı vardı? "O senin için özel."

Sözlerini geri alabilmeyi diledi. Bu geceyi, aralarında gelişmekte olan her şeyin yüzeyinin altına inmek için mükemmel kılan şey neydi?

Onlar mı? Onun hayatında asla kalıcı bir yeri olmayacağını bildiği halde neden tüm bu soruları soruyordu ki?

"O hepimiz için özeldi. O her zaman küçük bir anne gibiydi. Biz artık çocuk olmadığımızda, diğer yetimleri aradı, onlar için bir çocuk evi inşa etti. Onu denetliyor. Bir tane daha inşa etmeyi planlıyor."

"Ve bir düşes. Neredeyse bir peri masalı gibi, değil mi? Bir sokak kızının düşes olması."

"Sanırım baban senin ve kız kardeşin için bunu umuyordu. Ünvanlı bir beyefendi."

Onun sözlerinde, ses tonunda daha fazlasını duyduğunu hayal etti - kendisinin unvan sahibi olmadığını hatırlatan bir şey. Babasının onun unvanlı bir adamla evlenmesini istediğini bilse de, sadece "Sanırım iyi bir evlilik yapmamızı istiyordu ve babam için bunun bizi mutlu edecek bir adamla evlenmek anlamına geldiğine inanıyorum" dedi.

"Seni ne mutlu eder Eleanor?"

Mutluluğun geçici olduğunu keşfediyordu. Birkaç saat önce mutlulukla dolup taşarken, şimdi tıpkı dünyaya dönebilmeleri için balondan kaçan hava gibi içinden sızıp gidiyordu. Kalacakları yere yaklaştıkça gerçeklik, hayalleri ve olasılıkları bir kenara itmeye başladı.

"Bu akşam beni çok mutlu etti James."

Sokak lambalarının altından geçerlerken onun kendisini dikkatle incelediğinin farkındaydı ve söylemediği şeyi sezgisel olarak anladığını biliyordu. Sanki her ikisi de kaderlerinde kendilerini yalnız bırakacak seçimler yapmak olduğunu biliyormuş gibi sessizliğe gömüldüler.

Şoför arabayı kızın kaldığı yerin önünde durdurduğunda damat aşağı indi ve kapıyı açarak kızı aşağı indirdi. James ona katıldı ve ön kapıya kadar yürüdü.

"Londra'da ne kadar kalacaksınız?" diye sordu. "Emin değilim."

"Yarın ikide arabayı geri getirecek olursam, benimle pikniğe gelme zevkini bana bahşeder misiniz?"

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "İsterdim."

Elini kaldırarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu ve eldivenlere rağmen, kadın adamın ağzının sıcaklığını kumaşın üzerinden hissetti. "O zaman yarın."

Anahtarını alarak kapının kilidini açtı ve kadın kapıyı kapatana kadar eşikte durdu. Merdivenleri çıkarken, adımlarının hafif olması gerektiğini düşündü. Bunun yerine, suçluluk duygusu ve aldatılmışlık ağır basıyordu. Ve zamanı geldiğinde ondan nasıl uzaklaşabileceğini merak etti.

Swindler sık sık hata yapan bir adam değildi, ama hata yaptığında da büyük ve pişmanlık verici hatalar yapıyordu. Geçen hafta boyunca Eleanor için bir dizi gezi ayarlamış ve her birinde ona eşlik etmişti: Madame Tussaud's, opera, bahçede piknik, onu çok memnun eden havai fişekler için Cremorne'a bir ziyaret daha. Her güne en iyi niyetlerle başlıyordu - Lord Rockberry ile ilgili amacını anlamak gibi - ama onunla geçirdiği zaman konusunda korumacı davranıyordu. Rockberry söz konusu olduğunda onun amacını anlamak istemiyordu.

Swindler daha çok hanımefendinin kendisi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmekle ilgileniyordu ve zihni bir öpücük daha alabilmek için onunla nasıl baş başa kalabileceğini bulmaya çalışmakla meşguldü. Onu baştan çıkarmayı düşünmüştü ve baştan çıkarılan da kendisiydi.

Ama sorumluluklarıyla yüzleşmesi gereken zaman gelmişti. Ancak bunu yapmadan önce Eleanor'a kalıcı bir hediye vermek istiyordu, daha sonra ondan nefret etse bile uzun süre hatırlayacağı bir gece.

Kendisinden birkaç gün önce düğün gezisinden döndüklerini bildiği Greystone Dükü ve Düşesi'nin evine gelmesinin nedeni de buydu.

"Jim!"

Gösterişli giriş koridorunda duran Swindler, adının söylenmesiyle döndü ve Frannie'nin inmekte olduğu büyük, geniş merdivene baktı. Greystone'la evlendikten sonra onu ilk kez göreceği bu anın garip olmasını, bakışları Frannie'ye yöneldiğinde kalbinin her zamanki gibi sıkışmasını ve Frannie'nin asla onun olmayacağını bilmesini bekliyordu.

Ama kalbi istemek için ağrımaya başlamadı, göğsü sıkışmadı. Onun yanındayken sık sık gösterdiği olağan tepkilerden hiçbirini göstermedi. Onu gördüğüne sevindiğini hissetti, ama daha fazlasını değil. Ne bir özlem, ne bir hasret, ne de arkadaşlığın ötesinde bir arzu.

Her zamanki gibi zarif görünüyordu: canlı kızıl saçları toplanmış ve yüzü neşeyle parlıyordu. Ancak elbisesi, Dodger'ın beyefendiler kulübünde muhasebeci olarak çalışırken giydiği her şeyden daha güzeldi. Yeşil elbisesi bir düşese yakışır şekilde ipek ve danteldi.

Kocası da onu yakından takip ediyordu. Güzel ve bakımlıydı. Mantosu onun unvanıydı. Hiçbir şey giymeyebilirdi ve yine de saygı uyandırırды, bir odaya girdiğinde yine de dikkat çekerdi.

Swindler'ın önünde durduğunda Frannie onun iri ellerini narin ellerinin arasına aldı ve sıkıca kavradı. Çocukken acımasızca dövüldüğünden, sarılma konusunda her zaman son derece çekingen davranmıştı, bu yüzden Swindler bir hoşgelden beklemiyordu. Onu şaşırtan şey, kendisinin de böyle bir arzu duymamasıydı. Kendisine sarılan bir kadın düşündüğünde aklına gelen tek görüntü Eleanor'un ki oluyordu.

"Majesteleri," dedi ona, sonra Greystone'a başıyla selam verdi. "Jim, lütfen, ben hâlâ Frannie'yim. Resmi davranma Bana. Bunu bir hakaret olarak kabul edeceğim."

"Artık bir düşessin." "Ben senin arkadaşınım, değil mi?"

Kızın gözlerinin yeşil derinliklerinde verdiği cevabın ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu. "Evet, elbette öylesin."

Ona mutlulukla gülümsedi. "Seni görmek çok güzel." "İyi görünüyorsun."

Bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdi ama gülümsemesi büyüdü. "Güney Fransa harikaydı. Sterling ve ben harika zaman geçirdik."

O muhteşem zamanın sevişmeyi de içerdiğini bilse bile Swindler kıskançlık hissetmedi. Frannie'nin bu kadar açık bir şekilde mutlu olmasından duyduğu memnuniyetten başka bir şey hissetmedi.

"Birkaç gündür evdeyiz," dedi Frannie. "Korkuyordum... Ziyarete gelmenize sevindim. Salona geçelim mi?"

Cevap beklemeden kolunu onun koluna doladı ve yolu açtı.

"Sana içecek ne ikram edebilirim, Swindler?" Greystone sürahilerin bulunduğu bir masaya doğru yürürken sordu.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim. Korkarım bu tam olarak sosyal bir görüşme değil." "Sizi buraya Scotland Yard mı gönderdi?" Frannie otururken sordu kanepede.

Swindler onun karşısındaki sandalyeye otururken Greystone da onun yanındaki yerini aldı. "Kasıtlı olarak değil, hayır. Ama üzerinde çalıştığım bir davada biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ne tür bir yardım?" Frannie sordu.

"Anladığım kadarıyla yarın gece bir balo düzenliyorsunuz."

"Evet, Sterling düşün gezimizden döner dönmez Greystone'un yeni Düşesi için bir parti düzenlemenin gerekli olduğunu düşündü. Catherine ayrıntılarla ilgileniyor."

"Bayan Eleanor Watkins'i davet etmenizi istiyorum. Babası bir vikonttu, dolayısıyla onun da katılması uygunsuz olmaz."

"Yüce Tanrım, Jim, çamaşırcı bir kadın olabilir ve eğer ona ilgi duyuyorsan, onu davet ederim. Sanırım ben

sizi de davet ediyorum."

"Evet, sakıncası yoksa. Bir elbiseye de ihtiyacı olabilir." "Sezon için burada değil mi?"

"Hayır, intikam için burada olduğuna inanıyorum."

Greystone, "İntikam, karımı tehlikeye atacak bir şeye benziyor," dedi. "Eğer durum buysa, o zaman yardımcı olamayız."

"Sterling-"

"Seni bir kez neredeyse kaybediyordum Frannie. Bunu tekrar riske atmayacağım."

Swindler bu sessiz irade savaşını eğlenerek izledi. Görünüşe göre dük, düşesinin çok inatçı bir yapısı olduğunu henüz keşfetmemişti.

Sonunda dikkatini Swindler'a çevirdi. "Bana bayandan bahset."

Derin bir nefes alarak öne doğru eğildi ve dirseklerini kalçalarına gömdü. Kızın dikkatini nasıl çektiğini açıkladı. "Beni oldukça etkiliyor ama ona gerçek amacımı, ondan ne elde etmek istediğimi hiç söylemedim. Bazen kendimi Feagan'ın emrindeymişim gibi hissediyorum, onun haberi olmadan birilerini dolandırmak için çok çalışıyorum."

"İşini yapıyorsun."

"İşte bu Frannie. Değilim, gerçekten değilim. Sadece onun arkadaşlığından keyif alıyorum. Zamanla bana güvenmesini, bana sırrını açmasını, Rockberry ile ilgili planlarını anlatmasını umuyordum. Ama her fırsatta ondan bahsetmekten kaçınıyor. Bu meseleye bir son vermemin zamanı geldi. Onunla yüzleşmeliyim ve bunu yaptığımda, bana karşı beslediği her türlü şefkatli saygının bozulacağı kesin. Onu aldattığımı anlamadan önce, balonuzdaki bu geceyi ona bir hediye olarak vermek istiyorum."

Frannie elini onun elinin üzerine koydu. "Onu kandırıyor muydun Jim?"

"Artık emin değilim. Onu önemsemeye geldim ama bildiklerim ve bilmem gerekenler hakkında ona gerçeği söylemeliyim. Korkarım gerçeği öğrenmek hoşuna gitmeyecek."

Rockberry kız kardeşinden faydalanmıştı. Swindler'ın da aynı şeyi yaptığını düşünmesi muhtemeldi. Yüzleşmekten korkuyordu ve son bir mutluluk gecesinin indireceği darbeyi yumuşatacağını umuyordu.

"Bayan Watkins! Bayan Watkins!"

Kapının gürültüyle çalınması neredeyse odasının kapısını menteşelerinden sökecekti. Eleanor mümkün olduğunca çabuk geçip kapıyı açtı. "Evet, Bayan Potter?"

Kadın ağır ağır nefes alıyordu, yüzü heyecandan kızarmıştı. "Bir ziyaretçiniz var. Greystone Düşesi'nin ta kendisi. Söz veriyorum." Elini kabaran göğsüne bastırdı. "Salonumda asalet. Hiç hayal etmemiştim... Sizce nasıl bir çay hazırlamalıyım? Oh, önemli değil. Elimdeki bütün tatları hazırlayacağım. Keşke pastam olsaydı. Bisküviler çok basmakalıp görünüyor. Acele et. Majestelerini bekletmemelisin."

Ev sahibesi koridordan merdivenlere doğru koştururken Eleanor daha sakın bir tempoda onu takip etti, midesi gerginlikten titriyordu. Düşes neden ziyarete gelmişti ki?

Merdivenlerin dibine ulaştığında nefes alış verişini yeniden kontrol altına almış ve içinde dans eden titremeleri yatıştırmıştı. Salona girdi ve düşes zarif bir şekilde sandalyeden kalktı. Hizmetçi olduğu belli olan genç bir hanım da ayağa kalktı.

Düşes yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Watkins." Eleanor reverans yaptı.

"Majesteleri."

Bunun ötesinde ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dürüst olup neden aramaya geldiğini mi sormalı, yoksa beklemeli miydi? Elisabeth bu güvensizlik anlarında, beklenen davranışı tam olarak bilememekten dolayı acı çekmiş miydi? Rockberry onu bu şekilde mi cehenneme çekmeyi başarmıştı? Eleanor bu düşünce karşısında babasına duyduğu öfkeyi göstermemek için mücadele etti. Keşke onları

Londra zaman zaman, eğer onları dünyaya daha fazla açmış olsaydı, Elisabeth hâlâ hayatta olabilirdi, hepsi daha mutlu olabilirdi. Kendisi de düzgün bir şekilde kur yapma fırsatına sahip olabilirdi.

"Uygunsuz bir saatte geldiğim için özür dilerim ama öğleden sonraya kadar beklersem istediğim her şeyi yapmak için yeterli zamanım olmayacağından korktum. Sizden bir iyilik rica etmeye geldim," dedi düşes.

"Nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Düşes beklenmedik bir şekilde öne çıktı ve Eleanor'un ellerini tuttu. "Ben James Swindler'ın yakın bir arkadaşıyım. Sanırım benden bahsetmişti. Sokaklarda birlikte büyüdük. Sizi aradığınızı biliyorum. Bu akşam bir balo düzenliyorum. Bay Swindler'ı da davet ettim. Sizin de katılma onurunu bana bahşedeceğinizi umuyordum."

Bir baloya katılmak için, hem de bir düşesin balosuna. Eleanor gerçeği söylemekten başka ne diyeceğini bilemiyordu. "Korkarım giyecek hiçbir şeyim yok."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Jim sponsorunuz olmadığından ve etrafta dolaşmadığınızdan bahsetti. Ayrıca bana sizi tarif etti - oldukça doğru bir şekilde, söylemem gerekirse - ben de ten renginize çok yakışacağını düşündüğüm elbiselerimden birini seçme cüretini gösterdim. Benden biraz daha küçüksünüz ama hizmetçim Agnes iğne kullanmakta oldukça beceriklidir. Değişiklikler yapılabilir."

"Ah." Bir kez daha ne diyeceğini bilemedi. Kanepenin üzerinde duran büyük, uzun kutuyu ancak o zaman fark etti.

Düşes, Eleanor'un henüz bırakmadığı ellerini sıktı. "Umarım beni affedersiniz. Biraz çöpçatanlık yapıyor olabilirim. Jim benimle başka bir kadın hakkında hiç konuşmadı, bu yüzden sizin gerçekten çok özel biri olduğunuzu biliyorum."

Eleanor'un midesi acı dolu bir düğümle gerildi. İsteddiği şey buydu, ama şimdi o an gelmişti...

Düşes onun tereddüt ettiğini anlamış gibiydi. "Neden şu elbiseye bir göz atmıyoruz? Eğer hoşunuza gitmezse

başka birini seçebiliriz."

Bu onu nasıl memnun etmez? Agnes onu kutudan çıkarıp pembe satenle süslenmiş, eteğini minik saten çiçeklerin süslediği beyaz elbiseyi havaya kaldırırken Eleanor düşündü.

"Nefesimi kesiyor, çok güzel."

"Hoşunuza gideceğini düşünmüştüm," dedi düşes. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Katılacağınızı söyleyin."

Eleanor muzaffer gülümsemesine engel olamadı. "Ben katılırım." Bayan Potter birkaç dakika sonra elinde çayla onlara katıldı.

ve kekler. Her ne kadar kiracılarının misafirleri olduğunda onları zorlamak gibi bir alışkanlığı olmasa da, salonunda bir düşesin oturduğu, çayını yudumladığı, kekini atıştırdığı ve sanki tanıdık arkadaşlarmış gibi sohbet ettikleri fikrini aklından çıkaramıyor gibiydi. Düşesin öylesine mütevazı bir tavırı vardı ki Eleanor'un karşılaştığı herkesi büyülediğinden şüphesi yoktu. Aristokraside doğmamış biri için düşes toplumdaki yüksek konumuna çok iyi uyum sağlamıştı. Eleanor, babasının Londra'ya ilk göndermeyi seçtiği kişi Elisabeth yerine kendisi olsaydı, o da aynı şekilde uyum sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyordu. Yoksa o da Elisabeth kadar saf olur ve felakete doğru onun ayak izlerini mi takip ederdi?

Düşes sonunda, "Bu ziyaretten çok keyif aldım," dedi, "ama korkarım gitmem gerekiyor. Agnes'i sizinle bırakacağım, böylece elbiseyi gerektiği gibi değiştirebilir." Ayağa kalktı ve herkes de ayağa kalktı. "Agnes için bir araba bırakıyorum ve eğer sizi memnun edecekse saat sekiz buçukta sizin için de bir araba göndereceğim."

Eleanor, "Bu beni çok memnun etti," dedi.

Düşes bir kez daha onun ellerini tuttu. "Sanırım bu Jim'i de memnun edecektir."

Düşes gittikten sonra Eleanor ve Agnes, Eleanor'un odasına çekildiler. Elbisede çok az değişiklik yapılması gerekiyordu ama düşes haklıydı. Agnes iğne kullanmakta ustaydı. Birkaç saat sonra, iş bittiğinde,

Eleanor şevval camın önünde durmuş, yansımasını hayranlıkla seyrediyordu. Kolsuz elbisenin dekoltesi baştan çıkarıcı bir göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Düşes, Eleanor'un dirseklerini geçen uzun eldivenler ve incili pembe terlikler vermişti.

Agnes, "Gitmeden önce saçınızı hazırlayabilirim," diye teklif etti.

Eleanor başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Son hazırlıklara başlamadan önce muhtemelen biraz kestireceğim. Bu işler genellikle gece geç saatlere kadar sürer, değil mi?"

"Leydi Catherine'in verdiklerinin gece yarısını çoktan geçtiğini biliyorum. Majestelerine düzenlemeler konusunda yardımcı oluyordu, bu yüzden bunun da öyle olacağından şüpheleniyorum."

Eleanor aynada kendine gülümsedi. Lord Rockberry'nin davet edilip edilmediğini merak etti. Eğer ona kalsa, bu gece onun intikamını aldığı gece olacaktı.

Bölüm 7

Eleanor davetimi kabul etti. Saat sekiz buçukta onun için bir araba göndereceğime söz verdim. Bu şerefe nail olmak istiyorsan haber yolla.

-F

Swindler, Frannie'nin Eleanor'u kazanacağını biliyordu. Mesajı ileten delikanlıya basitçe, "Ona bunu sağlayacağımı söyle," dedi.

Sonra Claybourne'a haber göndererek gece için arabasını ödünç almasını istedi, Claybourne'un baloya kendi arabasıyla geleceğini çok iyi biliyordu. Karısına her zaman arabasıyla eşlik ederdi, çünkü bu daha görkemli ve sevdiği kadına yakışır bir şeydi.

Swindler daha sonra kendini akşam için hazırlamaya büyük özen gösterdi. Arkadaşlarının onu geride bırakmasını tercih etse de, bunu yapmayacaklarını ve er ya da geç onların büyük sosyal etkinliklerinden birine davet edileceğini biliyordu.

Aylar önce Londra'daki en iyi terzilerden birini ziyaret etmişti.

Şimdi aynanın karşısında durmuş, siyah kırlangıç kuyruklu ceketinin, avcı yeşili ipek brokar yeleğinin, pilili beyaz gömleğinin ve beyaz kravatının kesimine hayranlıkla bakıyordu. Her zamanki gibi kaba saba görünmüyordu. Kendine karşı dürüst olsaydı, oldukça zarif göründüğünü kabul etmek zorunda kalırdı. Ortalıkta kasıla kasıla dolaşan lordlara çok yakışırdı. Eleanor'un kendisini nasıl gördüğünü önemseyemediğini, onun gözünde eksik görünmek istemediğini itiraf etmek istemiyordu. Balo salonuna girdiği andan itibaren dans kartının birkaç dakika içinde dolacağından hiç şüphesi yoktu. Frannie ona görülmesi, gayri resmi olarak sosyeteye tanıtılması için bir fırsat sunuyordu. Eğer genç bir adamın ilgisini çekerse, bu onun dikkatini Rockberry'den uzaklaştırmaya yetebilirdi.

Swindler'ın elleri ağrımaya başladığında yere baktı ve onları sıkı, cezalandırıcı yumruklar haline getirdiğini fark etti. Onu başka bir adamın kollarında düşünmek istemiyordu, onunla vals yapıyor, ona gülümsüyor, gülücüklerini ona bahşediyor, kahkahalarıyla onu büyülüyordu. Babasının unvanı kalıtsal olmasa da, o hâlâ aristokrasinin bir parçasıydı. Bir lordun oğlunun kendisini kayırmasını beklemeye hakkı vardı; ikinci oğlu, üçüncü oğlu, hatta ikinci oğlunun onuncu oğlu bile ona Swindler'dan daha layık olurdu.

Ancak bir pozisyonu olmadığı gerçeği onu istemekten alıkoymadı.

Neden Rockberry'ye kafayı taktığını ve onu takip ederek ne elde etmeyi umduğunu öğrenmek için Eleanor'un güvenini kazanmaya çalışmıştı ama tek yapabildiği Eleanor'u daha önce hiçbir kadını, Frannie'yi bile arzulamadığı kadar arzulamaya başlamak olmuştu. Eleanor'u yatağında, vücudu Eleanor'un vücuduna çarparken, çığlıkları etrafında yankılanırken istiyordu. Gül kokan ve onu baştan çıkarıcı gülümsemelerle yıkamaktan çekinmeyen kadını istiyordu.

Beyaz eldivenlerini silkeledi, onları giymenin ne kadar akıllıca olduğunu anladı. Çıplak teni onunkine değecek olursa, kendini kontrol edebileceğinden emin değildi. Görevinden, bu görevden bıkmaya başlamıştı. Scotland Yard için değerli hiçbir şey öğrenmemişti. Tek bildiğı, Eleanor'un huzurunda geçirdiğı her anın hem cennet hem de cehennem olduğuydu.

Belki de bu gece görevini bir kenara bırakacak, kendi ihtiyaçlarını, isteklerini ve arzularını ön plana çıkaracaktı. Bunu yaparken, belki de genç bayanın bir erkek olarak onun farkında olduğu kadar, onun da bir kadın olarak onun farkında olup olmadığını keşfedecekti. Ve sonunda başından beri aradığı şeyi elde edecekti: Rockberry'ye olan ilgisinin ardındaki nedeni.

Bunu elde ettiğinde, belki de ona Londra'da kalması için başka bir neden verebilirdi.

Tenine değen en zarif elbiseydi bu. Babasının Elisabeth'e diktirmek için cömertçe para ödediğı iki elbise bile onun yanında sönük kalıyordu. Babasının ona verdiğı elmas uçlu tokayla süslenmiş saçlarıyla şevval camındaki yansımasına bakarken, hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

Kibir şeytanın bir aracıydı, bunu yeterince iyi biliyordu ama kendine engel olamıyor gibiydi. Eğer gözyaşlarının tüm etkiyi mahvedeceğı gerçeğı olmasaydı, ağlayabilirdi. Bir sezon geçirmeyi, bir baloya katılmayı umutsuzca istemişti. Bu geceyi hak etmiyordu ama yine de geri dönemedi.

Kutuda bulduğu küçük, uyumlu çantayı eline aldı. Düşes her şeyi düşünmüş gibi görünüyordu. James'in ona bu kadar değer vermesine, ondan küçük bir anne olarak bahsetmesine şaşmamalıydı.

James. Onu Bay Dolandırıcı'dan başka bir şey olarak düşünmeye asla başlamamalıydı.

James aralarında yasak olması gereken bir yakınlık hissi yaratmıştı ama yine de bu çok doğru görünüyordu. Onun söz konusu olduğu yerde ne hissettiğini açıklayamıyordu. Meraklanmış, büyülenmiş, karasevdaya tutulmuştu. Onun öpücüklerini ve dokunuşlarını arzuluyordu. Elisabeth çöküşüne neden olan ahlaksızlık hakkında yazmıştı.

Ve şimdi de aynı yolda ilerlemekten korkuyordu.

Bu gece evde kalması gerektiğine kendini ikna edemedi aceleyle odasından çıktı. Merdivenlerin başında derin bir erkek sesinin yukarı doğru süzüldüğünü duydu. Bu sesi binlerce kilometre öteden, her yerden tanıyabilirdi. Vücudu durgunlaştı, çünkü onun kendisi için geldiğini biliyordu.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, bakışları Bayan Potter'ı geçip ona takıldı. Gözleri karardı ve burun delikleri şişti. Kız onun gözlerinde derin bir memnuniyetin yanı sıra biraz da sahiplenme duygusunun yansımalarını görebiliyordu. Başka bir kadın olsa alınabilir, ona ait olduğu imasına içerleyebilirdi ama en azından bu gece için doğru olduğunu bildiği bir şeye nasıl içerleyebilirdi ki?

Siyah kırlangıç kuyruğu ceketinde son derece yakışıklıydı. Bu haliyle ona bakan hiç kimse kökenini sorgulayamaz, en yüksek mertebeden bir beyefendi olmadığını bir an bile düşünemezdi. Kendine çok güveniyordu. Kökenlerinden iğrenmiş olabilirdi ama bu gece hiçbir yerde görünmüyorlardı. Karşısında bataklıktan yükselmiş bir adam duruyordu ve yeryüzündeki hiçbir şey onu pisliğe geri gönderemezdi.

Ve güzel yeşil gözlerinde yanan ateşe bakılırsa, onu umutsuzca istiyordu. Kendisinin de onu aynı ölçüde istediğini inkâr edemezdi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Bayan Potter, büyüü bozarak.

Yanaklarının ısındığını hissetti ama gözleri onu hiç bırakmadı. "Teşekkür ederim."

"Senin için bir şeyim var," diye mırıldandı, sesi boğuktu, tutkulu bir sevişme gecesinden yeni uyanmış bir adamın sesini hayal ettiği gibiydi. Kadife bir kutuyu ona doğru uzattı.

Daha açmadan, "Böyle bir şeyi kabul edemem," dedi.

"Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Mücevher gibi görünüyor. Bu uygunsuz olur."

"Saklamanız için değil, sadece ödünç almanız için." "Greystone Düşesi'nden mi?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Açmanı kolaylaştıracaksa olabilir."

Neredeyse kahkaha atacaktı, çünkü onun aptalca davrandığını düşündüğünü anlayabiliyordu. Kimden geldiğinin ne önemi vardı? Sadece fark ederdi. Özellikle de ondan geldiyse, onun düşünceliliğiyle. Kutuyu alıp kapağını açarken ve güzel inci dizisine bakarken elleri titriyordu.

"Bu gece takacak mücevherin olmayabileceğini düşündüm," dedi sessizce.

"Bunu kabul edemem," diye tekrarladı.

"Dediğim gibi, bu sadece bir borç. Bir hanımefendi bir baloya incileri olmadan katılmamalı, değil mi Bayan Potter?"

"Sanırım yapmamalı." Ev sahibesi öne çıktı ve nazikçe gülümsedi. "Bu özel bir gece Bayan Watkins. Bunda bir sakınca görmüyorum."

Daha o kabul etmeden James kolyeyi kutudan çıkarmıştı. Elleri çıplaktı, şüphesiz parmakları tokayı daha iyi kontrol edebilsin diye. Adamın sıcak teni kızın hassas boynuna sürtünerek içinde hararetli bir arzunun birikmesine neden oldu. Eğer bir mum olsaydı, kesinlikle erimiş bir balmumu havuzuna dönüşeceğini düşündü.

Ellerini geri çekti ve "Tam düşündüğüm gibi. Onlar da en az sizin kadar mükemmel."

Adamın yanından geçerek girişteki aynaya gitti. Mükemmeldiler, tam çukurun üzerinde duruyorlardı.

boğazında. Ağlamak için saçma bir ihtiyaç duyuyordu. "Kendimi prenses gibi hissediyorum."

"Belki de öylesinizdir."

"Sizi hiç hayalperest biri olarak düşünmemiştim Bay Swindler. Sadece birkaç saatliğine benim olacak olsa bile, bu kadar değerli bir hediye için ne diyeceğimi bilemiyorum."

Birdenbire, hiç ses çıkarmadan onun arkasında durdu ve bakışlarını aynada onunkilere kilitledi. "Benim için bir dans ayır."

"Hepsini alabilirsin."

"Bu, tatlım, bir skandal yaratır."

Tam olarak okuyamayacağı kadar hızlı bir şekilde yüzünde bir duygu titreşti, ama tahmin etmesi gerekirse, sözleriyle ilgili bir şey onu rahatsız etmiş gibiydi ve bunun sevecenlik olup olmadığını, hiç düşünmeden ağzından kaçıp kaçmadığını ve bundan tamamen rahatsız olup olmadığını merak etti.

"Gitmeliyiz," dedi, sanki aralarına mesafe koyması gerektiğine karar vermiş gibiydi.

"Keyfinize bakın Bayan Watkins," dedi Bayan Potter. "Ve Bay Swindler, kız kardeşinize bir dahaki sefere onun da mutlaka gelmesi gerektiğini söyleyin."

Onu kapıdan geçirirken, "Teşekkür ederim Bayan Potter, öyle yapacağım. Dediğim gibi, biraz utangaçtır."

Dışarı çıktıklarında, "Bir kız kardeşin olduğunu fark etmemiştim" dedi.

"İstemiyorum. Ama Bayan Potter'ın arabada refakatçi olmadan seyahat ettiğinizi düşünmesini de istemedim."

"Baloda insanlara ne anlatacaksın?"

"Kimsenin soracağını sanmıyorum. Frannie seni kanatları altına alıyor ve Büyük Britanya'nın en güçlü lordlarından biriyle evli. Tek bir giysi bile giymeden içeri gersen, hepsi elbisene iltifat eder."

Boğazından yükselen kahkahalar sinirlerini yatıştırmaya yaradı. Bu gece kendini aptal durumuna düşürmekten ölesiye korkuyordu. Ama James yanındayken her şeyin üstesinden gelebileceği aklına geldi.

Araba tıkırdayarak durduğunda, yolda duran bir uşak kapıyı açtı ve ona dışarı çıkmasında yardımcı oldu. James hemen peşinden gitti, elini onun dirseğinin altına koydu ve büyük konuta doğru ona eşlik etti. Arabalar diğer çiftleri bırakıyor ve onlar da daha hızlı bir şekilde açık kapılara doğru yürüyorlardı.

Ama acele etmemek, geceyi her yönüyle özümsemek istiyordu.

"Neredeyse bir saray gibi, değil mi?" diye fısıldadı. "Benim zevkime göre biraz fazla büyük," dedi James.

Ona doğru baktı. "Tamamen katılıyorum, ama yine de ziyaret etmekte bir sakınca görmüyorum."

Onu açık çift kapıdan geçirerek devasa avizenin parıldadığı giriş koridoruna götürdü. Bir uşak onun pelerinini ve James'in şapkasını aldı, sonra onları salona doğru yönlendirdi.

"Ama diğer herkes merdivenlerden yukarı çıkıyor," dedi sessizce James'e.

"Her şey yolunda. Biz özeliz."

Salonda siyah saçlı bir beyefendi ve sarı saçlı güzel bir hanımefendi öne çıktı. "Ah, siz Eleanor olmalısınız," dedi hanımefendi. "Ben Leydi Catherine ve bu da kocam Lord Claybourne."

Beyefendi eldivenli elinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Memnun oldum."

Lord Claybourne'a, "James bana sizden bahsetti," dedi.

"Umarım çok fazla değildir."

Bu adamın sokaklarda büyüdüğünü hayal bile edemiyordu. Asalet duruşundan belliydi.

James, "Ona senin hakkında daha az düşünmesini sağlayacak hiçbir şey söylemedim," dedi.

Claybourne sırtarak, "O halde benimle ilgili konuşma oldukça kısa sürmüş olmalı," dedi.

"Frannie bize geleceğinizi söyledi," dedi Leydi Catherine. "Jim'in size bir refakatçi vereceğini sanmıyorduk, bu yüzden eğer bir itirazınız yoksa bu görevi biz stleneceğiz. Hemen dedikoduya başlamanın bir anlamı yok."

"Onur duyarım." "Gidelim o zaman, olur mu?"

Başını sallayarak, Elisabeth'i Londra'ya getiren, gerçek bağlantıları olmayan uzak kuzenini düşündü. Kız kardeşinin yanında bir kontes olsaydı her şey ne kadar farklı olabilirdi.

"Jim'le çok hoş bir çift olduğunuzu söyleyebilirim," dedi kontes sessizce, beyefendiler de onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıkarken.

Isı yanaklarını ısıttı ve uygun bir cevap düşünemedi.

"Sizi utandırdıysam özür dilerim," dedi kontes. "Jim çok sevdiğim bir arkadaşım. Onu mutlu gördüğüme çok sevindim."

"Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor."

"Bu alçakların çoğu yle." "Alçaklar mı?"

Hafifçe güldü. "Kocam ve arkadaşları hakkında böyle düşünüyorum. Saygıdeğer biri oldular ama içlerinde biraz da olsa alçaklık kaldı. Bunun sizi endişelendirmesine izin vermeyin. Zaman zaman oldukça işe yarayabilir."

Yolun yarısında, büyük balo salonunda son bulan bir sahanlığa döndüler. İnsanlar tanıştırmak için sırada bekliyordu.

Zarif hanımlara ve yakışıklı beylere bakarken kalbi kt kt atıyordu. Hepsi kendinden çok emin, çok rahat görünüyordu; gülümsüyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Geceyi bekliyorlardı.

"Sen de en az onlar kadar iyisin," diye mırıldandı James onun kulağının dibinde.

Ona gülümsemek için dönerek başını salladı. "Bütün bir sezonu böyle hayal edemiyorum."

"Bence bu oldukça hızlı bir şekilde sıkıcı hale gelecektir."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bence her gece harika olur."

Kapıya yaklaştıklarında Catherine oradaki bir adamla konuştu. Adam başıyla onayladı. Sonra sesi gürlledi: "Lord ve Leydi Claybourne, Bayan Eleanor Watkins, Bay James Swindler!"

Büyük balo salonuna baktı ve hayatında hiç bu kadar görkemli bir şey görmediğini düşündü. Küçük bir köyden geldiğinden, bunun neredeyse bir rüyaya adım atmak gibi olduğunu düşündü. Elisabeth'in Rockberry'nin cazibesine kapılmasına şaşmamalıydı.

Merdivenlerden süzülerek inerken, yanında deneyimli bir kadın olduğu için minnettardı. Merdivenlerin dibinde Catherine ev sahibi ve ev sahibesini selamladı.

"Frannie, Sterling, umarım her şeyden memnunsunuzdur."

Dük, "Sevgili kardeşim," dedi, "bize unutulmaz bir gece yaşatacağından hiç kuşum yoktu. Bu da Bayan Watkins olmalı. Eşim bu öğleden sonra sizi ziyaret etmekten büyük keyif aldı. Sizi evimizde ağırlamak büyük bir zevk."

Reverans yaptı. "Burada olmak benim için bir zevk, Majesteleri." Düşese döndü. "Majesteleri, elbiseyi ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"İsterseniz sizde kalabilir. Bende çok fazla var. Hem kim bilir? Bu geceden sonra tekrar ihtiyacınız olabilir."

"Çok cömertsiniz."

"Keyfinize bakın."

"Oh, yapacağım."

Geriye dönüp baktığında James'in bakışlarıyla karşılaştı ve onun yeşil gözlerinde bu gecenin ona ait olduğunu gördü. Catherine ona eşlik ederken, birden kendini birbirini ardına beyefendilerle tanıştırılırken buldu.

Elisabeth'in aksine o bir duvar çiçeği olmayacaktı. Etrafını saran mucizelere ve heyecana rağmen, kız kardeşinin bu kadar ilgiye yakın bir şey yaşamamış olmasından dolayı bir an üzüntü duydu. Sonra tüm üzüntüsü

ilk beyefendi ona dans alanına kadar eşlik ederken s ü z ü l ü p gitti.

Swindler henüz Eleanor'la dans etmemişti. Merdivenlerden inip büyük salona girdiği andan itibaren herkesin hayal gücünü ve dikkatini çekmişti. Ondak etkilendikleri için onları suçlayamazdı. Giydiği elbise her kıvrımı vurguluyordu. Ellerini beline koyup onu kendine çekebilmek için umutsuzca fırsat kolluyordu.

Yanından geçen uşaklardan birinden bir kadeh şampanya kaptı ve bir dikişte içti.

"Savaşa girmeye mi hazırlanıyorsunuz?"

Claybourne'a sert bir bakış fırlatarak, teklif ettiğı viski bardağını minnetle kabul etti ve şampanyayı içtiğı gibi kolayca geri fırlattı.

"Sakin ol Jim, birini öldürmenin eşiğindeymişsin gibi görünüyorsun. Yavaşlasan iyi olur. İçkinin seni daha da sinirlendirdiğini biliyorsun."

Swindler her zaman Feagan'ın adamları arasında en çok Claybourne'a hayranlık duymuştu. Belki de kökenleri sosyetenin üst tabakasına dayandığı için, hiçbir zaman Feagan'ın karmakarışık hırsız çetesine aitmiş gibi görünmemişti. "Kızgın değilim."

"İyi bir taklit yapıyorsun."

Claybourne neredeyse Swindler kadar uzun boyluydu ama ince, aristokrat bir yapısı vardı. Ayrıca Frannie dışında Swindler'ın gerçekten güvendiğı tek kişiydi. "Bütün beylerin ona yaltaklanmasını beklemiyordum."

"Neden olmasın? O çok güzel bir kadın." Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

"Öfkeniz durumu net bir şekilde görmenizi engelliyor," dedi Claybourne kasvetli bir sesle ve Swindler'a kendi viski bardağını uzattı.

Swindler sıvıyı boğazının arkasına doğru fırlattı ve göğsüne yayılan yavaş yanmanın tadını çıkardı. "Kızgın olmadığımı söyledim."

"Kıskanç o zaman."

Lanet olsun. Swindler başını salladı. "Belki."

"Diğer erkeklerin hiçbirisiyle ilgilenmiyor."

Swindler küçümseyici bir alay savurdu. "Nasıl yapamaz? En alt tabakada olabilir ama bu onun dünyası. Bir dükkân, iki markı, dört kont ve sayısını unuttuğum kadar çok ikinci oğulla dans etti."

"Soylular arasında bu kadar çok tanıdığınız olduğunu sanmıyordum."

"Bir kase yulaf ezmesi bekleyen yoksullar gibi sıraya girdiklerinde ben de yanlarında duruyordum. En kötüsü de, Londra'nın en zengin adamı olduğuna şüphe olmayan Dodger ile dans etmesiydi."

"Ayrıca çok mutlu bir evliliği var."

"Tanrım, bunlar onun hakkında konuşurken bir arada duyacağımı hiç düşünmediğim kelimeler." Bir yudum daha viski, rom, cin içmek istiyordu. Etrafını saran bu güçlü azabı yakıp yok edebildiği sürece bunun bir önemi yoktu.

"Peki neden seninle dans etmedi?"

Swindler dilini tuttu. Claybourne onun kaburgalarına dirsek attı. "Sormadığın için mi?"

"Bu gecenin onun için özel olmasını istedim. Kız kardeşinin Londra'ya gelme fırsatı vardı ama Eleanor gelmedi. Bunu ona vermek istedim."

"Diğer erkeklerle dans etmekten hoşlanmıyor, biliyorsun. Bakışlarının onlarda hiç uzun süre kalmadığını fark etmediniz mi? Ya da sanki birini arıyormuş gibi odanın içinde nasıl dolaştığını? Gülümsemesi o kadar donuk ki çenesi ağrıyor olmalı. Onu dansa kaldır."

"Dans kartı muhtemelen doludur."

"Catherine ile dans etmek isteseydim beni durdurmazdı."

Normalde bu da Swindler'ı durdurmazdı. Nesi vardı bunun? diye merak etti. Aldattığı için suçluluk duyuyordu. Ona gerçeği söylemeliydi ama

kelimeleri düşündü, aralarındaki her şeyin bu kelimeler söylendiği anda değişeceğini biliyordu. Ona olan sevgisi nefrete dönüşecekti. Ona olan ilgisi, asmadan koparılmış ve uzun süre susuz bırakılmış bir gül gibi solup gidecekti.

Bir kemanın son tınları sessizlikte yankılandı. Eleanor'un dans pistini terk etmesine bile gerek kalmamıştı çünkü bir sonraki hevesli partneri bir öncekinin yerini almıştı.

Swindler bardağı Claybourne'a geri verdi ve başka bir şey söylemeden kalabalığın arasından geçerek dansçıların müzik eşliğinde adım atmaya başladıkları alana doğru ilerledi. Lord Milner'ın omzunu sıvazladı. Adam, Dodger'da kâğıt oynarken iyi bir el dağıtıldığı zamanki gibi ürkmüş görünüyordu. "Üzgünüm lordum, ama bu benim."

Eğer daha iri bir adam olsaydı, Lord Milner Swindler'a meydan okuyabilirdi. Onun yerine, iznini istedi. Müziğin bir sonraki ritmi duyulmadan önce Swindler Eleanor'u kollarına almış, dans pistinde sürüklüyordu.

Bütün gece bu anı beklemişti. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "İki beceriksiz ayak dışında pek bir şey sunamayan bir adam için bir lordla dans etmekten vazgeçmek isteyeceğinden emin değildim."

"Kendini küçümsüyorsun James. Sen oldukça başarılı bir dansçısın."

"Sen de öylesin Eleanor."

Sanki başka kimse yokmuş gibi dans pistinin etrafında döndüler. Uygun olandan daha yakın oldukları aklına geldi ama umursamadı.

Daha önce partnerlerinden biri onun kendisine geçen sezon dans ettiği bir bayanı hatırlattığını söylemişti. Adını hatırlayamamıştı. O muydu? diye sormuştu. Kız kardeşi Londra'da olduğu ve kimse onu net bir şekilde hatırlamadığı için üzüntüye boğulmuştu. Tıpkı bu gece kimsenin onu hatırlamayacağından emin olduğu gibi.

Bu insanların hayatlarının sadece kısacık bir an için bir parçasıydı. Yarın gece onlar için başka dans partnerleri olacaktı, o ise değerli anılarına sıkı sıkıya sarılacaktı. Ve şu anda James'le yaratılmakta olan anı hepsinden daha değerli olacaktı - ya da en azından balodakilerden.

Neredeyse hiç konuşmadılar. Sanki aralarında kelimelere ihtiyaç yokmuş gibiydi. Bir bakış, bir el sıkışma, bir uyluk fırçası ile sohbet ediyorlardı.

Dans sona erdiğinde, dans kartını bileğinden çıkarıp cebine attı ve bir sonraki dansın kendisine ait olduğunu iddia etti. Kız itiraz etmedi. Nefes almaktan daha çok istediği şey buydu.

Üçüncü dansları sırasında "Son dansı bana ayırır mısın?" diye sordu.

"Bunun gecenin son dansı olması benim için sorun değil."

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi, sesindeki kederin nereden geldiğini merak ederek. "Ama seninle birlikte gitmeye hazırım."

Müzik sona erdiğinde, ev sahibi ve ev sahibesine iyi geceler dilediler. Dışarıda hava serindi. Pelisse'sini omuzlarına örterken, onu ısıtan kumaştan çok onun yakınlığıydı.

Arabaya yerleştiklerinde, şaşırmış gibi yaparak, "Kız kardeşim nereye gitti acaba? Bir refakatçi olmadan aramızda ne olacak?"

Eldivenli elleriyle onun yüzünü okşadı. "Umuyorum ki James, öpüşeceğiz."

Araba uzaklaşırken, adamın ağzını onunkine dayamasıyla umudunun gerçekleştiğini fark etti ve adamın sunduğunu almak için dudaklarını ayırdı. Bir kez daha adamın tadına hayran kalmıştı ama bu gece farklıydı. Etli börek değildi. Aksine, zengin, pürüzsüz ve kesinlikle karanlıktı. Şampanya değildi. İçecek başka bir şey almıştı, sert bir şey, bir erkeğe hitap edecek bir şey.

Her neyse, hoşuna gitmişti; adamın dili onunkini okşarken aldığı tattan zevk almıştı.

Adamın kolları kadının sırtına ve kalçalarına dolandı ve kadın kendini adamın kucağına çekilirken buldu. Neredeyse anında öpücüğün açısı değişti ve derinleşti, sanki kalbine dokunmaya niyetliymiş gibi. Ona, zaten pek çok küçük şekilde, bir araya gelerek ilgi çekici bir bütün oluşturan iplik parçalarından oluşan bir yumak gibi olduğunu nasıl söyleyecekti? İncilerin ödünç verilmesi, havai fişekler, Londra'da gezintiler. Sohbetler ve valsler. Bir balo daveti. Londra'ya bir hedefle gelmişti ve adam yavaş yavaş hayatına girmeye başlamıştı, ta ki kadın planlarının ne olduğunu hatırlamakta zorlanana kadar.

Bencilce, sonsuz suçluluk duygusuyla, Rockberry, dikkatini aşağılık adamdan başka yöne çevirirse sahip olabilecekleriyle kıyaslandığında önemsiz görünüyordu.

James'in hararetli ağzı çenesinin kıvrımı boyunca ilerledi, sonra boğazında gezindi ve ardında nemli bir sis bıraktı. Pelisse'si omuzlarından düşerek ona doğru açıldı. Adam hiç tereddüt etmeden açıkta kalan deriyi kemirmeye başladı. Dili şefkatle özür dilemeden önce dişleri nazikçe köprücük kemiğini ısırıldı.

Adamın kucağında kıvrılırken bacaklarını birbirine bastırdı ve oradan kaynaklanıp dışarıya doğru yayılan küçük zevk titremelerinin tadını çıkardı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Sanki ona tek bir yerden dokunarak, bu dokunuşu tüm vücudunda yaratma yeteneğine sahipti. Her şey kendi içine kıvrılmak, sıkışmak ve genişlemek istiyordu.

İri elleri kızın üzerinde gezinirken sert nefes alışları arabanın içinde yankılandı. Adamın sertliğinin kalçasına doğru çıktığını hissetti. Adamın hırıltılı iniltileri kulaklarını doldurdu, ardından adam kendi açlığını aşan bir açlıkla ağzını onunkine dayadı.

Adamın onu arzuladığından, ona hükmedeceğinden, onun hazinesi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Araba durdu ve adam ağzını onunkinden ayırıp alnını onunkine bastırırken kısık bir inilti çıkardı. Ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu, adamın da onu itmesi gerektiğini bildiğinden emindi.

Ama bunun yerine, sanki ikisi de çalkantılı bir denizde boğuluyormuş gibi birbirlerine sarıldılar. Uşak kapıyı açtığında bile James tutuşunu gevşetmedi.

"Bize biraz müsaade edin," dedi boğuk bir sesle.

Kapı hemen kapandı, refakatçi ve adab-ı muaşeret gerektiren dünyayı bloke etti, onları davranışlarının kendileri tarafından dikte edildiği kendi dünyalarına hapsetti.

"Hayatımın en büyülü gecesi," diye fısıldadı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki onun duyabileceğinden emindi. "Bitmesini istemiyorum, burada değil, bu şekilde değil."

Adam geri çekildi ve arabanın gölgeli sınırları içinde, Eleanor onun bakışlarının yüzünde dolaştığını görmekten çok hissetti, sanki söylediklerine bir açıklama arıyordu. "Ne diyorsun Eleanor?"

"Bu gece seninle kalmak istiyorum."

Bölüm 8

Bunun son derece kötü bir fikir olduğunu biliyordu, onu lojmanına sokup merdivenlerden odalarına çıkarırken bile. Ama onu çok istiyordu ve dürüstlüğünden ödün veriyor olsa bile umurunda değildi. Sör David'le konuşacak ve sabah her şeyi yoluna koyacak, Scotland Yard ve Lord Rockberry'yi tatmin edecek şekilde işleri yoluna koyacaktı.

Eleanor'un pardösüsünün başlığı yüzünü gizliyordu. Swindler, ev sahibesi geç saatlere kadar çalışmasına alışkın olmasına rağmen, genç bayanları evine getirme alışkanlığına sahip değildi. Swindler eve geldiğinde kadın yatağından nadiren kalkardı. Tanrı'ya şükür bu gece de bir istisna olmadı.

Elindeki anahtarla dairesinin kapısını hızla açtı ve Eleanor'u odaya soktu. Kapıyı kapatıp arkasından kilitlemeye vakit bulamadan onu kollarının arasına aldı. Tanrı yardımcısı olsun, bir kadını hiç bu kadar çaresizce istememişti, vücudunu kendi vücuduna bastırılmış hissetmeyi hiç istememişti, ağzından bu kadar tutkuyla içmeyi hiç istememişti. Odaya daha yeni girmişti ama daha şimdiden gül kokusu yerleşmiş, çok az kullandığı toprak kokulu kolonyasına karışmıştı.

Ağzını hevesle onunkine açarak, kollarını bir kafesteki yerini arayan bir gül gibi ona doladı. Çekingenlik yok, şüphe yok, sadece ihtiyaç ve arzu onu teşvik ediyor. Onu mahvettiğine dair kendi şüphelerini kovdu. Eğer bu gece ona bir şeyler vermeye bu kadar istekliyse, muhtemelen daha fazlasını da verebilirdi. Bunu nereye götürecekleri başka bir zaman konuşulacak bir konuydu. Şimdilik önemli olan tek şey, Cremorne Gardens'ta onu ilk öptüğünden beri içinde biriken her şeyin meyvesini vermek üzere olduğuydu.

Sadece dayanabilseydi, sadece kendi ihtiyaçlarını kontrol altında tutabilseydi. İlk seferinin kendi yetersizliği yüzünden lekelenmesine izin vermeyecekti.

-

Aklı da öpücük gibi sarsılarak durdu. Kadınlara her zaman dikkatini verirdi ama bu gece ona hiç kimseye vermediği kadar çok şey vermek istiyordu, çünkü onun için başka hiç kimsenin ifade etmediği kadar çok şey ifade ediyordu. Bir yankesici olarak kendisine hiçbir zaman iyi hizmet etmemiş olan çevik parmaklarıyla, kadının pardösüsünün bağlarını hızla gevşetti. Karanlıkta, ayaklarının dibinde biriken suyun fısıltısını duydu.

Eldivenlerini çıkarıp yakındaki bir sandalyeye doğru fırlattı ama çıkardığı gümbürtüye bakılırsa parkeye düşmüşlerdi. Sokaktan gelen zayıf ışık utangaç bir şekilde odaya süzülüyor, onları silüet haline getiriyor, hiçbir ayrıntı vermiyordu. Şimdi, diye düşündü, karanlığın kendi sığınağını sağladığı şu anda, ona hayatına nasıl girdiğini açıklamalıydı. Ona Rockberry'nin icabına bakacağını, Elisabeth'e yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacağını söylemeliydi. Onun şampiyonu olacaktı. Şimdi her şeyi açıklamanın tam zamanı olduğunu düşünürken bile, hiçbir şeyin bu anı bozmasını istemiyordu. Daha sonra, Sör David'le konuştuktan ve işleri yoluna koyduktan sonra ona her şeyi anlatacaktı.

Ama bu gece sadece onlar içindi. Elisabeth'in, Rockberry'nin ya da Sör David'in bu anı istila etmesini, bu anının bir parçası olmasını istemiyordu. Tıpkı Cremorne Bahçeleri'ndeki o gece Elisabeth'in geçmişini konuşmak istememesi gibi, şimdi de

Bencilce ve açgözlülükle bu anın şimdiye, onlara, birbirleriyle paylaşabileceklerine odaklanmasını istiyordu. Yavaşça onun yanağını okşadı. "Fikrini değiştirdiysen çok geç değil."

Büyük olasılıkla oracıkta ölürdü ama hiçbir kadını zorlamamıştı ve şimdi de zorlamayacaktı, özellikle de onunla.

Onun tatlı gülümsemesini görebiliyordu. "Görmedim. Ya sen?"

Gülerek onu kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü. "Asla. Parktaki o ilk öğleden sonramdan beri seni istiyorum."

"Olağanüstü bir itidal gösterdiniz."

"Hiçbir fikrin yok."

Komodine dönüp bir kibrit çakmadan önce onu yatağın yanına bıraktı. Lambanın fitili canlandı.

"Karanlık daha iyi hizmet etmez miydi?" diye sordu.

"Hayır." Ama kızın ihtiyaç duyduğunu düşündüğü yakınlığı sağlayacak kadar gölge girene kadar alevi kıstı.

"Yatağınız çok büyük. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Kadının sesindeki gerginliği duymuştu.

"Boyuma uygun olması için özellikle benim için yaptırdım. Ama bu sadece bir yatak Eleanor ve içinde senin arzu etmediğin hiçbir şey olmayacak."

En ufak bir irkilmeyi bile fark etti. Dikkatini tekrar kendisine çekmek için iki eliyle kızın yüzünü kavradı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum. Sana sonuna kadar güveniyorum James. Şimdiye kadar kimseye güvenmediğim kadar."

Ağzını tekrar onunkine götürdü ve onu derinden öptü. Şampanyanın kalıcı tadına bakarken, baş döndürücü içkinin kararını etkilememesi için dua etti. Ama henüz sallanmıyordu, en azından şimdilik. Eğer istediği gibi olsaydı, çok geçmeden sallanırdı. Onun öpücükleriyle, dokunuşlarıyla sarhoş olmuştu.

Ağzını kadının boğazında gezdirdi ve nabzının dudaklarında hızlandığını hissetti. İç çekerek ve elleriyle ceketinin kollarını kavrayarak başını geriye attı ve yağmalamak isteyebileceği her şeye daha kolay erişmesini sağladı. Doğrulurken önce saçları diye düşündü. Parmak eklemlerini boğazının sütununda gezdirdi. "Çok baştan çıkarıcı bir boynun var."

"Sence bu benim en iyi özelliğim mi?" "Biraz kibirli misin, Eleanor?"

Kaşları çatıldı. "Hayır, ben sadece... Gerginim sanırım. Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Seninle ilgili beni hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yok."

Sözlerinin verdiği hazzı onun gözlerinde gördü. Bu ona vermek istediği zevkin sadece ilk parçasıydı. Tokalarını ustalıkla çıkardıktan sonra saçlarının omuzlarına dökülüşünü ve sırtından aşağı yuvarlanışını izledi. Uzaktan görüldüğünden çok daha görkemliydi. Neredeyse o gece onu pencereden saçlarını tararken izlediğini itiraf edecekti ama o zaman neden onun lojmanının dışında olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Hiçbir şeyin onun dikkatini dağıtmasını istemiyordu.

Kadının elini tuttu ve eldivenini bileğine kadar sıyrarak kolundan aşağı indirmeye başladı. Başparmağı nabzını sıyırdı ve dokunuşunun altında zıpladığını hissetti. Kadın onu izledi ve adam onun ne aradığını merak etti, onunla geçirdiği bu anlara ne kadar değer verdiğini görebilmesini umdu.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadı, sesi sert bir törpüydü.

"Bunu yapmak benim için bir zevk." Her bir parmağını çekiştirerek

eldivenini çıkarmayı bitirebilecek kadar serbest kalmışlardı. Eldiveni gelişigüzel bir şekilde fırlatarak parmaklarını elinin üzerinde gezdirdi.

"Eldiven Greystone Düşesi'ne ait. Ona daha fazla özen göstermeliyim," dedi.

"Aldırmaz. Gerekirse ona yenilerini alırım."

Diğer eldiveni çıkarmak için çalışmaya başladı. Çıplak eliyle onun yanağına dokundu, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Onu ilk kez çıplak elle okşuyordu. Sadece yüzü, saçları, kafa derisi olmasına rağmen, içinden bir zevk ürpertisi geçti. Onun dokunuşunu o kadar çok istiyordu ki. Her yerine. İkinci eldiveni de aynı hevesle fırlatıp attı.

Çok yavaş bir şekilde onu çevirdi.

Onun zaman ayırmasını beklemiyordu ama söz konusu o olduğunda, onun sürekli bir sürpriz olduğunu çabucak öğrenmişti. Ona kendini hoş ve arzulu hissettiriyordu. Gözlerinde, saçlarını açmak kadar basit bir şeyin bile onu memnun ettiğini görüyordu.

Şimdi hepsini tek omzunun üzerine dökecek şekilde hareket ettirdi. Sonra elbisesi üzerinde çalışmaya başladı. İlk düğmenin çözüldüğünü hissetti, sonra ikincisinin. Kaç düğme olduğunu, elbisenin tamamen çıkarılmasının ne kadar sürebileceğini hatırlamaya çalıştı. O daha düşüncesini tamamlamadan, adam elbiseyi omuzlarından indirmeye başlamıştı.

Ağzını onun boynuna değdirdi ve sanki damarlarına sıcak balmumu dökmüş gibiydi. İçine bir sıcaklık doldu.

Burada bulunmanın, meseleyi bu kadar ileri götürmenin yanlış olduğunu biliyordu ama Elisabeth'in ölümü ona değerli her şeyin ne zaman çalınacağını asla bilinemeyeceğini öğretmişti. James bu gece için onundu. Yarın onun olacağına dair hiçbir sözü yoktu.

Mutluluk geçiciydi. Aşk bir yanılsamaydı.

Onunla geçirdiği zamanı en iyi şekilde değerlendirecek, ona değer verecek ve asla pişman olmaması için dua edecekti.

Elisabeth ve Rockberry ile ilgili düşüncelerini geri itti. Bu küçük zaman dilimi için, hiçbir üzüntünün araya girmesini, hiçbir intikam arayışının olmasını istemiyordu. Bencilce, James'in ona sunduğu her şeyi alacak ve şüphesiz onu bekleyen yalnız geceler için biriktirecekti.

Yavaşça, o kadar yavaştı ki teni daha da hassaslaştı, pamuğu, ipeği, danteli çıkardı. Kurdeleleri çözdü, düğmeleri gevşetti, kumaşları bir kenara bıraktı. Her bir parça, incilerden başka bir şey kalmayınca kadar özen gösterilmeden atılırken, parmakları kadının tenine büyük bir özen ve dikkat gösterdi. Ağzı parmaklarını takip ediyor, dokunuyor ve tadına bakıyor, daha fazlasını istemekten çıldıracağını düşünene kadar tutkuları harekete geçiriyordu.

Yüzünü ona dönerek tepkisini değerlendirdi ve ağırbaşlı davranmadığı için hayal kırıklığına uğramadığını umdu. Onunla geçireceği bu geceyi o kadar çok istiyordu ki bunun için ruhunu bile feda edebilirdi. Hiç şüphesiz çoktan vermişti bile.

Bakışları kızın başının üstünden kıpırdayan ayak parmaklarına doğru yavaş bir gezintiye çıkarken nefes alıp vermesi kısaldı ve sığlaştı.

"Çok güzelsin." Sesi cızırtılı ve pürüzlüydü, gözleri ateşliydi, sivri yüz hatları şimdi çok tanıdıktı ama bu gece çok farklıydı, sanki her parçası bir şekilde onu yeniden şekillendirmeyi başarmıştı.

"Kırılmasınlar diye incileri bir kenara koymalıyız," dedi ona.

"Hayır, bırak onları. Bir şekilde bu ana uyuyorlar."

Adamın kendisine dokunmaktan vazgeçmesine şaşırды. "Kırılmayacağım," diye güvence verdi ona, boyun örtüsünü çekiştirirken.

"Ellerim nasır tuttu."

"Hissettirdikleri hoşuma gidiyor," dedi ve bir tanesini alıp dudaklarına götürdü. Dilini merkezinin etrafında dolaştırdı ve adam boğuk bir inilti çıkardı.

"Bana eziyet ediyorsun," diye homurdandı.

Şaşkınlık içinde kısa bir kahkaha patlattı. "Ben mi? Hâlâ kıyafet giyen ben değilim."

Ceketi giysi yığınınna eklenirken, nadir görülen şehvetli gülümsemelerinden biriyle onu ödüllendirdi. Ardından yeleği ve gömleği, sonra da geriye sadece pantolonu kalana kadar diğer her şey. Muhteşemdi. Yontulmuş taş daha fazla mükemmellik içeremez ya da ortaya çıkaramazdı.

Ellerini göğsünde gezdirirken kaslarının gevşeyip gevşediğini hissetti. Cüssesine oranla tamamen yağsız kas ve etten oluşuyordu. Ona yaklaşıarak göğüslerini onun göğsüne değdirdi.

"Tanrım!" diye homurdandı adam, onu şaşırtan bir acelecilikle ağzına alırken.

Swindler ona gerçekten dokunmak için mümkün olduğunca beklemişti, bunu yaptığında bu yavaş valsin sona ereceğini biliyordu. Artık kendini dizginleyemeyecekti. Onu çok fazla istiyordu.

Kolları onun yanlarına dolandı, sırtını okşadı, dokunuşu çok hafifti ama geçiciydi. Onun dokunuşunu hissediyordu ve sonra hissetmiyordu. Bu garip bir dokunma hissiydi, sonra yokluk. Başka hiçbir kadının ellerini sırtında gezdirmesine izin vermemişti. Her zaman bir şekilde dikkatlerini başka yöne çeker, genellikle ellerini vücudundan uzak tutardı. Ama onunlayken her şeyi deneyimlemek istiyordu, her şeyi kaybetmeyi göze almıştı çünkü onu yarım ölçülerde istemiyordu. Bunu açıklayamıyordu ama onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu, en küçük sırrına ve en küçük kusuruna kadar. Bazı nedenlerden dolayı, onun da kendisinininkini bilmesi önemliydi.

Sertleşerek öpücükten ayrıldı ve yüzü kaşlarını çattı. "Ne oldu burada?"

"Önemli bir şey değil."

Etrafına göz gezdirdiğinde onu durdurmadı.

"Aman Tanrım." Adamın sırtındaki çapraz yara izlerine bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bunu sana kim yaptı?"

"Kanun."

Doğrulurken onu inceledi, gerçekten baktı, yakışıklı dış görünüşünü geçip yaralı adama baktı.

"Hırsızlık konusunda pek yetenekli değildim," diye açıkladı. "Genellikle hapse girmek yerine kırbaç yiyordum."

"Kaç yaşındaydın?" diye fısıldadı, bu özel gerçeğin neden önemli olduğundan emin değildi. Onun katlandığı şey

kimseye zarar vermemiştir.

"İlkinde sekiz, ikincisinde dokuz. Feagan bir kez daha yakalanırsam kendimi Yeni Zelanda'ya giden bir gemide göreceğim konusunda beni uyardı."

"Nakledildi." Suçluların aldığı cezalar hakkında daha önce hiç düşünmemiştir. Bu konuda bir şeyler duymuştu ama bu, okumak istemediği bir hikâyenin konusunu anlatan birini dinlemek gibiydi. Sadece kelimelerden ibaretti, ruhsuz, kalpsiz. "Çok özür dilerim."

"Üzülme. Acımıyorlar. En kalınları bile artık hiçbir şey hissetmiyor." Onun yanağına dokundu. "Onları hiç kimseye paylaşmadım. Hiçbir kadının onlara dokunmasına izin vermedim. Sen farklısın. Senin için hissettiklerim farklı. Aramızda hiçbir sır istemiyorum."

Adamın sesindeki samimiyetten neredeyse ağlayacaktı. Eğer onu kollarına çekip öpmeseydi, Elisabeth'le ilgili her şeyi ona anlatabilirdi ama bunu yaparsa öpücüğün kesileceğini biliyordu ve bunu nefes almaktan, intikam almaktan daha çok istiyordu.

Kolları ve bacakları birbirine dolanarak yatağa yuvarlandılar, bu hareket onları ayırdı ve öpüşmeyi sona erdirdi.

"Pantolonunu hâlâ giyiyorsun," dedi ona, sanki kendisi hâlâ bir nebze olsun alçakgönüllülüğünü korurken, onun tamamen çıplak ve çıplak olduğunun farkında değilmiş gibi.

"Pantolonumu çıkarırsam şu anda sergilediğim kontrolün de pantolonumla birlikte gitmesinden korkuyorum."

Ellerini yüzünün iki yanına bastırdı, başparmaklarını dudaklarına dayadı. "Çıkar onları."

"Eleanor..." Ona dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "Neyi kontrol ettiğimi tam olarak bildiğinden emin değilim."

"Benimle umutsuzca sevişmek istiyorsun ve pantolonun olmadan seni durduracak hiçbir şey yok."

"Aynen öyle."

"Ben de seninle umutsuzca sevişmek istiyorum. Çıkar onları."

Bir sonraki nefesini almayı bitirmeden önce gitmişlerdi ve onu bir daha nefes alıp alamayacağı konusunda endişelenmeye bırakmışlardı. Her şeyiyle büyüktü James.

Uyluklarının arasından kayarken çıplak vücudu onunkini örttü ve daha önce hiç bu kadar harika bir şey hissetmediğini düşündü. Teni yer yer kaygan ve kadifemsi, yer yer kaba ve kıllıydı ama her santimine, her dokusuna bayılıyordu.

Bir kez daha ağzını onunkiyle birleştirdi. Onun öpücüklerinden asla bıkmayacağını düşündü. Her biri farklıydı ama yine de aynıydı. Her biri içinde arzu birikmesine neden oluyordu.

Adamın ağırlığı kadının üzerindeydi ama hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Boyutlarına, kadının narinliğine ve adamın iri kaslı vücuduna rağmen, sanki birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

Dokunuşlarıyla ondan çok daha cüretkârdı. Ağzını, göğüslerine ulaşana kadar vücudunda gezdirdi. Önce birinin içini, sonra diğerini öptü. Kızın vücudu güçlü bir tepki verdi, daha fazlası için zorlandı. Dilini meme ucunun etrafında dolaştırdı, alay etti, alay etti, alay etti...

Vücudu kendi içine kıvrılırken tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi.

"Ne istiyorsun Eleanor?" diye homurdandı. "Konuşma, lütfen konuşma."

"Ne istiyorsun?" diye ısrar etti.

Adamın nefesi meme ucunun üzerinde gezinip bir çakıl taşına dönüşene kadar sıkıştığında ağlamak istedi. "Bilmiyorum. Bir şey."

"Bu," diye homurdandı, ağzı göğsünün üzerine kapanıp emmeye başlamadan önce.

Bağlarından kurtulmuş bir sıcak hava balonu gibi yataktan fırlayacağını düşündü. Ona doğru büküldü, ona karşı direndi.

Adamın eli kadının karnında gezinerek buklelerine ulaştı. Adamın parmağının içine, derinlerine kaydığını hissetti.

"Çok ıslaksın, çok sıcaksın, çok hazırsın," diye fısıldadı.

Ve hazırды. Neredeyse onun kadar hazırды. Vücudundaki her kas gergindi ve titriyordu. Kalbi o kadar sert atıyordu ki, gerçekten patlayabileceğini düşündü. Onun altında olmayı, teninin ipekliğini, kadınlığının kadifeliğini seviyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, henüz ele geçirememiş olması kontrolünün bir göstergesiydi. Parmağı onun içinde kayarken, gerginliği hissetti.

"Her şeye rağmen seni incitebilirim," diye mırıldandı pişmanlıkla.

"Umurumda değil." Sanki ona dokunmaya doyamıyormuş gibi ellerini göğsünde ve sırtında gezdirdi.

Dikkatini başka bir yere vermek için hareket ettiğinde dokunduğu her yer yas tutuyordu. Vücudu ona bağıırıyordu, ona şimdi sahip olması için çığlık atıyordu. Onu alması için.

Islaktı, çok ıslaktı. Sıcak, çok sıcak.

Bu anı düşünmüş olmayı diliyordu ama daha önce hiç bakire bir kızla birlikte olmamıştı. Onu viskiye boğmalıydı.

Artık çok geçti. Yer değiştirerek onun üzerinde durmaya başladı.

Korkması gerektiğini düşünüyordu ama korkmuyordu. Hissettiği rahatsızlık ne olursa olsun, bunun onun değil doğanın işi olduğunu biliyordu. Onu elleri ve ağızıyla, parmakları ve diliyle hazırlamıştı.

Adamın hafifçe yokladığını hissetti. Gerilmemek için mücadele ederek, ellerinin altındaki omuzlarının hissine, memnuniyetini reddederken biriken çiylerle, onları birleştirmeye hazırlanırken kaslarının kıvrılmasına odaklandı.

İçine girdiğinde acı vardı. Bunu inkâr edemezdi ve gözlerine dokunan kederden, bunu maskelemek için kötü bir iş çıkardığını anlayabiliyordu. Adamın kolları titrerken, bağlarından kurtulup uçmak istediğini anladığında adam sakinleşti.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi.

"Acele yok." Başını eğdi ve kızın ağzının bir köşesini öptü-

"Yalancı."

-Ve sonra diğeri.

"Zamanımız var," diye güvence verdi ona. Düşündüğü kadar değil.

Kadın onun altında kıpırdandı. Çenesini öperek yavaşça ona doğru sallanmaya başladı. Acı hafiflemeye başladı, sanki vücudu ona uyum sağlamak için gerildikten sonra, onun hoş karşılanan gelişine alışıyordu. Ağrının yerini başka hisler almaya başladı. Diğerlerini bastırmaya başladıkça bunlara konsantre olmaya başladı.

Deniz gibiydi, kıyıya çarparken çok güçlü, geri dönme sözüyle geri çekilirken çok sakindi. Sözünü tuttu, tekrar tekrar geri döndü, güçlü bir şekilde ona çarptı, onu dalgaların en yüksek tepesine doğru taşıdı. Onunla birlikte zevk fırtınasını atlatmak muhteşemdi. Duygular dönüp duruyordu.

Zirveye ulaştıklarında, parmaklarını onun kalçalarına gömdü ve onunla buluşmak için sırtını dikleştirdi. Hiç bu kadar güçlü, bu kadar tahrik edici, bu kadar inanılmaz derecede harika bir şey tanımamıştı. Ta ki adam daha hızlı, sarsıntılı bir şekilde hareket etmeye başlayana, iniltileri etrafında yankılanana kadar. Ona asıldı ve yüzündeki kasların kasılmasını izledi.

"Eleanor!" diye haykırdı sıkılmış dişlerinin arasından, vücudu kasılırken ve son bir hamle, eğer mümkünse, diğerlerinden daha derinden vururken.

Onun üzerine yığıldı, nefesi sertleşti, yuvarlanıp onu kendi tarafına çekmeden önce omzuna bir öpücük kondurdu.

Bu, hayatının en anlamlı deneyimiydi ama yine de tek yapmak istediği ağlamaktı.

Bölüm 9

Swindler dalgınca elini Eleanor'un kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Hayatında hiç bu kadar yoğun tatmin edici bir şey yaşamamıştı. Eleanor ona diğer tüm kadınlardan daha yakından dokunmuştu. Zevk onu hayrete düşüren bir güçle sarsmıştı ve dürüst olmak gerekirse erkeklik gururunu okşamıştı.

Çok kolay tahrik oluyordu ve hissettiklerini, yaşadıklarını, düşündüklerini paylaşmaktan hiç çekinmiyordu. Birçok kadınla birlikte olmaktan keyif almış olsa da Eleanor'la aralarında hiçbir kurnazlık olmadığını hissetmişti. Tepkilerinin hepsi dürüst, çılgınlıklarının hepsi içtendi. Daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Onun yatağından ayrılmasını istemiyordu.

Birkaç saat sonra, güneş doğmadan önce, kimse onun lojmanından ayrılıp kendi lojmanına geldiğini görmeden önce bunu yapmak zorunda kalacaktı. Yasak bir gece geçirmişlerdi ama hiçbir şey yasak gibi görünmüyordu. Aksine, dünyadaki en doğal şey gibi gelmişti. Birbirlerine aitlerdi, kadın ve erkek. Paylaştıklarından sonra artık hiç şüphesi yoktu.

Birkaç dakikadır parmağını yavaşça göğsünün ortasından aşağı doğru kaydırıyor ve tekrar yukarı kaldırıyordu. Arada sırada parmağıyla onun etrafında sekiz rakamı çiziyordu.

meme uçları. Kadın iyileşiyor olabilirdi, onu gerçekten tahrik etmeye çalışmıyordu ama vücudu aynı tepkiyi veriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda.

"Elisabeth hakkında. Rockberry'nin ona söz verdiği şeyin bu olup olmadığını ya da en azından beklediği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum."

"Onu bebekle mi yakaladı?"

"Hayır, sanmıyorum. Yaptıysa bile, ona bakınca belli olmuyordu. Temmuz ayında eve geldi ve Eylül ayında kayalıklardan düştü. Elbette o zamana kadar belli olurdu."

Kız kardeşinden bahsetmek istemiyordu, çünkü bu onun havasını ya da bu geceyle ilgili anılarını bozabilirdi. Sör David'le konuşup bir eylem planını onayladıktan sonra onu ziyaret edecek ve sadece onunla tanıştığı gece ne yaptığını değil, Rockberry konusunda onu tatmin etmek için durumu nasıl ele almayı planladığını da açıklayacaktı. Ancak o zamana kadar paylaştıkları şeylere hiçbir şeyin zarar vermesini istemiyordu ve onu takip ettiği gerçeğine verdiği ilk tepkinin iyi karşılanmayacağından hiç şüphesi yoktu.

Onun, kendi lojmanında korkunç bir öfke nöbeti geçireceğinden emin olduğu şeyi yapmasını istemiyordu. Onunkinde de. Uygun bir yer bulmak biraz zahmetli olacaktı. Ve bir öfke nöbetinin geleceğinden emindi. Hanımlar, kendileriyle ilişkilerinde dürüst olmayan beylere olumsuz gözle bakma eğilimindeydi; dürüst olmamak kendi tercihleri olmasa bile.

"Cremorne Gardens'ı hatırlıyor musun, gecenin mahvolmasını istemediğini itiraf etmiştin-"

"Geçmişten
bahsederek mi?"

"Evet."

"Ben de bu geceyi mahvetmesine izin vermemeliyim." Kadın adamın göğsüne bir öpücük kondurdu ve adam hemen sertleşti.

Birkaç dakika boyunca sessizce uzandılar, sadece birbirlerinin yakınlığını özüksediler. Yatağında, hatta hayatında o olmadan nasıl idare edeceğini merak ediyordu. Hâlâ doğuştan aristokrattı. Şüphesiz ki

Londra'da iyi bir eş bulabileceğini baloda fark etmişti. Geceyi kollarında geçirmek istediğini söylediğinde, onun sözlerine bu kadar istekle atlamakla bencillik etmişti.

"Sırtındaki yara izlerinden nefret ediyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Bağırsakları sıkıştı ve gerildi. Bunları ondan ve onlara bakan Frannie'den başka herkesten saklamıştı. "İğrenç olduklarını biliyorum."

"Hayır. Hayır, değil." Dirseklerinin üzerinde yükseldi ve onun bakışlarını tuttu. "Onlar senin... hayatta kalma yeteneğinin bir kanıtı. Sonun baban gibi olabilirdi, asılabilirdin." Bağırsaklarının daha fazla sıkışabileceğini sanmıyordu. Yanılıyordu. "Eğer geçmişin hakkında konuşmayacaksak

benimkinden bahsetme."

Başıyla onaylayarak başını adamın göğsünün ortasına koydu. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Sesi hoşuma gidiyor."

"Sen yakındayken hep daha hızlı atar."

Çenesini onun göğüs kemiğine dayadı.

"Ah!"

"Bana yalandan iltifat etmeyin, Bay Swindler." "Asla yapmam, Bayan Watkins."

Uzandı ve onun çenesini ısırıldı. Onun bu eğlenceli yanını seviyordu. Karakterinin o kadar çok farklı yönü vardı ki, hepsini incelemek için bir ömre ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Odalarınız beni şaşırttı," dedi. "Özellikle de yatak odanız. Kendini hergele ilan eden birinden biraz daha... çökmüş bir şey bekliyordum."

"Aklınızda ne var? Belki bir şeyler ayarlayabilirim."

Burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Biraz daha... kırmızı bir şey."

"Kahverengi bana yakışıyor."

"Göze çarpmıyor."

"Göze çarpmak isteyen biri değilim. Ayrıca, yatak odamda her itibarsız alçağın sahip olması gereken bir şey var."

Alnı konsantrasyonla çatılmış bir halde odanın etrafına baktı: çalışma masasına, sandalyeye, giysi yığınınına. "Ne olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Ona alaycı bir sırıtış attı. "Ellerini üzerinden çekemediği güzel bir kadın."

Adam onu altına kadar yuvarlarken küçük bir çığlık attı.

"Ayrıca, Bayan Watkins, yatak odamda ne olduğu, içinde ne yaptığım kadar önemli değil."

Sonra ikisini de cennete götürmeye başladı.

Onu lojmanından çıkardığında güneş sisi yeni yeni kovmaya başlamıştı. Neyse ki araba hâlâ onları bekliyordu. Hizmetçilerinden zahmete girmelerini talep edebilecek imkânlara sahip arkadaşlarının olması ne kadar da harikaydı.

Adam ona içeride yardım ederken ve kadın banka yerleşirken, pişmanlık duymamak için mücadele etti. Adamın kolu ona dolandığında, yüzünü adamın omzuna gömdü ve onun muhteşem kokusunu içine çekti. Ve sonra onun hediyesini hatırladı.

"Kolyeyi unuttum. Çıkarmama yardım eder misin?" "Al onu. Senin olsun."

Yüzünü ona dönmek için sarsıldı. "Ama ödünç olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim. Başka türlü kabul edeceğini düşünmemiştim." "Bu çok büyük bir hediye. Uygunsuz olurdu."

"Eleanor, bütün geceyi uygunsuz davranarak geçirdik. İkiyüzlü olma."

Adamın sesindeki sertliğin kendisini nasıl incittiğini belli etmemek için mücadele etti ama adam tahmin etmiş olmalıydı çünkü yüzü

Sakinleşti ve parmağını çenesinin altına sıkıştırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Hayatımda hediye alabileceğim kimse yok ve para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Lütfen bunları saygımın bir göstergesi olarak kabul edin."

Yapmamalıydı, yapmaması gerektiğini biliyordu ama gerçek şu ki onları seviyordu. Parmaklarını onlara dokundurarak olabildiğince nazik bir şekilde "Teşekkür ederim" dedi.

"Benim için zevk."

Başka bir şey söylemediler ama yolculuk kısa sürdü. Birkaç sokak ötede. Kapının önünde durup, eldivensiz eliyle onun yanağını okşayana kadar tekrar konuşmadı. "Bu akşam seni ziyaret etmek istiyorum."

Ona gülümsedi ve başını salladı.

"Kız kardeşin Londra'ya geldiği ve gözden düştüğü için endişelendiğini biliyorum, ama aramızdaki ilişki böyle olmayacak. Sana söz veriyorum Eleanor. Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz ama sana karşı hissettiklerim ölçülemez."

Sıcak gözyaşları gözlerini yaktı.

Eğildi ve her iki gözünün köşesini öptü. "Bu geceye kadar."

Anahtarını alarak kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. Onu takip etmedi. Sadece kapıyı kapattı. Kadın kapıya yaslandı, toynakların şakırtısını ve tekerleklerin vızıltısının onu kendisinden gittikçe daha uzağa götürmesini dinledi.

Swindler, Claybourne'un arabasına sahip olmanın avantajını kullanmaya karar verdi. Onu daha sonra geri gönderecekti. şimdilik dikkatini vermesi gereken meseleler vardı. Lojmanına döndü ve Sör David'le buluşmak için hazırlanmaya özen gösterdi. Gecenin nasıl geçtiğine dair herhangi bir kanıt vermek istemiyordu. Ancak, sabahın erken saatlerinde

Sabah Eleanor kollarında yatarken, bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldiğine karar vermişti.

Sör David'in ofisine girdiğinde, meselelerin nereye gitmesi gerektiğini düşündüğünü açıklamaya başlamadan önce adamın "Dolandırıcı" dışında bir şey söylemesine fırsat vermedi.

"Bayan Eleanor Watkins'in Rockberry için bir tehdit olmadığına oldukça eminim. Eğer bir şey varsa, suçlu olan o adamın kendisidir. Bu sabah onunla yüzleşmek ve Bayan Watkins'in kendisini neden öldürmek istediğine inandığını tam olarak sormak niyetindeyim, Bayan Watkins'in kız kardeşine tam olarak ne yaptığını belirlemek için onu iyice sorgulamak niyetindeyim. İşte efendim, suçun burada yattığına inanıyorum ve bu suçun kaynağına inmek niyetindeyim."

Sir David sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzü tavizsiz bir maskeye dönüşmüştü. "Rockberry dün gece öldürüldüğü için bu biraz zor olabilir, Swindler."

Bölüm 10

Amirine bakan Swindler, Sör David'in karnına bir darbe indirdiğini hissetti. Swindler lordu korumakla görevlendirilmişti ve görünüşe bakılırsa bunda fena halde başarısız olmuştu. "Öldürüldü mü? Emin misiniz?"

"Ölü bir adamın neye benzediğini çok iyi bilirim."

"Hayır efendim, öldüğünden şüphe etmiyordum ama belki de kalbi durmuştur."

"Öyle oldu. Hançer onu kestikten sonra. Bayan Watkins az önce getirildi."

"O olamaz."

"Korkarım öyleydi. Anlaşılan Rockberry'nin kardeşi gece geç saatlere kadar bahçede eğlendikten sonra evine dönmüş ve Bayan Watkins'i kütüphaneye girerken görmüş. Bir süre sonra, biraz konyak içmek istediğinde, kütüphaneye gitmiş ve kardeşini kendi kanıyla ıslanırken bulmuş, Bayan Watkins'i ise hiçbir yerde görememiş."

Swindler'ın içindeki öfke kabardı. Babası işlemediği bir suç yüzünden asılmıştı. Aynı şeyin Eleanor'un başına gelmesine izin vermezse lanetlenecekti. "Yalan söylüyor. Bayan Watkins şafağa kadar benimleydi."

Sör David'in kara kaşları havaya kalktı.

"Rockberry'nin kardeşinin miras için onu öldürdüğünden ve suçu Bayan Watkins'in üzerine yıkmaya çalıştığından hiç şüphem yok."

Swindler şöyle dedi. "Şüphesiz Lord Rockberry'yi takip ettiğini biliyordu, muhtemelen bu konuda bilgilendirildiğimiz de farkındaydı. Bu bilgiyi kendi yararına kullanmaya çalıştı."

"Tanrım, umarım bu konuda yanılıyorsundur. Majesteleri soylularının kötü davrandığını öğrenmekten hiç memnun olmayacaktır."

"Başka bir açıklaması olması da mümkün ama sizi temin ederim ki Bayan Watkins'in bu işle bir ilgisi yok. Greystone Düşesi'nin balosuna kadar ona eşlik etmek üzere lojmanına vardığım andan itibaren gözümün önünden hiç ayrılmadı."

"İtibarını buna mı yatıracaksın?"

"Hayatımı, efendim."

Kasvetli odada bir masada otururken, hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. İki adam salonda onu bekliyordu. Arabanın hareket ettiğini duyduktan birkaç saniye sonra ortaya çıkmışlardı. Ellerinde onu Rockberry'yi öldürmekle suçlayan bir tutuklama emri vardı.

Masum olduğunu ilan etmesine rağmen, ona inandıklarına dair en ufak bir işaret bile vermemişlerdi. Elbette onlara bir mazeret de sunmamış, bütün gece nerede olduğunu ve neden şafakla birlikte geldiğini açıklamayı reddetmişti. Bunu yapmanın kendi haddi olduğundan emin değildi ve ona attıkları sert bakışları düşününce, yine de ona inanacaklarına ikna olmamıştı. Sert yüzlü ve acımasızlardı. Onu götürmeden önce elbisesini değiştirmesine bile fırsat vermemişlerdi.

Fırsat bulur bulmaz James'e haber gönderecekti. Eminim onun adına konuşacaktır.

Kapı aniden açıldı ve tanıdık bir silüet kapı aralığını doldurdu. Tanıdığı bir solukla sandalyeden fırladı, odanın öbür ucuna koştu ve kendini adama doğru attı. Adamın kolları ona sarıldı, rahatlık ve güç verdi.

"Aman Tanrım, James. Lord Rockberry'yi benim öldürdüğümü düşünüyorlar." "Biliyorum," dedi sessizce, o derin, hırıltılı sesiyle.

böyle bir özgüvene sahipti. Adam hiçbir zaman şüphe duymaz, hiçbir durumun üstesinden gelebilme yeteneğini sorgulamazdı. "Sör David'e onu sizin öldürmüş olamayacağınızı açıkladım, çünkü şafağa kadar benimle birlikteydiniz."

İçini kaplayan dehşet duygusuyla başını geriye attı ve adamın gözlerinin içine baktı. İğrenme ya da utanç görmeyi bekliyordu. Bunun yerine endişe, şefkat ve ilgi gördü. Çok fazla ilgi, sanki kalbini ortaya çıkarıyormuş gibi.

"Biliyorum itibarın şu anda paramparça, ama itibarının boynundan daha iyi olduğuna karar verdim." Sanki ne demek istediğini vurgulamak istercesine, parmağını boğazının sütunu boyunca gezdirdi; bu sütunun dibinde ona verdiği inciler duruyordu. Dehşetine rağmen, kadın karşılık olarak titredi.

Gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Büyük eliyle başının arkasını kavradı ve yüzünü, kalbinin yavaş ve sabit atışını duyabileceği sağlam göğsüne bastırdı. Onunki gökyüzünden düşmemek için savaşıyor bir kuş gibi çırpınıyordu ve o çok sakın, çok kendinden emin duruyordu.

"Endişelenme Eleanor. İtibarının uzun süre zedelenmemesini sağlayacağım."

Sözündeki nezaket daha fazla gözyaşının yüzeye çıkmasına neden oldu. Adam anlayışını ve nezaketini sürdürmeye devam ederse çok geçmeden devrilmiş bir kova su gibi olacaktı.

Onu yanına, kolunun altına sıkıştırarak, "Hadi seni eve götürerim," dedi.

Ona bakmak için geri çekildi. "Öylece mi? Gitmeme izin mi verecekler?"

"Scotland Yard'ın en saygın müfettişlerinden biri size kefil oldu, Bayan Watkins," diye yan taraftan bir ses duydu ve döndüğünde daha önce kendisini sorgulayan adamlardan birinin orada durduğunu gördü. Sör David.

Lojmanına gelen o değildi, ama bu odaya öyle bir kararlılıkla giren oydu ki, ağzı kurumuştu.

Sir David, "Onu yerleştirme konusunda elini çabuk tut, Swindler," dedi. "Eğer Rockberry'yi o öldürmediyse, kimin öldürdüğünü bulmamız gerek, hem de hızlıca. Ne de olsa o krallığın bir lordu. Kraliçe onun ölümünden memnun olmayacaktır."

"Evet, efendim. Bayan Watkins'i evine bırakır bırakmaz sizinle onun evinde buluşacağım."

Dün akşam kullandıkları araba kaldırımında onları bekliyordu. Rockberry'den haber almadan önce arabayı arkadaşına geri götürmeye fırsat bulamadığını tahmin ediyordu. James onun ardından arabaya tırmandı ve ona sarıldı.

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," dedi sesi titreyerek. Adam onu tutarken bile titremesini durduramıyor gibiydi. "Sence neden benden şüphelendiler?"

"Görünüşe göre kardeşi evdeymiş ve gece yarısı civarında geldiğinizi gördüğünü iddia ediyor. Rockberry'nin kütüphanede size katıldığını söylüyor. Kardeşi yatmaya gitmiş, sonra bir içkiye ihtiyacı olduğuna karar vermiş. Rockberry'yi kalbine bir hançer saplanmış halde yerde yatarken bulduğunu iddia ediyor. Suçlunun kardeş olduğundan şüpheleniyorum. Yalan söylüyor. Unvan kazanmak için cinayet işleyen ilk kişi o değil. Rockberry'yi takip ettiğinin farkındaydı. Scotland Yard'ın bildiğini biliyordu. O yüzden bu bilgiyi kendi lehine kullanmayı düşündü. Şimdi sadece bunu kanıtlamam gerekiyor."

"Bunu yapabilir misin sence? Rockberry'nin kardeşi olduğunu kanıtlayabilir misin?"

"Cinayetleri çözme konusunda ünlüyümdür. Rockberry'nin etrafına bir göz attıktan sonra, tam olarak ne olduğunu daha iyi anlayabilirim. Şu anda varsayımlarım erken. Onları size açıklamamalıydım bile. Ama endişelenmen için bir neden olmadığını bilmeni istedim." O

dudaklarını onun şakağına değıdirdi. "Her şey yoluna girecek Eleanor."

Kalbi sıkıştı ve göğsü acıyla daraldı. Bu adama söylemek istediğı ve söyleyemediğı o kadar çok şey vardı ki.

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde, onun rahatlatıcı kucağının kozasına sarılmış olarak geçirdiler.

Lojmanına vardıklarında onu aşağıya indirdi. Yürüyüş yolunda durduklarında, parmağını çenesinin altından geçirdi ve başını yukarı kaldırdı. Sonra da onu öpücüklerin en nazikiyle öptü, bu da kızın yeniden ağlamaya başlamasına neden oldu.

Geri çekildiğinde, onun bakışlarını tuttu. "Biraz dinlenmeni, tüm bunları geride bırakmanı istiyorum. Rockberry'nin cinayetiyle ilgilenmeliyim. Orada işim bittiğinde, sana döneceğim." Ona şefkatli bir gülümseme verdi. "O zaman senin itibarını göreceğiz."

"James-"

"Şşş, Eleanor." Başparmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Senin için doğru olanı yapacağım, sevgilim."

Onu içeri buyur etti ve Bayan Potter onun ihtiyaçlarını karşılıyor gibi görünse de, adam gittiğinde kendini bir anda yoksun hissetti. Yavaşça odasına doğru ilerledi. Oraya vardığında tek yapmak istediğı yatağın üzerinde bir top gibi kıvrılıp ağlamaktı.

Bölüm 11

Swindler, Sör David'le birlikte Rockberry'nin kütüphanesine adım attığında Eleanor'un tanıdık gül kokusunu alamayınca rahatladığını inkâr edemezdi. Onun orada olmasının, suçu işlemiş olmasının imkânsız olduğunu bilse de, bir şey onu rahatsız ediyordu. Frannie'nin balosundan ayrıldıkları andan itibaren onun kollarındaydı.

Ceset kaldırılmadan önce burada olmayı diledi. Ona çok şey anlatabilirdi. Ama görünüşe göre Sör David onu aramaya geldiğinde, Eleanor'la birlikte Londra'da dolaşmaya devam ediyordu ve kaldıkları yere dönmeye karar vermeden önce onu arabada öpmüştü.

Haliya kan bulaşmıştı. Yan masanın üzerinde iki şarap kadehi duruyordu. Bu onu rahatsız etti.

"Hanımefendiyi ne zaman girerken gördüğünüzü söylemişsiniz?" Swindler yeni Lord Rockberry'ye sordu. Swindler onun Cremorne Bahçeleri'nde Eleanor'un karşısına çıkan sarı saçlı adam olduğunu öğrenince şaşırmıştı.

"Gece yarısından birkaç dakika sonra."

"Bayan Watkins olduğuna emin misiniz?"

"Evet."

"Cremorne'da saldırdığınız Bayan Watkins mi?" "Ona ben saldırmadım," dedi sabırsızlıkla. "Arkadaşlarım ve Onunla biraz eğlenecektim. Biliyordum."

kardeşimi takip ediyordu. Polisin daha etkili önlemler almamasından hiç memnun değildi. Onu korkutup kaçırmayı düşündü."

Sir David, "Bayan Watkins'in dün gece onunla birlikte olduğunu söyleyen bir tanışımız var," dedi.

Yeni Rockberry kendinden emin bir şekilde, "O halde tanışınız yalan söylüyor," dedi.

Swindler ve Sir David karşılıklı bakiştılar. Sör David'in gözlerinde hiç şüphe görmemişti. Eleanor'un itibarını tehlikeye atarken kendi itibarını da tehlikeye attığını düşünmemiştir.

Swindler, "Sanırım buna hakkınız var," dedi. "Birisi yalan söylüyor, ama bu kişinin sen olduğundan şüpheleniyorum."

"Ne amaçla?" diye sordu genç Rockberry.

"Unvanı kazanmak için."

"Saçmalama dostum. Bunu ben istemedim. Sorumluluklar ve görevlerle birlikte geliyor. Kardeşim bana cömert bir harçlık verdi ve ben gerçek bir boş zaman beyefendisiydim. Unvan umurumda bile değildi."

"Sizce Bayan Watkins onu neden öldürmek istedi?" Swindler sordu.

"Kız kardeşiyle ilgili bir şey. Ağabeyim... bunu söylemek bana ne kadar acı verse de - ki ölünün arkasından kötü konuşmak istemem - kadınlara karşı her zaman nazik değildi."

"Elisabeth Watkins'ten faydalandı mı?"

"Büyük olasılıkla, evet."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Swindler. "Şu anda başka sorum yok."

Marki gittikten sonra Sir David, "Peki ne düşünüyorsun, Dolandırıcı?" diye sordu.

"En çok kardeşi kazançlı çıktı, ancak haksızlığa uğramış ve intikam almak isteyen başka bir kadın olması da mümkün. Yeni Lord Rockberry sadece onu yanlış tanımladı."

"Bayan Watkins olmadığından emin misiniz?"

"Onunla ilk dans ettiğim andan itibaren, saat on civarı, kollarımdan hiç ayrıldı."

"Ondan önce mi?"

"Gözümün önünden hiç ayrıldı."

"Balodan kaçta ayrıldınız?" "On bir buçukta."

"Umarım bu kötü mesele yeni Rockberry's'e karşı sizin sözünüzle sonuçlanmaz."

"Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sör David başını sallayarak içini çekti. "Pekâlâ. Peki senin planın ne?" "Araştırmalar yapacağım, bakalım bu gizemli kadını bulabilecek miyim?"

Eğer bundan bir şey çıkmazsa, kendimizi yeni Lord Rockberry'yi tutuklarken bulacağımızdan şüpheleniyorum."

"Bunu yapmadan önce, bu hakka sahip olduğumuzdan emin olalım."

"Evet, efendim. Hep öyle yaparım."

"Biliyorum, ama tekrarlamakta fayda var diye düşündüm. Bu durumun çok hassas bir şekilde ele alınması gerekiyor, Swindler."

Swindler, Rockberry'nin evinde iki saat daha geçirdi, odanın eskizlerini yaptı, yerinde olmayan herhangi bir şeyi fark etmeye çalıştı. Hizmetçileri sorguladı. Kimse bir hanımefendinin geldiğini görmemişti, bu yüzden içeri girmesinin tek yolu Rockberry Lordlarından birinin onu kabul etmiş olmasıydı.

Bir sonraki adımı, istismara uğramış başka bir kadın bulup bulamayacağına bakmak olacaktı. Soylu olmama ihtimali her zaman vardı. Rockberry'nin evrak ve belgelerini daha fazla incelemesi gerekecekti. İçlerinde bir ipucu saklı olabilirdi. Catherine ile de konuşacaktı. Konu Elisabeth Watkins'e geldiğinde pek yardımcı olmamıştı ama başka bir kadın tanıyor olabilirdi.

Ama soruşturmayı ilerletmeden önce Eleanor'u tekrar görmek istedi. Onu rahatlatmak ve güven vermek istiyordu. Ayrıca ona evlenme teklif etmek niyetindeydi. Bunun aceleyle getirilmiş bir teklif olduğunu inkâr edemezdi, kısmen Eleanor'un itibarını korumak için yapılmıştı ama aynı

zamanda bir kadına hiç bu kadar ilgi duymadığını da itiraf etmek zorundaydı

ona. Yatağında geçirdiği saatler ona çok kısa gelmişti. Birlikte iyi bir hayat sürebileceklerini düşünüyordu.

Luke'un arabası hâlâ elindeyken Eleanor'un pansiyonuna doğru ilerledi ve kapıyı hızlıca çaldı.

Bayan Potter kapıyı açtığında, bir davet beklemeden yanından geçip gitti. "Lütfen Bayan Watkins'e ziyarete geldiğimi bildirir misiniz?"

Bayan Potter kapıyı kapattı. "Korkarım gitti, efendim."

Eleanor'un yürümeye ihtiyacı olduğunu, o sabah tutuklandığında yaşadığı korkuyu üzerinden atmaya ihtiyacı olduğunu hayal edebiliyordu. Hiç şüphesiz parkta huzur bulacaktı. Ya da belki başka bir yere gitmiştir. Onu aramaya gidebilir ya da sadece bekleyebilirdi. Uzun sürmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bayan Potter'la yüzleşti. "Eğer bir itirazınız yoksa, onun dönüşünü salonda bekleyeceğim."

"Korkarım çok uzun bir süre bekleyeceksiniz. Dönmeyi planladığını sanmıyorum, efendim. Eşyalarını topladı. Ona kalan günler için endişelenmememi, odayı başkasına kiralayabileceğimi söyledi. Artık ihtiyacı olmadığını söyledi. İki paket bıraktı."

Ölçülemeyecek kadar sersemlemiş, vücudu taşa dönmüş gibi hisseden Swindler, onun salona gidişini izledi. Merdivenlere baktı. Gitmesi gereken yer orasıydı. İhtiyacı olan-

"Buyurun, efendim!"

Sanki bacaklarını başka biri kontrol ediyormuş gibi salona doğru yürüdü.

"Şuradaki büyük kutu Greystone Düşesi'ne gönderilmiş. Sanırım Bayan Watkins için getirdiği güzel elbise. Bunu da sizin için bırakmış. Sanırım bunun ne olduğunu da biliyorum."

Swindler kadife kutuyu açtı ve daha o sabah Eleanor'un güzel boğazını süsleyen incilere baktı. Sanki çayirlardaki kabadayılardan biri

yumruğunu karnına indirdi. "Temelli gittiğinden emin misin?"

"Evet, efendim. Bagajını taşıması için birkaç adam tuttuğunda gözden kaçırmak biraz zor."

Gitmiş miydi? Paylaştıkları onca şeyden sonra, gitmiş miydi?

Kelimeler kafasının içinde yankılanmaya devam ediyor, diğer tüm düşünceleri engelliyordu.

O gitmişti.

Tren rayların üzerinde gürleyerek ilerlerken Eleanor penceredeki yansımasına baktı. İş tamamlanmıştı. Kendisine bakan yüzünde bir memnuniyet ifadesi görmeliydi. Bunun yerine, tüm çabalarına rağmen, bir parça pişmanlık gördü. Bakışlarını, kendisinininkine oldukça benzeyen başka bir yansımaya kaydırды.

"Neden yüzün asık, Emma?" diye sordu.

"Ona aşık olmaya başladım Eleanor."

"Bu yaptığın oldukça aptalca bir şeydi, değil mi?"

Emma'nın yüzü kızardı ama bunu kolayca yapabiliyordu. Farklı oldukları tek alan buydu ama Londra'daki hiç kimse bunu bilemezdi çünkü ikisi de bir ay öncesine kadar şehri ziyaret etmemişti. Londra'ya geldiklerinde kimseyi tanımıyorlardı. Unvanını hiçbir zaman hak etmediğini düşünen münzevi bir babaya sahip olmanın avantajı.

"Kalmamın ne zararı olabilirdi ki?" Emma sordu.

"Dikkatsiz bir söz, Emma, yanlış bir adım ve ikimiz de kendimizi darağacında asılı bulurduk. Bay Swindler'ın bizi takip ettiğini anladığımızda ve sen onunla parkta karşılaştığında, doğal olan onu kullanmaktı. Sahip olduğun kısa zaman için minnettar olmalısın."

Emma sessizce başını salladıktan sonra gözlerini kucağında birleştirdiği eldivenli ellerine indirdi. O bir cevap gibi görünüyordu

dualarına.

Cremorne Bahçeleri boyunca Eleanor'u takip eden adamı izledi. Eleanor gibi o da adamın Rockberry'nin adamı olduğuna inanıyordu. İyi ya da kötü, bunu söyleyemezdi. Onu ilk kez Rockberry'nin Scotland Yard'a gittiği gece fark etmişti. O ve Eleanor her zaman birbirlerine göz kulak olurlar, asla birlikte görünmemeye özen gösterirler ama her zaman diğerini görüş alanı içinde tutmaya çalışırlardı.

Virajı döndüğünde Eleanor'un üç adam tarafından çevrelendiğini ve aniden onu gölgelerin içine doğru çekmeye başladıklarını gördü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Takipçinin hızlandığını görünce çılgılık atmak için ileri atılmaya başladı. Ne olduğunu daha iyi görebileceği bir pozisyona geldiğinde, adam koluyla Eleanor'u korumaya almış ve belli ki bölgeyi terk etmeye çalışıyordu.

Sonra adamlardan biri bir salıncak aldı-

Daha önce hiç kavga görmemiş, kimsenin yumruklaştığına tanık olmamıştı. İri, güçlü adam zorbaların işini kısa sürede bitirdi ve sonra kolu tekrar Eleanor'un etrafındaydı, onu yerde kıvranan adamlardan uzaklaştırdı.

Kalbi şimdi başka bir nedenle çarpıyordu; artık Eleanor'un güvenliğinden korktuğu için değil, kız kardeşini kurtarmaya gelen adam kadar muhteşem birini daha önce hiç görmediği için.

Onları bahçeden dışarı kadar takip etti, her zaman gölgelerden uzak durdu, her zaman tetikte oldu, tam Eleanor'un faytona binmesine yardım ederken girişe vardı. Eleanor'un gittiğini gördü. Sonra adam başka bir faytona bindi.

"Dikkatli bir şekilde onu takip edin."

Şoför aracı harekete geçirdiğinde, saklandığı yerden fırladı ve bindiği faytonun şoförüne de benzer sözler söyledi. "Onu takip edin."

Tıpkı onun yaptığı gibi, o da başka bir sokakta karaya çıktı. Dikkatli bir şekilde pansiyona doğru ilerledi, yine

binayı gözlemlediğini fark edene kadar gölgelerde kaldı. Sonunda kapıya doğru gitti.

Adam gittikten sonra bir saat daha olduğu yerde kaldı ve pencereden Bayan Potter'ın akşam için dinlenmeye çekildiğini gösteren işareti -perdeler kapanmıştı- gördü. İçeri girmek güvenliydi.

Odasına girdiğinde Eleanor'a sıkıca sarıldı. "Saldırıya uğradın. Ben gördüm."

"Ve kurtarıldım. Onu gördün mü?" Eleanor, Emma'nın sımsıkı sarılmasından kurtulmaya çalışarak sordu.

"Evet, tabii ki."

"Adı James Swindler."

"Onunla gittin! Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorken bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

Eleanor yakındaki bir salıncağa oturmuş, boş ocağa bakıyordu. "Beni takip eden adam o muydu?"

"Evet. Ama bunun bir önemi yok. Elisabeth'in intikamını kendi başımıza almaya çalışma çılgınlığına bir son vermeliyiz. Polise gitmeliyiz."

"Pekala polis olabilir. Bunun bizim lehimize nasıl işlediğini görmüyor musun? Ben işi yaparken o seni takip ediyorsa, mazeretimiz var demektir. Aynı anda iki yerde olmam mümkün değil. Başından beri planladığımız şey bu, sadece daha iyisi. Bir polisin sözü her şeyin üstünde olacak. Mükemmel suç."

Bu yüzden onu daha da yakınlaştırmak için baştan çıkarmaya karar vermişlerdi. Ama baştan çıkarılan Emma olmuştu. Tren onu Londra'dan uzaklaştırırken, bu kadar kısa bir süre içinde James'i ne kadar önemseyeceğini nasıl bilemediğini düşündü.

Bayan Potter'ın evine vardığında ve Emma'nın -ya da onun bildiği adıyla Eleanor'un- gittiğini öğrendiğinde vereceği tepkiyi hayal etmeye çalıştı. Bayan Potter bile aynı evi paylaşan iki kız kardeş olduğundan habersizdi. Geliş ve gidişlerini zamanlamışlardı, böylece kimse daha akıllıca davranmamıştı. Farklı lojmanlarda oda tutmuş olacaktı.

Ancak para kıttı ve harcanması gerekmeyen bir parayı harcamak aptalca görünüyordu.

Elisabeth'le birlikte, hayatları boyunca insanları kandırmışlar, birbirlerinin yerine geçtikleri ya da başkalarının gerçekte kimi gördüklerini sorgulamalarına neden oldukları şakalar düzenlemişlerdi.

Londra'da her şey inanılmaz derecede kolay olmuştu çünkü babaları üç kızını da oraya hiç götürmemişti ve görünüşe göre üç kızı olduğunu bile açıklamamıştı. Oğulları olmadıkları için onları önemsiz saymıştı.

Ta ki bir sezon için birini şehre gönderme zamanı gelene kadar. Sonra birdenbire iyi bir evlilik ve diğer kızları için para bulma umudu doğmuştu. Emma babasını çok sevmişti ama onun akli hep bulutlardaydı. Taç'ın bir unvanla onurlandırılması için ne yaptığını bile tam olarak bilmiyordu.

Şimdi, geçip giden tepeleri izlerken, James'in onlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Ona veda etmek, bunun sonsuza dek süreceğini bilmek, bir daha asla onun öpücüğünü tadamayacağını ya da dokunuşunu hissedemeyeceğini bilmek çok zordu. Bir daha onun sesini duyamayacağını ya da gözlerinin içine bakamayacağını bilmek.

"Ya bizi bulmaya çalışırsa Eleanor? Scotland Yard'daki adam onun en iyisi olduğunu söyledi."

"Ona kuzeyde yaşadığımızı söyledin, değil mi?" Kız kardeşi omuz silkti. "Güneye bakmayı düşünmeden çok önce vazgeçecektir."

Vazgeçecek miydi? Onu aramaya başlar mıydı? Yoksa onun gittiğini kabul mü edecekti?

Emma yalanlarla dolu bir hayat yaşamakta o kadar ustalaşmıştı ki. Eleanor'a bile o kadar kolay yalan söylemişti ki bu neredeyse korkutucuydu. Eleanor'un bildiği kadarıyla, o ve James şafak sökene kadar Londra'da arabayla dolaşmışlardı. Kız kardeşinin bekâretini feda ettiğinden ya da geceyi James'in yatağında geçirdiğinden haberi yoktu.

James'in çocuğunu taşıyıp taşımadığını merak ederek elini karnına bastırdı ve bu düşünce­nin kendisine büyük bir sevinç verdiğini fark ederek şaşırdı. Ona karşı hissettiği duyguları başka bir erkeğe karşı hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

O kadar cömert, o kadar vericiydi ki. James Swindler'ın yanında geçirdiği her saniye için minnettardı.

Yine de Emma bir kez olsun onun adını fısıldadığını duymak isterdi.

Bölüm 12

O gitti."

Swindler, iki gün önce zihninde yankılanmaya başladıklarından beri bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle dile getirmişti. Yüksek sesle söylendiğinde, kulağa kuşku verici geliyordu.

"Affedersiniz?" Sör David sandalyesinde geriye yaslanarak sordu.

"Bayan Watkins. Eşyalarını topladı ve lojmanından ayrıldı."

"Bundan ne anlıyorsun?"

Swindler iç geçirdi, durumun gerçekliğini kabul etmek zordu. "Kandırılmış olabilirim, efendim."

Sör David kaşlarını kaldırdı. "Hanımefendi o gece sizinle birlikte değil miydi?"

"Öyleydi."

"O zaman belki de Rockberry'nin öldürülmesi ve tutuklanması onu tedirgin etmiştir."

"Bundan daha fazlası olabilir, efendim."

"Açıkla."

"Rockberry'nin kütüphanesinde bitmemiş iki kadeh şarap vardı, bu da bana Rockberry'nin katilini tanıyor olabileceğini düşündürüyor."

Sir David başıyla onayladı. "Devam edin."

"Cesedi incelemek için morga gittim. Rockberry'yi öldüren hançeri daha önce görmüştüm. O gece Cremorne Gardens'ta."

"Bayan Watkins'e saldıran serserilerden birine mi aitti?"

"Hayır, efendim. Bayan Watkins'in kendisine aitti. Korkarım, efendim, bir suç ortağı olabilir."

"Kahretsin, dostum! Bunu nasıl kaçırdın?"

"Kadına odaklanmıştım. O benim görüş alanımda olduğu sürece Rockberry'nin güvende olduğuna inanıyordum. Onu bulmamın şart olduğuna inanıyorum ve arayışım beni Londra'nın dışına çıkarabilir."

Sir David baş ve işaret parmaklarını bıyığının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ kardeşi olabilir. Suç ortağı olabilir."

"Muhtemelen, ama bayanı bulmam gerektiğini biliyorum." Suç için değilse bile, kendisi için. Bir şey saklamaya çalışmadığı sürece kadının gitmesi ona hiç mantıklı gelmiyordu.

"Yapman gerekeni yapmak için iznin var, Dolandırıcı. Elinde bir şey olduğunda bana rapor ver."

"Evet, efendim." Gitmek için döndü. "Dolandırıcı mı?"

Arkasına baktı.

"Kendinde değilsin. Kendine gelmen için ne yapman gerekiyorsa yap. Sağdıcımın en keskin haline ihtiyacım var."

Sağdıcı. Sir David sağdıcının bu kadar kolay kandırıldığını bilseydi, Scotland Yard'dan ayrılmasını isterdi.

Sir David sanki onun düşüncelerini takip ediyormuş gibi, "Güzel bir yüze aldanan ilk kişi siz değilsiniz," diye ekledi.

Swindler bu sözlerden teselli bulmadı. Güzel yüzünden daha fazlasıydı. Onunla ilgili her şey onu kandırmıştı.

"Vikont Watkins'in mülkü mü dediniz?"

Swindler, Greystone'un kaşlarının çatılmasını izledi. Swindler, lorda herkesten daha fazla saygı duymasına rağmen Frannie'nin kocasından yardım istemek zorunda kalması hoşuna gitmemiştir. Greystone geçen yıl Frannie için hayatını tehlikeye atarak değerini kanıtlamıştır.

"Ne yazık ki, yakın zamana kadar kendi isteklerime o kadar dalmıştım ki, babamın etki alanı dışındakilere çok az dikkat ettim. Bazı soruşturmalar yapabilirim. Birileri onun mülkünün nerede olduğunu mutlaka biliyordur."

"Araziye el konulmamıştı, bu da işi daha da zorlaştırabilir."

"Yine de onu tanıyan biri olmalı."

"Eleanor bana kuzeyde, deniz kıyısında yaşadıklarını söyledi. Tamamının ya da bir kısmının yalan olduğundan şüpheleniyorum." Başka hangi yalanları söylemişti? Ona karşı hisleri de yalan mıydı? Değilse, o zaman nasıl gitmiş olabilirdi?

"Kraliçeye her zaman sorabilirim," dedi

Greystone. "Majestelerini bu işe karıştırmamayı tercih ederim."

Greystone omuz silkti. "Çok ihtiyatlı davranabilirim."

"Ona sormalısın, Jim," dedi Frannie. "Şimdi zamanı değil. İnatçı olmanın zamanı değil. Eğer Londra'da olsaydı, onu şimdiye kadar çoktan bulmuş olurdun. Kimse senin gibi bir kokuyu takip edemez."

"Onun söz konusu olduğu yerde, her şey tersine dönüyor Frannie. Bu kadar ani bir şekilde gitmesi için hiçbir mantıklı neden düşünemiyorum."

"Tutuklanmak oldukça tedirgin edici olabilir. Belki de sadece korkmuştur."

Başını iki yana salladı. "O benimle birlikteydi. Tekrar tutuklanmaktan korkması için hiçbir neden yoktu."

"Belki de sadece eve gitmek istemiştir."

Swindler kendini sandalyeden dışarı itti. "Bana bir not bile bırakmadan mı?" Pencereye doğru yürüdü, durdu ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda." Frannie arkasından yaklaştı ve elini onun sırtına koydu. "Ona değer vermeye başladın. Balo sırasında ben bile ne kadar sevdiğini görebildim. Geri gel ve otur. Bize nasıl yardımcı olabileceğimizi anlat."

Tekrar ona baktı. "Yürümeyi tercih ederim."

Gülümsedi. "Pekâlâ. Peki işler ne durumda?"

"Bagajını taşıması için tuttuğu adamları bulamadım. Trene bindiğinden şüpheleniyorum. Bilet gişesinde onu gören olup olmadığını sormak için bir portresini çizmeye çalıştım ama insan çizmekte hiç yetenekli olmadım. Bir suçu çözmeme yardımcı olması için bir odayı en küçük ayrıntısına kadar çizebilirim ama Eleanor... Hayatımı kurtarmak için onun benzerini çizemem."

"Sterling yapabilir. O bir sanatçı. Onu yeterince iyi hatırlıyor musun Sterling?"

"Evet, sanırım öyle." Kocasını ayağa kalktı, masanın yanına gitti ve bir çekmece açtı. Bir miktar kâğıt çıkardıktan sonra oturdu ve hemen çizmeye başladı.

Swindler bunun iki gündür ilk molası olabileceğini düşündü. Dikkatini Frannie'ye verdi. "Onu ziyaret ederken yardımcı olabilecek bir şey fark ettin mi?"

"Korkarım ki hayır. Onunla sadece salonda konuştum." Yüzü birden aydınlandı. "Oh."

"Ne?"

"Agnes elbisesini değiştirmek için odasına gitti."

Beş dakika sonra çok gergin olan Agnes, Swindler'ın önünde durmuş ellerini ovuşturuyordu.

"Bir şey fark ettiniz mi?" Swindler sordu.

"Ne gibi?"

"Olağandışı bir şey var mı?"

Genç kadın başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Garip bulduğum bir şey vardı. Oturma odasında elbisesini değiştirdi. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Oraya girmedik. Ama sonra, ben dikişimi bitirdiğimde kapıyı açtı ve aynada kendine bakmaya gitti."

"İçeride başka birini gördün mü?"

"Hayır, ama... köşedeki sandalyenin üzerine örtülmüş bir elbise gördüm. Oturma odasındaki kanepenin üzerindeki elbiseye tıpatıp benziyordu; elbiseyi giymek için çıkardığı elbiseye. Belki de en sevdiği elbisedir, o yüzden iki tane istemiştir diye düşündüm."

"Muhtemelen buna hakkınız var. Teşekkür ederim, Agnes. İhtiyacım olan tek şey bu," dedi Swindler. Pencereye doğru yürüdü ve geceye baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Frannie sordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Aynı görünen elbiseleriniz var mı?"

"Evlenmeden önce, gecemi Dodger'da geçirdiğimde, elbiselerim çok benzerdi."

Hatırladı. Eski püskü ve mavi.

"Jim, ya Elisabeth Eleanor'un iddia ettiği gibi ölmediyse?" Frannie sessizce sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, kız kardeşini kaybettiği için duyduğu keder sahte değildi. Gerçek kederi gördüğümde tanırım." Delikanlıyken onun gözlerinde bunu sık sık görmüştü.

"Buyurun," dedi Greystone, bir kroki uzatarak.

Benzerlik tekinsizdi. Swindler sanki biri göğsüne uzanmış ve orada büyümeye başlayan kalbini söküp çıkarmış gibi hissetti. "Mükemmel," dedi ve odanın sıcaklığının birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdi.

"Ne yapacaksın Jim?" Frannie sordu.

"Hayatımın geri kalanını da alsa onu bulacağım."

Bölüm 13

Kayalıkların kenarında duran Emma Watkins, denizden gelen beyaz dalgaları ve yaklaşan fırtınanın habercisi olan kararan gökyüzünü izledi. Etrafını saran güçlü rüzgârla birlikte nefes aldı ve fırtınanın öfkesini içine çekti. Londra'dan döndüğünden beri hayatı haline gelen donuk, kasvetli hiçlikten başka bir şeyle çevrelenmek için neredeyse kendini çalkantılı suya atmak istiyordu.

Sanki o ve Eleanor kahkahalarını, neşelerini, özlerini geride bırakmışlardı, sanki günlük ritüellerini yerine getiren boş kabuklardan biraz daha fazlasıydılar, çünkü bunu yapmamak onlara yavaş ve acı verici bir ölüm getirecekti.

Yemeğin tadı yoktu, günü selamlamanın keyfi yoktu. Uykular ara sıra geliyordu. Küçük evlerine gelmelerinden bu yana geçen iki hafta içinde, kız kardeşi sonunda uykuyu bulduğunda Eleanor'un ağladığını duyduğu gecelerin sayısını unutmuştu.

Keşfedilme korkusu onları etkilemiyordu. Emma yaptıklarıyla yüzleşmenin onları rahatlatacağını bile düşünmüştü. Hayır, onları sonsuza dek şaşırtacak şekilde, vicdan azabı onlara bir ziyafet çekiyordu. Bir zamanlar güldükleri ve aptalca sırlarını paylaştıkları yerde, paylaştıkları karanlık sır onları ağırlıyordu.

Emma her sabah James'e neden gittiğini açıklayan bir mektup yazarak güne başlıyordu. Hiç göndermediği bir mektup. Lojmanına döndüğünde artık orada olmadığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi hayal etmemek için mücadele etti. Kendini onun bu ihaneti hak ettiğine ikna etmeye çalıştı. En başından beri onun ilgisinin, kendisine güvenmesi için onu baştan çıkarmaya yönelik bir girişim olduğunu biliyordu. Binlerce kez öyle olmasını diledi.

Balodan sonra, onun kollarında geçirdiği saatler boyunca, ona her konuda güvenebileceğine karar vermişti. Eleanor'un planın kendi payına düşen kısmını gerçekleştirecek güce sahip olmaması için dua etmişti. Kız kardeşini James'e her şeyi anlatmaları gerektiğine, onun adaletin yerini bulması için kendilerine yardım edeceğine ikna edecekti.

Ama tutuklandığında artık çok geç olduğunu biliyordu. İş bitmiş, rotaları belirlenmişti.

James, Rockberry'nin ölümündeki rolü yüzünden ondan nefret ederdi. Nasıl etmesin ki?

Böylece o ve Eleanor bavullarını hazırladılar. Emma sokağa çıkıp bavulu taşımaları için iki çocuk tuttu. Sonra Bayan Potter'dan yolculuk için yemek yapmasını istedi ve Bayan Potter mutfakta yemeği hazırlarken Eleanor gizlice dışarı çıktı.

Basit. Üç kız kardeş rolleri değiştirmeyi, birbirlerinin yerine geçmeyi her zaman kolay bulmuşlardı.

Ama Emma yeteneklerinden hiç bu kadar pişman olmamıştı.

Rüzgârın kaptığı bir iç çekişle döndü ve kulübeye doğru yürümeye başladı. Etrafta birkaç koyun, inek ve tavuk otluyordu. Atları uzun zaman önce satmışlardı. Gitmeleri gereken tek yer köydü ve oraya da bir saatlik bir yürüyüşle ulaşabilirlerdi. Babaları ve Elisabeth hayattayken seyahat etmek için hafif bir arabaları vardı. Ama şimdi o da kullanılmıyordu, tıpkı kahkahaları gibi.

Kapıyı açıp ön odaya girdiğinde evin yalnızlığını daha da fazla hissetti. Belki de bu gece James'e bir mektup yazacak ve ona teşekkür edecekti.

Londra'da ona gösterdiği harika zaman - nihai amacı onu etkilemek ve büyülemek olmasa bile, ona asla unutamayacağı değerli anılar vermişti. Belki de bu sefer gönderecekti.

Vicdan azabı ve suçluluk duygusu içini kemiriyordu ve James'in her şeyi anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Kandırıldığını anlaması ne kadar zaman alacaktı? Ve anladığında - Tanrım, Eleanor'un ikisinin de güvende olduğuna dair inancını paylaşmıyordu.

Yemek odasından mutfığa doğru yürüdü. "Sanırım bir fırtına yaklaşıyor."

Eleanor'un lavaboya su pompaladığını, sonra da kaba bir fırçayı hışımla ellerine sürdüğünü görünce aniden durdu.

"Ah, Eleanor," dedi Emma aceleyle yanına gidip artık kırmızıya boyanmış fırçayı kız kardeşinin elinden çekip alırken.

"Onun kanını temizleyemiyorum, Emma. Ne kadar fırçalarsam fırçalayayım. Cildim çok kaygan ve kirli hissediyor."

"Bu onun kanı değil, tatlım. Senin kanın." Eleanor'u nazikçe masadaki bir sandalyeye götürdü. "Ben bir şeyler getirirken otur."

Bezleri ve merhemi topladıktan sonra kız kardeşine katıldı ve çok dikkatli bir şekilde elini tuttu. Sonra, mümkün olduğunca nazik bir şekilde, çığ ve sızan eti temizledi.

Eleanor, "Bu benim değil, onun kanı," diye ısrar etti.

"Temizleyeceğim, ellerine merhem süreceğim ve saracağım. Bundan sonra kanı geri gelmeyecek."

"Dün de aynı şeyi söylemiştin."

Emma gözlerini Eleanor'un kılere kaldırdı. "Bu sefer düzgün yapacağım ama yaralar iyileşene kadar bandajları çıkarmamalısın."

"Kaşınmaya ve yanmaya başlarlar. Acıtırılar."

"Bu olduğunda, bana gelin ve ben onlarla ilgileneyim."

Eleanor başını sallayarak pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. "Aman Tanrım, Emma, o burada."

Emma'nın kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Eleanor'un sesindeki umutsuzluğu duymuştu. Ve pencereden dışarı bakmaya cesaret ettiğinde, James'in büyük kahverengi bir ata binmiş olduğunu görünce kalbi yerinden fırladı. Onun kendisini kollarının arasına alıp götürmek için geldiğini ne kadar çok hayal etmişti? Aynı hızla kalbi midesinin çukuruna çakıldı. Eğer onu alıp götürürse, bu hapishaneye doğru olacaktı.

Swindler'ın Greystone'a bir borcu daha vardı. Greystone'un verdiği kroki, Swindler'ın Eleanor'un izini tren istasyonundan kayalıkların yakınındaki bu güzel taş kulübeye kadar çok daha kolay takip etmesini sağlamıştı. Greystone'un akranları arasında bazı soruşturmalar yapmış ve Vikont Watkins'in ikamet ettiği yeri keşfetmeyi başarmış olması da yardımcı olmuştu.

Swindler trene kendisini götürebileceği yere kadar binmiş ve yolculuğun geri kalanı için bir at kiralamıştı. Yakınlardaki bir köyde gideceği yerin kesin tarifini almayı başarmıştı.

Eleanor'u sorgulayana kadar soğukkanlılığını korumak istedi. Şu anda, onun ikiyüzlülüğüne dair sadece şüpheleri vardı. Başka bir açıklamanın var olduğuna dair umudunu koruyordu.

-Aslında Rockberry'nin cinayetini ayarlamamış ve Swindler'ı mazeret olarak kullanmamıştı. Ama yapmadıysa, onu neden terk etmişti? Onun yatağına geldiği için utanç mı duyuyordu? Korumaya çalıştığı şey itibarı mıydı?

Aklı ve gururu sürekli bir tartışma halindeydi. Duygusallığa yatkın bir adam değildi ama kaynayan öfke ile ezici hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu. Sonra onun kollarındaki mucizeyi hatırlıyor, sonra da aralarında gelişen kırılğan güveni paramparça ettiğini hatırlıyordu.

Bir de hançer meselesi vardı. Sadece gölgelerin arasında bir anlık bir görüntüsünü yakalamıştı. Belki de hafızası net değildi. Ama yıllar içinde ayrıntılara dikkat etmeyi öğrenmişti. Artık dikkatsiz olması pek mümkün değildi.

Kadın kapıyı açtığında atı ancak durdurabilmişti. Pembe sade bir elbise giymiş, saçlarını pembe bir kurdeleyle tutturmuştu.

Attan indiğinde, duyguları bir tür fırtına gibi içinde çalkalanıyordu. fkeliydi ama yine de onu arzuluyordu. Onun tadını, kokusunu, hissini almak istiyordu. Onun altında çıplak olmasını istiyordu. Ondan af dilemesini, sırlarını paylaşmasını istiyordu. Kollarını omuzlarına dolamasını, parmaklarını saçlarında gezdirmesini, bacaklarını kalçalarına dolamasını, gözlerini onunkilere dikmesini istiyordu.

Kapıya doğru yürüdüğünü zar zor hatırlıyordu, ama birdenbire kız kollarındaydı, ağzı açgözlülükle onunkini selamlıyordu. İki haftadır onu arıyordu ve her günün her dakikası cehennem gibiydi, onu bulduğunda görevinin ondan ne isteyeceğini biliyor, bencilce bir daha asla onu göremeyeceğinden korkuyordu. şimdi çaresizlik onu sarmıştı, buna sonsuza dek sahip olmayı arzuluyor ve bunu yapamayacağını biliyordu.

Hâlâ gl kokuyordu. Bu kadarı gerçekti. Adam pcğn derinleştirirken hâlâ usulca inliyordu. Orada aldatma yoktu. Kadının vücudu sanki ona aitmiş gibi onunkinin üzerinde şekilleniyordu ve adam bunu istemezse kahrolurdu.

Ama ona ihanet etmişti, güvenine ihanet etmişti.

Sert nefes alarak ağzını onunkinden ayırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrı aşkına neden gittin?"

Sadece başını salladı.

"Sen yaptın, değil mi?" diye sordu. "Onun öldürülmesini ayarladın. Bir suç ortağın vardı. Masumiyetini kanıtlamak için beni kullandın."

Bu kez başını hafifçe salladı.

"Bana yalan söyleme Eleanor. Tanrı aşkına, söyle-" Göz ucuyla bir hareket yakalayınca başını kaldırdı ve kapının hemen ötesinde duran bir kadın gördü. İki kadın arasındaki benzerlik tekinsizdi. Frannie bu konuda haklıydı. "Elisabeth," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi kollarındaki kadın sessizce. "Eleanor."

Elindeki kadını daha yoğun bir şekilde inceledi. Onunla ilgili her şey tanıdıktı. Tadı, kokusu, kollarındaki hissi, ona karşı nasıl şekillendiği. Başını iki yana salladı. "Hayır, sen Eleanor'sun."

"Hayır, ben Emma'yım. Ben hep Emma'ydım."

Cremorne Gardens'daki o ilk buluşmayı hatırlıyordu.

-Kadını nasıl kurtardığını, yine de görevi sonlandırmak için nasıl endişelendiğini. Ertesi öğleden sonra gün ışıırken kadının nefesini nasıl kestiğini, onda farklı bir şeyler olduğunu nasıl anladığını. "Yani beni en başından beri kandırdın?"

"Beni kandırdın," dedi sertçe. "Bir alçak olduğunu iddia ettin. Scotland Yard için çalıştığını söylemedin."

"Ben bir alçağım. Ama sana bir kez bile yalan söylemedim. Hiçbir konuda."

Üç kız kardeş. Üç tane özdeş kız kardeş vardı! Swindler daha önce böyle bir şey duyduğundan emin değildi.

Aldatmacalarının derinliği daha da netleştikçe öfkeden deliye dönmüştü. Her iki kadına da bakmaya zor dayanıyordu, bu yüzden sakinleşmek için kendine biraz zaman tanımak amacıyla atı görmeye karar verdi. Kız kardeşlerin kendisini kullanmayı planladıklarını bilmek, Elean'ın -hayır, Emma'nın- yaptıklarının ne kadarının onu özenle hazırladığı tuzağa çekmek için tasarlandığını merak etmek kadar öfkeli olduğunu hiç hatırlamıyordu. Hilekâr fahişe!

İroni gözünden kaçmamıştı. Dolandırıcılığı planlamakta ve uygulamakta çok yetenekli olan o

etkili bir şekilde dolandırıldı.

Eyeri atından çıkarıp ahırın bir kenarına, daha önce dizgin ve biti astığı yerin yakınına örttü. Nadiren ata bindiği için yetenekli bir binici değildi. Bu yaratıkların bakımı konusunda da hiç deneyimi yoktu. Burada en azından kendisi için bu işle ilgilenebilecek bir seyis bulmayı umuyordu. Atın boynunu okşadı. At ondan uzaklaştı. Denize yaklaştıkça daha da ürkekleşmişti. Lanet olası iri bir hayvandı ama Swindler'ın kendi cüssesine uyması için ona ihtiyacı vardı.

Yulaf aramaya gitti. Ahır küçüktü ve tamire ihtiyacı vardı. Etrafta hiç hizmetçi yokmuş gibi görünüyordu. Belki de Emma koşulları hakkında yalan söylememişti. Doğru dürüst bir sezon geçirecek parası yoktu.

Bir zamanlar onun durumuna sempati duyarken, şimdi ne yaşadığından artık emin değildi. Scotland Yard'ı kendi kişisel karmaşasına bulaştırdığı için Rockberry'ye lanet okudu. Swindler'ın bu iş için en iyi adam olduğuna karar verdiği için Sör David'e lanet okudu. Ve bir lordun öldürülmemesini sağlama konusunda başarısız olduğu için kendisine lanet etti.

Rockberry'nin iddialarına ya da korkularına hiç itibar etmemişti. Sonunda görevi, kadınla birlikte olma arzusunun yanında ikinci plana düşmüştü. Kendi istek ve ihtiyaçlarını ilk sıraya koymuştu.

Sonunda neredeyse boş bir yulaf kutusu buldu. Bir miktarını yem çuvalına doldurduktan sonra atı bıraktığı ahıra doğru yürüdü. Çuvalı atın başına geçirme aşamasındaydı ki büyük bir gök gürültüsü duydu. At kişnedi ve şaha kalktı. Artık Emma olarak tanıdığı kadını düşünmekten dikkati o kadar dağılmıştı ki tepki vermekte yavaş kaldı. Döndü-

Başı keskin, kör edici bir acıyla patladı.

Karanlık.

"Niyetinin ne olduğunu düşünüyorsun?" Eleanor, Emma ile birlikte evin dış panjurunu kapatıp sabitlerken sordu. James, "Atımı görmem gerek," dedikten ve iri hayvanı küçük ahıra doğru götürdükten sonra işe başlamışlardı.

Onu kollarının arasına alıp ağzını onunkinin üzerinde gezdirdiğinde, Emma kısa bir an için onun başka bir nedenle burada olduğuna inanmaya cesaret etmişti. Ama öpücüğü cezalandırıcıydı, kolları Emma'nın etrafındaki demir bantlar gibiydi. Çok öfkeliydi. Onu suçladığından değil. Ama onun bir nezakete, bir yumuşaklığa sahip olduğunu da biliyordu. Ama daha da önemlisi, adaleti anlıyordu. Sırtındaki yara izlerini görmüş, dokunmuştu. Ceza adaleti sisteminin adaletsizliğini bilen biri varsa, o da oydu.

"Bizi günahlarımızın bedelini ödeyebileceğimiz Londra'ya geri götürmek niyetinde olduğundan şüpheleniyorum."

Eleanor inatla, "Eğer durum buysa, o zaman sadece beni alması gerekir," dedi. "Ne de olsa eylemi gerçekleştiren benim."

Onu kurtarmak için çabaladığı için kız kardeşini çok seviyordu. "Bu işte beraberiz."

Eleanor iç çekerek bir sonraki pencereyi kapatmak için köşeye doğru yürüdü. Emma onu takip etmeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi. James ile tek başına konuşması gerekiyordu. Atının yakınlarda otladığını gördüğünde ahıra giden yolu yarılamıştı. James'in hayvan için tahıl bulup bulamadığını merak etti. Adımlarını hızlandırarak ahıra girdi.

Onu saman dolu bir ahırın yanına yayılmış görünce kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Aman Tanrım."

Aceleyle yanına gidip diz çöktü. Saçlarına bulaşan kanı görebiliyordu. Çok nazikçe saç tellerini kenara çekti. Başının yan tarafında kötü bir yara vardı. Atın-

James'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkın bir nefes verdi. Duvarlar baş döndürücü bir şekilde dönerken James onu yakaladı ve

VahŖi bir canavar gibi üzerine atlamadan önce onu samanların üzerine sırt üstü yatırdı. Kadın yumruklarını adama indirmeye baŖladı ama adam bileklerini yakaladı ve ellerini baŖının üzerinde sabitledi. Yüzü acıyordu ama bunun fiziksel bir acıdan çok duygusal bir acı olduğunu dŖnd. Sert nefes alıp veriŖi etrafında yankılanıyordu.

Sonra sanki iradesi dıŖında olmuŖ gibi yüzü yumuŖadı. Bir etli pençesiyle bileklerini tutarken diğer eliyle yanağını okŖadı. "Eleanor," diye mırıldandı, tek kelimeye sığdırılmış bir duygu zenginliği vardı. Kız kardeŖinin adını onun dudaklarının arasından duymaya zor dayanıyordu.

"Emma," diye düzeltilti usulca.

"Emma." BaŖını eğdi, nefesi baharın ilk esintisi gibi Emma'nın yanaklarında geziniyordu, hafif ama mevsimlerin deėiŖimini mjdelemeye kararlıydı. "Emma."

Adamın ağzı onunkini kapladığında itiraz etmedi ama öpücüğü kapıda verdiği pcğe çok benziyordu, daha sert, neredeyse çaresizdi, sanki Londra'da yaŖadıklarını yeniden yakalamak istiyordu ama bunun onlar için kayıp olduğunu onun kadar iyi biliyordu. Haklıydı. İnŖa ettikleri her Ŗey yalan ve aldatmacanın hatalı temeli üzerine kurulmuŖtu. İhanet fırtınasına dayanamazdı. Yıkılacaktı ve eğer bir parça merhameti varsa, denize sürüklenmesine izin verecekti.

Ama o anda adamın içinde hiç merhamet olmadığını hissetti. Adamın eli, parmakları uyuŖmaya baŖlayana kadar bileklerini sıkıca kavradı. Yine de ona durmasını söylemedi, çünkü bunu yapmak ağzını onunkinden uzaklaŖtırmak anlamına gelecekti ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değildi. Adamın hangi dil darbesinin son olacağını nereden bilecekti? Dudakları ne zaman onunkilerle birleŖmeyi bırakacaktı?

İri eli kızın yan tarafını kavradı, aŖaėıya doğru kaydđ ve onu daha sıkı bir Ŗekilde altına sıkıŖtırdı. Adamın ağırlığı çok iyi hissettiriyordu. Kıyđ Ŗeridindeki bir kaya gibi sağlamdı,

Dalga ne kadar güçlü olursa olsun onu hareket ettiremezdi. Londra'da olduğundan biraz daha farklı kokuyordu. Şimdi at, deri ve onu bulmak için seyahat ederken saçlarına karışan deniz havasından gelen tuz kokusunu içine çekiyordu. Yine de tüm bunların altında, onun özünü algıladı. Onunla ilgili her şey harikaydı. Onunla ilgili her şey yakında elinden alınacak ve hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak anılara dönüşecekti.

"Peki, burada neyimiz var?"

Emma, Eleanor'un ahırda yankılanan sesiyle irkildi. James başını kaldırdı, sonra kıpırdamadan durdu. Emma hayran olduğu yeşil gözlerdeki şaşkınlığı görebiliyordu ve kafasına aldığı darbenin onu şaşırtıp şaşırtmadığını merak ediyordu. Kızın üzerinden yuvarlanmadan hemen önce bakışlarını öfke ve hayal kırıklığı gölgeledi. Hafif bir iniltiyle ahırın kenarına yaslandı ve elini başının arkasına götürdü.

"Sanırım atı onu tekmelemiş olmalı," dedi Emma, yüzü utançtan ısınmıştı. Ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse dengesini kaybediyordu. Adam onu her öptüğünde bacaklarının ne kadar güçsüzleştiğini unutmuştu. Onu desteklemeye çalışan reçel gibiydiler. "Kötü bir yarası var."

"Evet, atını orada gördüm," dedi Eleanor. "Bu yüzden araştırmam gerektiğini düşündüm."

Emma ona sessizce, "Eve gelmelisin, böylece sana dikiş atabilirim," dedi.

Eleanor, "Ben atınıza bakmayı bitireyim," dedi.

James sert bir sesle, "Kaçmayı aklından bile geçirme," diye emretti. "Bu dünyada seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin."

Eleanor omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. "Fark etmediyseniz söyleyeyim Bay Swindler, fırtına yaklaşıyor. Sadece bir aptal fırtınada kaçır."

James'in Eleanor'a attığı sert ve tavizsiz bakışa bakılırsa Emma, ancak bir aptalın yırtıcı hayvan yakındayken kaçmayacağını düşünüyordu.

Bölüm 14

Swindler, Eleanor'un -hayır, Emma'nın- çalışmak için daha iyi ışık alabilmesi için üst kattaki yatak odasında pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu, çünkü alt kattaki pencereleri kapatmışlardı. Kız kardeşinin buna hakkı olduğunu inkâr edemezdi. Uzakta ağır kara bulutların ilerlediğini ve güneş ışığını kararttığını görebiliyordu. Havaya odaklanmaya çalıştı ama Emma'nın saçlarını nazikçe ayıran ince parmaklarından başka bir şeye konsantre olamıyor gibiydi. Onun kendisini arzulamasına izin verdiği için kendini aptal gibi hissediyordu. İşin kötüsü, denemesine bile gerek yoktu.

"Bu muhtemelen canını yakacak," dedi yumuşak bir sesle.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, ben daha kötülerini yaşadım. Sadece devam edin."

Kadın iğneyi etine batırırken, adam çenesini sıktı ama diğer her şey taş gibi hareketsiz kaldı. Tam olarak her şey değil. Kalbi onun yakınlığıyla düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Emma. Tuhaftı ama isim uygundu.

"Bana kız kardeşinden bahset," diye buyurdu. "Eleanor ne zaman oldukça inatçı olabiliyor-"

"Eleanor değil. Elisabeth. Üçünüz de aynı gün doğdunuz."

"Evet. Sana orada gerçeği söyledim. Elisabeth ilkti, ben sonuncuydum ve Eleanor aramıza girdi. Annemiz doğumda öldü. Onun için çok fazlaydık. Sanırım onun ölümü babamın kalbini neredeyse kırıyordu. Bize göz kulak olması için köyden bir kadın tuttu ama bize çok az zaman ayırdı. Sanırım bu işler böyledir. Erkekler çocuklar hakkında ne bilir ki? Baban seni görmezden mi geldi?"

Babasını düşünmek istemiyordu, geçmişini hakkında konuşmak istemiyordu ama yine de cevap verdi. "Hayır. O ve ben çok yakındık. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Bazen geceyi bir kadının yatağında geçirirdi, ben de yanında uyurdum, acaba annem gibi mi kokuyor diye merak ederdim, belki bir, belki iki gece kalır, sonra yoluna devam eder diye umardım. Ben de bu konuda ona çekmişim. Yatağa girdiğim bir kadınla asla uzun süre kalmam. Lanet olsun!"

"Özür dilerim. İğne kaydı."

Hayır, öyle olmadı. Onun sözleriyle konsantrasyonunu kaybettiğinden ve niyetlendiğinden daha fazla batırdığından oldukça emindi. Neden öyle söylediğini bilmiyordu. Tek bildiğı, onun kendisi için ne kadar önemli hale geldiğini, ihanetinin ve gidişinin kendisini ne kadar yıktığını anlamasını istemediğıydi. Çünkü onunla birkaç geceden daha fazla kalmak istiyordu. Aptalca bir şekilde onunla sonsuza kadar kalmayı planlamaya başlamıştı. Geceleri onu her zaman kollarında tutma ve uyandığında onu yatağında bulma düşüncesi ona neredeyse onunla sevişme eylemi kadar zevk vermişti. Şimdi onun hakkında bildiğı tek şeyin, onun bilmesini istediğı şey olduğunu fark etti. Başını kıpırdatmadan yatak odasının etrafına bakabildiğı kadar baktı.

Minik pembe güllerle bezeli soluk yeşil duvar kâğıdı duvarları süslüyordu. Yatağın üzerine pembe bir örtü serilmişti. Pembe perdeler kayalıklara bakan pencereleri süslüyordu. "Bunlar uçurumlar mı-"

"Evet," diye cevapladı kadın, o daha sorusunu tamamlayamadan. Yüzünü göremese de ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

"Burası senin yatak odan mı?" diye sordu.

"Evet." Kadının gerginliğinin azaldığını hissetti. "Pembeyi seviyorsun."

"Pembeye bayılırım."

Oda tam bir kadınlık çalışmasıydı. Beyaz mobilyaların bile narin bir havası vardı. Odasındaki her şey karanlıktı, tıpkı ruhu gibi. Ama o hafif ve havadardı. Neşe ve rüyalardı.

"O gece Cremorne Gardens'ta kurtardığım Eleanor'du."

"Evet, ama ben orada gölgeler içindeydim. Asla yalnız dışarı çıkmadık, her zaman birbirimizin görüş alanı içinde kaldık. Onu nasıl koruduğunu gördüm."

"Ertesi öğleden sonra Hyde Park'ta beni bu şekilde tanıdınız."

"Evet." Makas sesini duydu, kadının el işlerini bağlarken çektiğini hissetti. Başının etrafına bir bandaj sarmaya başladı. "Hyde Park'ta benim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Sende farklı bir şeyler vardı. Bunun güneş ışığının bir yansıması olduğunu düşündüm." Bunu ona söylediği için kendini romantik bir aptal gibi hissetti. Düşüncelerini sadece kendine saklamalıydı.

"İkimizin de dışarı çıkmadığı tek zaman, beni Londra'da gezdirmeye başladığın zamandı. Eleanor bizi yakalayacağından ve işin biteceğinden korkuyordu."

Kendisine itiraf etmekten nefret etse de, onu fark etmiş olması pek olası değildi. Tüm dikkati, tüm odağı yanındaki güzel hanımefendideydi.

"İşte, hepsi bitti," dedi kafasına tüy gibi bir dokunuşla. "Baş ağrın geçene kadar uyumaya çalışsan iyi olur."

Başı acımasızca çarptığı ve kafası karıştığı için kendini ayağa kaldırdı, yürüdü

yatağın yanına gitti ve ayak ucundaki direğe yaslandı.

"Rockberry'yi o öldürdü."

Emma hızlıca başını salladı ve bunu yaparken gözlerini kaçırdı

Yani.

"O gece bile bile benimle kaldın.

bir mazereti vardı. Onun ne hakkında olduğunu biliyordun."

Yere baktı, sanki yerin açılmasını ve ona bir kaçış yolu sağlamasını umuyormuş gibi. "Evet," diye fısıldadı, sonra bakışlarını onunkilere kaldırıp daha güçlü bir şekilde, "ve hayır," dedi. Eleanor, düşes davetini bildirmek için geldiğinde onu karşılamak üzere aşağı inmişti. Ben baş ağrısından yatıyordum. Eleanor bir baloya katılma fırsatım olduğunu fark ettiğinde, başladığımız işi bitirmek için mükemmel bir gece olduğuna karar verdi. Rockberry'nin er ya da geç eve döneceğini ve döndüğünde de onunla ilgileneceğini düşündü. Bana düşen şafağa kadar seninle kalmaktı. Ama ben seninle olmak istedim. Geldim-" Dudaklarını yaladı. "-seninle ilgilenmek için."

"Kaçtığın için bu kısma inanmazsam beni affet."

"Başka bir seçeneğim olduğunu düşünmemiştim. Sen çok zekisin. Er ya da geç bizi ele verecek bir şey söyleyebilirdim."

"Sen gidersen her şeyin peşini bırakacağımı mı sandın?"

"Umuyordum... umuyordun. Eleanor kadar kendime güvenmiyordum.

gitmemi görmezden geleceğini düşünmüştüm." "Neden ben?"

İç çekerek pencereye yaklaştı ve dışarı baktı.

Rüzgârın hızlandığını duyabiliyordu. Gerçekten de bir fırtına kopuyordu ama içinde kopan fırtınayla asla boy ölçüşemezdi. "Neden ben?" diye daha sert bir şekilde tekrarladı.

"Eleanor ve ben Rockberry'yi sürekli izledik, her seferinde sadece birimizi görmesine dikkat ettik. Scotland Yard'a gittiğinde az kalsın ölüyorduk. Kısa bir süre sonra bizi takip ettiğinizi fark ettik,

Biz de polisle yaptığı görüşmenin bir sonucu olduğunu düşündük. Eleanor bu durumdan faydalanabileceğimizi düşündü."

"Ve benden faydalandın." İçinden taşan öfkeye engel olamadı.

Etrafında döndü. "Kız kardeşimize ne yaptığını bilmiyorsun. Onun intikamını almaya kararlıydık. Birini haksız yere kaybetmenin ne demek olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Oh, yapabilirdi. Babasını düşündü.

"Hyde Park'taki o gün, sana ilk yaklaştığımda, neden beni ağına düşürmek isteyen sen olacağına karar vermiştin?"

Kadının yutkunduğunu duydu. "Bu sadece bir tesadüftü. Yirmi dakika sonra gelmiş olsaydınız, takip ettiğiniz kişi Eleanor olacaktı. Ama sen benimle tanıştıktan sonra, seninle birlikte olanın hep ben olmasına özen gösterdik. Sen ve ben o kadar çok şey konuştuk ki... Eleanor istemeden de olsa kiminle olduğunu sorgulamana neden olacak bir şey söylemekten korktu."

Pek çok şey hakkında konuşmuşlardı. Onunla bu kadar rahat konuşması kendisini şaşırtmıştı. Kadınların yanında hiç geveze olmamıştı. Başka yollarla iletişim kurardı. Ama onunla yaşadığı her şey, başka hiç kimseyle yaşadıklarına benzemiyordu. Ona bu kadar kolay ihanet edebilmesi-

"Size babamın viskisinden getirdim," diye duyurdu Eleanor odaya süzülürken. Elbisesi daha koyu mavilerle süslenmiş soluk bir maviydi. Ona pek yakışmamıştı ama adam onu bir cinayet kaleydoskopunun içinden izlediğini düşünüyordu. Onu iki kız kardeşten daha kurnaz olanı olarak görmesi, içinde tiksinti dışında hiçbir şey uyandırmaması tuhaftı.

Eğer kafası patlamak üzere olmasaydı, daha iyi düşünebilseydi, bardağı almayabilirdi, ama bu haliyle viskinin acıyı hafifletebileceğini, keskinleştirebileceğini düşündü.

düşünmeye başladı. Yuttu, ısırığın ve göğsüne yayılan sıcaklığın tadını çıkardı.

"Sana biraz daha getireyim mi?" Eleanor sordu. "Hayır, şimdilik bu kadar yeter."

Eleanor bariz bir merakla onu izliyordu. Emma'nın onunla ne kadar şey paylaştığını merak etti. Onu ilk takip etmeye başladığında, onun özel biri olmadığını düşündüğünü hatırladı. Cremorne'daki ilk gece bile onu savunmuştu çünkü masumları korumak onun doğasında vardı. Ama ertesi öğleden sonra her şey değişti, onda farklı bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu tam olarak belirleyememişti. Tek bildiği, haritayı ona uzattığında parmakları onunkilere dokunduğunda, her yerine dokunmasını istediğiydi.

Çok uzaklardan, "Elisabeth'in ölümüne yol açan koşulları açıkla," dediğini duydu.

Eleanor, "Kız kardeşimizin kötü seçimlerini sizinle tartışmak bir tür ihanet gibi görünüyor," dedi.

"Her şeyi anlayabilirsem size yardımcı olabilirim." Kelimeleri bulamaç gibi geliyordu ve aniden sendeledi.

"Uzanın Bay Swindler," dedi Eleanor, koluna girip onu yatağa götürürken.

"Eleanor, ne yaptın sen?" Emma koşarak yanına gelirken sordu.

"Biz bunu en iyi nasıl halledeceğimize karar verirken ona uyumasını sağlayacak bir şey verin."

Zihni bedenini terk etmiş gibi, kendisini yatağa yerleştirdiklerinin farkındaydı. Göz kapakları ağırlaştı. Onları açık tutamıyordu. Ölümünden başka hiçbir şeyin onu amacından alıkoyamayacağını açıklamak istiyordu ama ağzı konuşma ihtiyacını karşılamaya isteksiz görünüyordu.

Uykunun rahatlatıcı cazibesine teslim olarak gözlerini kapattı. Vücudunun üzerine bir battaniye örtüldü ve güllerin tatlı kokusu etrafını sardı. Emma'yı içine çekmek istedi ama kolları komutlarına yanıt vermedi. Tek yaptığı karanlığa doğru sürüklenmek oldu.

"Bunu ona nasıl yaparsın?" Emma tersledi.

"Nasıl bilemem? Onun neyi bilmesini istediğimiz konusunda çok dikkatli düşünmeliyiz."

"Ona her şeyi anlatmalıyız."

"Kesinlikle olmaz. Bunu bize karşı kullanacaktır."

"Eleanor, yaptıklarımızı inkâr etmek için artık çok geç. Ona bunun nedenini açıklarsak, bize yardımcı olabilir."

"Peki ya mahkemede bunun nedenini açıklamak zorunda kalırsak? Elisabeth'i tüm Londra'nın önünde küçük düşürmektense asılmayı tercih ederim." Eleanor odadan çıktı.

Emma eğildi ve James'in alnına bir öpücük kondurdu. "Çok özür dilerim."

Sonra, o uyuduğu ve Eleanor da ortalıkta olmadığı için, sargının üzerinden çıkan saçlarına dokundu. Geldiğinde rüzgârla savrulmuştu ve ona neredeyse barbarca bir görünüm vermişti. Parmaklarını yüzünde gezdirdi, artık rahatlamıştı ama çok sevdiği o sertlik, tanıdık yüz hatlarına bir sertlik veriyordu. Atından atladığında, öfkesi toprakları süpüren en kötü fırtınayla eşleşti. Ondan ne beklediğinden emin değildi. Onu kollarına alması onu hem dehşete düşürmüştü hem de heyecanlandırmıştı.

Elini adamın boğazına dayayarak kanının titrek nabzını hissetti. Eleanor'u ona serinlik verdiği için tokatlamak istedi. Ona yeterince şey yapmamışlar mıydı?

Eleanor onu etkilemesini, baştan çıkarmasını, dikkatini dağıtmasını söylemişti. Emma bu görevi hem cennet hem de cehennem gibi bulmuştu. Onunla geçirdiği her andan zevk alıyordu, her biri suçluluk duygusuyla lekelenmiş olsa bile.

Ona her soru sormaya başladığında, amacını belirlemeye çalıştığını biliyordu. Ne kadar sık her şeyi itiraf etmek, onun fikrini almak, şüphelerini paylaşmak istemişti. Eleanor bir krallık lordunun iğrenç davranışlarına rağmen cezasız kalmayacağına inanmıştı.

Meseleyi kendi ellerine almak, Elisabeth'e ve belki de başkalarına yaptıklarını ona ödetmek zorunda kalmışlardı.

Emma, Rockberry'nin icabına bakılması gerektiğini kabul etmişti. Ama James'i asla incitmek istememişti. Onun kollarındaki o son gece, aksini ne kadar umutsuzca dilemiş olursa olsun, ona acı vereceğini biliyordu.

Adamın elini tutarak dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

İntikam, kalbi zayıf olanlar için değildi ama onun için de olmadığını çok geç fark etmişti.

Swindler uyandığında karanlık çökmüştü ve rüzgâr, kendi kalbinin çığlıklarını yankılayan hüzünlü bir sesle feryat ediyordu. Emma'nın hilekârlığı hakkında bildiği her şeyi bildiği halde, nasıl olmuştu da bir kez daha onu büyülemesine izin vermişti? Nasıl hâlâ bu kadar masum görünebiliyordu? Gözlerinde pişmanlık gördüğüne yemin edebilirdi ama aynı zamanda şefkat ve kendisinininkiyle eşleşen güçlü bir özlem de vardı.

Yuvarlandı, bacaklarını yataktan aşağı salladı ve doğrulup oturdu. Baş dönmesi ona saldırdı ve geçmesi için bir an verdi. Baş zonkluyordu; atın tekmesinden çok Eleanor'un viskisine koyduğu şeyden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Keşke sadece onu Londra'ya geri götürüp Emma'yı burada bırakabilseydi, ama mazeret göstermesini nasıl açıklayacaktı? Her iki durumda da aptal gibi görünecekti ama en azından gerçek, itibarını yok etmeyecek, sadece lekeleyecekti. Emma olmadan bir yalancı olarak görülecek, Scotland Yard'da çalıştığı günler geride kalacaktı.

Bataktan çıkmak, artık bir hırsızın oğlu olarak görülmemek için o kadar çok çalışmıştı ki. Tüm mücadelelerinin boşa gitmesine izin vermeyi reddetti. Ölmüş olmasına rağmen, babası daha değerli bir oğlu hak ediyordu. Swindler onu hayal kırıklığına uğratmamaya her zaman kararlıydı.

Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve karanlığa baktı. Yağmur pencere camlarına vuruyordu. Çakan şimşeklerle birlikte uzaktaki çalkantılı denizin beyaz tepelerini ve rüzgârın şiddetiyle eğilen ağaçları gördü. Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü koptu. Denize bu kadar yakın yaşamak, güç ve kuvvetten kolayca korkanlara göre değildi. Emma'nın bu kadar cesur olmasına şaşmamalıydı. Hiç şüphesiz bu fırtınalar tarafından şekillendirilmişti, doğanın gücünü biliyordu, onun saldırısına nasıl dayanacağını biliyordu.

Emma. Onu düşünmek bile içini karışık tepkilerle dolduruyordu: istek ve nefret. O ve kız kardeşi adaleti kendi ellerine almışlardı. Her şeye rağmen, kendisinin de zaman zaman aynı şeyi yaptığını itiraf etmemek onu ikiyüzlü yapıyordu. Gençliğinde çok fazla adaletsizlik gördüğü için adaletin ne olduğunu bildiğine inanarak eylemlerini her zaman haklı çıkarmıştı. Kibirli piç. Emma onu kendi eksiklikleriyle yüzleştiriyordu ve bundan pek hoşlanmıyordu.

Pencereden dönerek kapıya doğru yürüdü, tokmağı çevirdi ve kilitli olduğunu fark etti. Alnını tahtaya bastırarak kara kara güldü. Anlaşılan, birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca paylaştıkları onca şeyden sonra bile Emma'nın kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Emma mutfakta, James için hazırladığı tepsinin üzerine koyacağı bez peçeteyi dikkatle katladı. Her şeyin mükemmel olmasını istemesi gerçekten de aptalcaydı, özellikle de Eleanor'un viskisini kurcalaması yüzünden kötü bir ruh haliyle uyanacağından hiç şüphesi yoktu.

Eleanor koyun etini doğrarken, "Ona uyku ilacı verdiğim için kızgın olduğumu biliyorum," diye söze başladı. Konuşmalarının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Eleanor akşam yemeği için hazırlıklara başlarken Emma da hayvanlarla ilgilenmiş, fırtına kopmadan önce onları ahıra götürmüştü.

"Kızgın olmaktan fazlası var bende. Böyle bir güvensizliği hak edecek hiçbir şey yapmadı," diye yanıtladı Emma, kız kardeşine ve onun bir kez ince bir çizgiyi aştıklarını anlayamamasına karşı sabrını yitirmeye başlamıştı. Bu onların alışkanlığı haline gelmeyecekti.

"Bizi tutuklamaya geldi ve ben de bu konuda uzun uzun düşündüm. En iyi yolumuz onu sizi burada bırakması gerektiğine ikna etmek. Gerçekten, ikimizin de asılmasının ne yararı olabilir ki? Sonuçta bu benim fikrimdi. Sen sadece doğanda olduğu için kabul ettin."

"Konuşmamızdan hatırladığım kadarıyla, senin onu öldürmemizi önermen ve ardından hangimizin onu öldürme onuruna sahip olması gerektiği konusunda tartışmamız gibi bir şeydi."

Eleanor'un dudakları kıpırdadı. "Sanırım işinin bitirilmesi gerektiğine ikna edemediniz."

"Hiç de değil. Elisabeth'in günlüğünü de okudum."

"O zaman belki de okumalıyım." Derin ses odanın içinde yankılandı.

Emma ve Eleanor küçük çıkışlar atarak arkalarına döndüler. Bir araya gelmeyi başaracak kadar yakın durdular, sanki şeytan onları almak için cehennemden kalkmış gibi birbirlerine sarıldılar. Ama kapı aralığını dolduran sadece James'ti, biraz dağınık haline rağmen inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Başındaki sargıyı çıkarmış ama yeleğini ve ceketini giyme zahmetine katlanmamıştı, hatta gömleğinin düğmelerini bile yeniden iliklememişti. Boğazı ve göğsünün dar bir kısmı görünüyordu ama bu Emma'nın ellerinin ona dokunmak için kaşınmasına yetmişti. Eleanor onları bu kadar sıkmasaydı, Emma James'in yanına geçip tam da bunu yapabilirdi: ona dokunabilir, okşayabilir, sarılabilirdi.

Ağzının bir köşesi, kadının çok sevdiği o ukala gülümsemeye dönüştü. "Kilitli bir kapının beni o odada tutacağına gerçekten inanmadın, değil mi?" Elinde küçük elmas bir toka tutuyordu ve Emma onu balo gecesi saçına taktığı toka olarak tanıdı.

unutulmuş ve yatak odasında bırakılmış. "Ben hırsızlar ve yankesiciler arasında büyüdüm. Bir kilit çocuk oyuncağıdır."

Emma kız kardeşinin elinden kurtuldu ve ona ters ters baktı. "Kapıyı kilitledin mi?"

Eleanor ona alaycı bir bakış attı. "Sen dışarıda hayvanlarla ilgilenirken. Çabucak uyanırsa planlarımızı yaparken rahatsız edilmediğimizden emin olmak istedim."

"Eleanor-" O daha devam edemeden Eleanor James'e ters ters baktı.

"Bizi böyle korkutman kabalıktı," dedi kız kardeşi, sesi koyun etini kesecek kadar keskindi. Emma onun bu sertliğinin, durumun kontrolünün artık kendisinde olmadığına dair korkularını barındırdığını biliyordu. Eleanor entrikacı, plancı, büyük planları ve tasarımları olan kişiydi. Bir zamanlar en iyi kocayı nasıl elde edeceğine odaklanmıştı; son zamanlarda ise ilmkten en iyi nasıl kurtulacağına odaklanmıştı.

"Misafirperverliğiniz oldukça eksik," dedi James.

"Sanırım uyku ilacı için özür dilememi bekliyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, senden hiçbir şey beklemiyorum." Sözleri anlam zenginliği içeriyordu, sanki Emma ve Eleanor alçakların en alçağıydı, hayvanat bahçelerinde gördükleri yılanlar gibiydiler, ayakta duramayacak kadar aşağılık oldukları için karınları üzerinde sürünüyorlardı.

"Bir tepsi hazırlıyordum... senin yemeğini," dedi Emma, sesi kararsızdı. Konuyu değiştirmek, bir tür barış teklifi yapmak istiyordu.

"Masada yemek yiyebiliyorum. Bana hizmet edilmesine ihtiyacım yok."

Emma sarsakça başını salladı. "O halde yarım saat içinde akşam yemeğini servis edeceğiz."

Bakışları Eleanor'a yerleşmeden önce gözleri yavaşça onun üzerinde gezindi. "Bir daha yemeğime ya da içeceğime bir şey koyarsan umarım beni öldürürsün, çünkü uyandığımda

Gazabıma uğrayın ve bu konuda bana güvenin, hiç de hoş değil."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Eleanor, "O masada otururken bir lokma bile yiyemeyeceğim," dedi.

Emma da istemezdi ama onun nedenlerinin Eleanor'unkinden çok farklı olduğundan şüpheleniyordu. Her şeye rağmen, bir kez daha onun kollarına uzanmaktan başka bir şey istemiyordu.

Bölüm 15

Rüzgâr dışarıda uğuldamaya devam ediyor, hepsini yemek odasının kozasına hapsediyordu. Fırtınayla birlikte karanlık daha erken çökmeye başlamıştı. Masanın üzerinde mumlar titriyordu. Yemekler elden ele dolaştırılıyor, koyun eti, patates ve fasulye tabaklara yığılıyor, arada bir gümüşün porselene sürtünmesi dışında sessizlik hüküm sürüyordu.

Emma'yı şaşırtan şey, James'in bir kez daha yeleşini, yaka örtüsünü ve ceketini giymiş, sinekkaydı tıraş olmuş bir halde masaya gelmiş olmasıydı. Bir kabadayı ya da bir centilmen gibi nasıl görünürse görünsün, onu görmek midesine garip şeyler yapıyor, tekrar tekrar dönmesine neden oluyordu.

O ve Eleanor iki yanında otururken James masanın başında oturuyordu. Babası hiçbir zaman o koltuğa James'in oturduğu gibi -sanki bir kralmış gibi doğal bir şekilde- oturmamıştı. James'i her gece o noktada görmenin ne kadar tatmin edici olacağını hayal etmemek için savaştı. James burada, kıyıya yakın sakin bir hayat için yaratılmamıştı. Gerçi o anda, pencereler tıkırdarken gece hiç de sessiz değildi.

"Bu evin denize uçması için en ufak bir ihtimal var mı?" diye sordu sakince.

"Hayır," diye teminat verdi Emma. "Rüzgâr denizden geldiği için, herhangi bir yere savrulacak olsa

köyün içine uçurulacak."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. Neredeyse onun burada olmasının mizah dışında bir nedeni olduğunu unutacaktı.

Merak etmemek için kendini zor tuttu - eğer geçen sezon Londra'ya gitmek için seçilen kız olsaydı, herhangi bir baloda onunla karşılaşabilir miydi? Odanın öbür ucuna bakıp onu fark eder miydi? Onu dansa kaldırırmıydı? Gizem etraflarını sardığında aralarındaki çekim bu kadar çabuk alevlenir miydi?

Şimdi şarap kadehinin üzerinden onu inceliyordu. Daha önce mahzenden açılmamış bir şişe getirmiş, açmış, kendisi doldurmuş ve gözünün önünden ayrılmasına izin vermemişti. Yavaşça, neredeyse kuşkuyla dikkatini Eleanor'a yöneltti, sonra tekrar Emma'ya döndü. "Ev sahibenize sorduğumda, kiralık odalarda sadece bir bayanın kaldığını söyledi."

"Hiçbir şey söyleme Emma," diye sertçe emretti Eleanor. "Şu anda bize spekülasyon ve varsayımdan başka bir şeyle gelmiyor. Hiçbir şey kanıtlayamaz. Senin Londra'da olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Taviz vermeyen bakışları Emma'nın üzerine daha sıkı yerleşti. "Çünkü nereye gidersen git, ne yaparsan yap, Eleanor olduğunu iddia ettin. Sanırım her zaman bir yerlerde, birileriyle birlikte olmayı planlıyordun, Eleanor da bu işi hallediyordu. Ben de senin küçük planına oldukça iyi uydum."

"Evet." Kelimeyi bir pişmanlık çukurundan zorla çıkardı. Rockberry'nin türünden birini kullanmayı ummuştı, onun kadar alçakça değil ama kullanılmayı hak eden bir adam. James gibi ahlaki pusulası her zaman dürüstlüğü, onuru ve ilkeleri işaret eden birini hiç beklememişti.

Parmağıyla yavaşça şarap kadehine vurdu, vurdu, vurdu, sanki bir yapbozun parçalarını birleştiriyormuş gibi. Parmağı hareketsiz kaldı, sanki bir şey anlatmak istermiş gibi uzattı.

"İşe yarayabilirdi... eğer bir hoşça kal bile demeden inanılmaz bir hızla gitmeseydin." Gözlerindeki sıcaklık neredeyse ocaktaki küçük ateşle eşleşiyordu. "Özellikle de paylaştığımız o samimiyetten sonra."

Onu incitmek istiyordu, ona verdiklerini yüzüne vurmak istiyordu. Bunu onun bakışlarında da görebiliyordu ve bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Arabada başınıza ne gibi bir bela gelebilir ki?" Eleanor sordu.

Yüce Tanrım, ama hiçbir fikri yoktu. Emma ayrıntı vermek niyetinde değildi, özellikle de samimiyetin çoğu arabada gerçekleşmediği için. "Beklemek istedim, seni tekrar görmek istedim ama gerçeği gözlerimde görmenden korktum."

Hangi gerçek olduğunu sormadı: bir adamın canını almaya yardım ettiği gerçeği mi, ona aşık olduğu gerçeği mi, onunla geçirdiği son gecenin hayatının en görkemli gecesini olduğu gerçeği mi? Belki de ayrılma nedenlerinin büyüklüğünü fark etmişti, çünkü dikkatini yemeğine vermişti. Birkaç dakika boyunca sessizlik ve gariplik geri döndü. Hepsinin iç içe geçmiş hayatlarının ciddiyetini düşündüklerinden şüpheleniyordu. Aldatma, üzerine kalıcı bir şey inşa etmek için sağlam bir temel sağlamıyordu. Eleanor'la olan ilişkisi bile Londra'dan döndüklerinden beri gerginleşmişti.

"Demek bu bölgede büyüdün."

Sessizliğin içinde aniden çıkan sesi gök gürültüsü gibiydi. Emma irkildi ve Eleanor çatalını tabağına bırakacak kadar ileri gitti. İfadesini bir soru olarak dile getirmemişti ama Emma bunun bir yanıt gerektirdiğini düşündü. Çatalını geri almış ve yemeğini tabağının bir tarafından diğer tarafına taşımakla meşgul olan Eleanor'a baktı.

"Evet," dedi Emma. "Biz bu evde doğduk. İki kuşaktır ailemize ait, İngiltere'nin ne kadar uzun süredir var olduğunu düşünürseniz hiç de az sayılmaz."

"Hizmetçiniz yok mu?"

"Babam ölmeden önce vardı. Bir aşçımız, her işi yapan bir hizmetçimiz, uşak ve kahya olarak görev yapan bir erkek hizmetçimiz vardı." Saçmaladığının farkındaydı. Hizmetçileriyle ilgili ayrıntılar onun neden umurundaydı ki? Ama Eleanor'la aralarındaki gerginliğe ve beceriksizliğe tahammül etmekte zorlanıyordu. James ise mesafeliydi ama yine de çevresiyle barışık görünüyordu. "Bize yemeklerin berbat olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Çok daha kötülerini yaşadım."

Nemli ellerini kucağındaki peçeteye silerken, onun şimdiye kadar Londra dışına hiç çıkmadığını hatırladı. Kırsal bölgeleri gezerken onun yanında olmayı çok isterdi. "Londra'dan yola çıkarken gördüğünüz manzaralar hoşunuza gitti mi?"

"Onları fark etmedim bile."

"Yazık. Çok güzel bir ülke var. Belki siz-biz-Londra'ya dönmeden önce birazını sizinle paylaşabilirim."

"Tanrı aşkına!" Eleanor ayağa kalkarak patladı. "Kibarlığı bırakabilir miyiz? Bizi asılmış olarak görmek istiyor, Emma. Ben kendi adıma ona hiçbir şey göstermek istemiyorum."

Elindeki peçeteyi masaya fırlatarak, dışarıda kopan fırtınayı taklit edercesine odadan çıktı. Onun gidişini izleyen Emma, James'le biraz daha baş başa kalacağı için sevinç duymaktan kendini alamadı.

Boğazını temizledi. "Onu affetmelisin. Son zamanlarda pek kendinde değil."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Beni günahlarını görmezden gelmeye ikna etmek için kurnazlıklarını kullanmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sana yalan söylemekten bıktım. Dürüst olmak gerekirse, yaptıklarımızla yüzleşmek beni biraz rahatlatacak. Londra'dan ayrıldığımızdan beri hiç uyumadım. Zar zor yemek yedim. Öldüğü için pişman değilim. Ama onu öldüren biz olduğumuz için pişman olduğum anlar var. Senin hiç pişmanlığın var mı James?"

Sandalyesinden kalktı ve onun yanına diz çöktü. Yüzünü okşarken ve başparmaklarını yanaklarında akmaya başladığını bile fark etmediği gözyaşlarına dokundururken, güzel yeşil gözlerinde şefkat vardı. "Onlar benim hayatıma rehberlik ettiler, Emma."

Dudakları onunkilere dokundu, çok nazikçe, çok tatlı bir şekilde. Tutku her zaman içlerinde kükrer gibiydi, sanki ikisi de birlikte geçirdikleri zamanın kısa olduğunu ve bir kez geçtikten sonra sonsuza dek yok olacağını biliyorlardı. Şimdi ise sönmüştü ama hâlâ ölmek için savaşıyor, bir zamanlar yandıkları kadar sıcak ve yüksek alevler çıkarmaya çalışan arzu korlarını hissedebiliyordu.

Uzaklaştığında, "Elisabeth'in günlüğünü okumak istiyorum" dedi.

Harika bir an için onun görevi olan bir polis olduğunu unuttuğunu düşünmüştü -ummuştı-. Ama görevlerinin aklından hiç çıkmadığından şüpheleniyordu, tıpkı onun günahlarının da aklından çıkmadığı gibi. Kalan gözyaşlarını silerek başını salladı. "Senin için getireyim."

Adam masayı toplamaya yardım ettiğinde daha fazla şaşırıyordu. O bulaşıkları yıkarken, adam da onları kuruladı.

"Mutfakta bir beyefendinin bulunmasına alışık değilim," dedi. "Babam her zaman masadan kalkar ve piposuyla biraz konyak içmek için çalışma odasına giderdi."

"Kız kardeşinin bütün içkilere afyon sakızı katmadığına inanmıyorum. Pipoya gelince, Londra'da yeterince kötü hava var. Ciğerlerimde daha fazlasına ihtiyacım yok. Buradaki havanın kokusunu seviyorum."

Gülümsedi. "Fırtına geçene kadar bekle. O zaman gerçekten çok güzel olacak."

Fırtına geçtiğinde ne olacağını düşünmek istemiyormuş gibi, "Feagan'la yaşarken hepimizin ev işleri vardı. Benimki bulaşıkları yıkamaktı. Çoğu arkadaşın umurunda bile değildi ama ben kokmuş yemek kokusuna dayanamıyorum."

"Bu konuda seni suçlayamam."

"Bana, asılmadan önce babamı ziyarete gittiğimde Newgate'in kokusunu hatırlattı." Adamın sesi kasvetliydi ve kadın bu seste tatsız anıların kıpırtılarını duydu.

"Sanki onu hâlâ özlüyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Her gün. Yirmi yıldan biraz fazla oldu." Son tabağı da ona uzattı. "Unutmamak iyi bir şey gerçekten. Bazen Elisabeth hâlâ benimlemiş gibi hissediyorum. Şimdi sana günlüğü getireyim. Benimle salonda buluş."

Eleanor yatak odasından çıkmayı reddetti. Emma aldırmadı. Bu onu salonda James'le yalnız bırakmıştı. Ona günlüğü getirmiş, ilgili bölümlerin geçen Haziran'da Elisabeth Londra'ya geldiğinde başladığını açıklamıştı. James, Emma'nın yeni yeni fark etmeye başladığı titizliğinin tipik bir örneği olarak, günlüğü ilk sayfasına kadar açtı ve oradan başladı.

Garip bir şekilde, onun okuması karşısında sabırsızlanmıyordu. Sayfayı çevirmesinin ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, hızlı bir okuyucu değildi. Eğer ayrılmadan önce günlüğün tamamını okumaya niyetliyse, o zaman Eleanor'la birlikte işleri yoluna koymak için birkaç gün daha özgür olacaklardı. Sahip oldukları birkaç hayvanı alacak biri için gerekli ayarlamaları yapmaları gerekiyordu. Bir de ev meselesi vardı. Onu kilit altında tutabilirlerdi ama eninde sonunda birine verilmesi gerekecekti. Ya da belki de satmalıydılar. Bir avukat için paraya ihtiyaçları olacaktı ve parası olanlar da hapisnede daha iyi durumda oluyordu.

O kitap okurken Emma da el işleriyle uğraşıyordu. James o gelmeden önce ocaktaki ateşi yakmıştı, bu yüzden oda güzel ve sıcaktı. Anlaşılan Eleanor'un evdeki tüm içkileri kurcalamadığına karar vererek babasının konyağından içmişti. Yarısı dolu bir bardak, oturduğu sandalyenin yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Emma küçük masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu, böylece bir kadehi paylaşmış oldular.

Lamba. Adamın kokusunu alabilecek, sayfayı çevirirken kâğıdın çıtırtısını duyabilecek kadar yakındaydı.

Bu anlar, ileriki yıllardaki hayatını hayal ettiğinde, evli ve çocuklu olduğunu düşündüğünde hayalini kurduğu anlara benziyordu. Ama onu bekleyen yılların içinde böyle anlar olmayacaktı. Ağzı kurudu ve dili işbirliği yapmaya isteksiz görünüyordu. "Sence bizi asmak yerine nakletme ihtimalleri var mı?"

Günlüğünden başını kaldırdı, yüzü okunmuyordu. "Bunu mu tercih ederdin?"

Yutkunmak istedi ama kuruluk devam etti. "Bilemiyorum. Bence her türlü yaşam ölüme tercih edilir, hatta acımasız bir yaşama bile."

"Sertten de öte. Acımasız."

Başını salladı. Nakledilen hiç kimseyi tanımıyordu. Doğrusu, hapishaneye ya da nezarethaneye gittiğini bildiği tek kişi James'ti ve çocukken onun sırtına neler yaptıklarını görmüştü. Bir yetişkin için cezanın ne kadar ağır olacağını hayal bile edemiyordu.

Aklından geçen sıkıntılı düşüncelerin farkındaymış gibi, "Yerinde olsam bu konuda fazla endişelenmezdim," dedi.

"Kesinlikle haklısınız. Burada olduğum sürece zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeliyim." Kucağındaki beceriksizce yapılmış iğne işlerini inceledi. "Bununla neden uğraştığımı bile bilmiyorum. Gitmeden önce bitirmem mümkün değil. Şüpheliyim-"

"Emma."

Sesi sert ama nazikti ve onunla ilgili her şey gibi onu da kendine çekiyordu. Onun ölümüne sebep olacağını bilse bile yakınlığından huzur buluyordu. "Adımı tekrar söyle."

Adamın yüz hatlarında gördüğü mücadeleyi anlayamadı. Ondandır, onun düşüncesinden iğreniyor muydu?

dilinden dökülen isim mi?

"Emma," diye mırıldandı sonunda.

"Eleanor'un adı yerine benim adımlı söylemeni kaç kez arzuladığımı tahmin bile edemezsin." Başını önüne eğdi çünkü yine su yüzüne çıkan lanet olası gözyaşlarını görmesini istemiyordu. "Aldattığım için benden ne kadar nefret ediyorsun?"

Sonunda, "Muhtemelen kendini küçümsediğin kadar değil," diyene kadar dakikalar geçiyor gibiydi.

Ona baktı, açık sözlülüğüne şaşırdı ama sözleriyle rahatlardı. Gerçi kendisinden ne kadar nefret ettiğine bakılırsa, belki de onun kendisinden hoşlanmaması istediğinden daha fazlaydı. "Çok akıllısın James Swindler."

"Hayatım boyunca her türden insanla karşılaştım. Bazıları suçlu. Bazıları masum. Bazıları kaderin onlara getirdiklerini hak etti. Bazıları değil. Uzun zaman önce tanıdığım bir delikanlı vardı, ukala piç. Ağgözlüydü de. Gözünü diktiği her şeyi isterdi. Bir gün bir beyefendinin cebinden altın bir saat aldığını gördü. Çok parlaktı. Çocuk, "Ah, buna sahip olmak isterdim, isterdim." diye düşünmüş. Böylece onu aşmış. Ama çok iyi değildi, görüyorsunuz.

"Beyefendi hemen saatini kaçırdı ve bir polis memuru için bağtırmaya başladı. Çocuk korkmuş. Babası yakınlarda duruyordu, o yüzden babasının cebine attı. Sanırım polis memurunun onu aramasına neden olan şey babasının yüzündeki şaşkın ifadeydi. Ve beyefendi, şey, o bir lorddu. Saatinin çalınmasından hoşlanmadı. İki hafta içinde adamın suçundan dolayı asıldığını gördü. Adam bir kez bile masum olduğunu söylemedi. Bir kez bile suçu oğluna atmadı. Sanki hiç pişmanlık duymuyormuş gibi idam sehpasına doğru yürüdü. Pişmanlıklarını oğluna bıraktı."

Göğsü sanki kalbini içine alamayacak kadar küçülmüş gibi ağrıyordu. "Sen oğluydun."

Onun gözlerine yansıyan cevabı gördü. Pişmanlıkla yaşanacak yirmi yıl.

"Babam bana şaka yaptığımızı, adaleti dolandırdığımızı söyledi. Feagan beni yanına aldığında, herhangi birini yanına aldığında, çocuğun adını değıştirmesini isterdi. Dolandırıcı, kendi yerine babasını astırmayı başarmış bir delikanlıya yakışırdı."

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, kalbi hâlâ şimdi karşısında bir erkek olarak oturan çocuğa gidiyordu. "Ah, James, o senin pişmanlıklarla yaşamayı istemezdi. O ne yaptığını biliyordu. Ebeveynler çocukları için her zaman fedakârlık yaparlar."

"Bununla yaşamak hiç de kolay değil, Emma." "Bu yüzden saat taşıyorsun."

"Şu anda parasını ödeyebilecek durumda olmama rağmen bir tane satın almaya cesaret edemiyorum."

Sanki sadece havadan sudan konuşuyorlarmış gibi, günlüğünü okumaya geri döndü. Onu rahatlatmak için söyleyecek önemli bir şey bulamadığından, onu kendi haline bıraktı.

Bölüm 16

O öğleden sonra Eleanor'un -bir zamanlar çok sevdiği bu ismin birdenbire onu rahatsız etmesi garipti- ona verdiği talihsiz cereyan yüzünden aşırı uzun bir uyku çektiği için, şöminenin üzerindeki saat onu çaldığında Swindler yorgun olmaktan çok uzaktı. Öte yandan Emma solgundu. Ona yatak odasında uyumasını söylemişti. Eleanor'la yatmak için planları vardı. Tabii uyku gelirse.

Görgüden yoksun bir soytarı gibi görüldüğünün farkında olmasına rağmen, Emma sandalyesinden kalktığında ayağa kalkmadı. Ayağa kalkarsa, yeryüzündeki hiçbir şeyin ona yaklaşmasını, onu kollarına alıp yatağına götürmesini engelleyemeyeceğini biliyordu. Tabii o kadar dayanabilirse. Vücudu onun varlığında yalnız kalmaktan o kadar gerilmişti ki, odadan çıkmadan önce ona sahip olmaya çalışması oldukça olasıydı. Bu yüzden olduğu yerde kaldı ve başını defterden kaldırmadan ona dalgın bir şekilde iyi geceler diledi. Ona dokunmadan bu kadar yakınında oturmak cehennem gibiydi.

Daha da kötüsü, en derin, en karanlık sırrını bir peri masalıymış gibi ifşa etmişti. Babasıyla ilgili günahlarını itiraf etmesine sebep olan şey neydi? Artık onun da bir adamın ölümünden sorumlu olduğunu biliyordu. Babasını da öldürmüş olabilirdi.

boynuna dolanmıştı. Suçluluk duygusu yirmi yıldır içini kemiriyor, ardında asla iyileşmeyecek ham yaralar bırakıyordu. Bunları kimse bilmiyordu, Frannie bile, ama Emma söz konusu olduğunda, hiçbir sır saklayamıyor gibiydi.

Swindler günlüğü bir kenara bıraktığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Olanların onu nasıl etkilemiş olabileceğini daha iyi anlayabilmek için kızı tanımak istiyordu. Belki de bir yanı Emma'yla ilgili ipuçları arıyordu. Onun Londra'dayken tamamen ikiyüzlü davrandığına inanmak istemiyordu. Adı ve nedenleri dürüst olmasa bile, gerçek benliğini onunla paylaşmış olmalıydı. Kahretsin, onu kaybetmek istemiyordu, Londra'da tanıştığı, ilgisini çeken, onu güldüren, sabahları kalkmaktan memnun olmasını sağlayan, günü iple çekmesine neden olan kadını kaybetmek istemiyordu.

Londra'da tanıdığı kadının, burada onu izleyen, gözlerinde endişe ve şüpheler olan kadından daha Emma olduğunu düşünüyordu. İçinde barındırdığı şüpheler için onu suçlamıyordu. Onu buraya getiren tüm nedenleri açıklayabileceğinden bile emin değildi. Gurur, çünkü bir katilin pençelerinden kaçmasına izin vermişti. Onur, çünkü verdiği söz kolayca sorgulanabilirdi. Ama bu işten daha fazlasıydı. Açıklayamayacağı kadar çok şey vardı.

Dışarıda fırtına hâlâ şiddetliydi. Swindler bu uğultu ve çığlıklar arasında uyuyabileceğinden emin değildi. Yağmur bile Londra'da duyduğu her şeyden daha gürültülüydü. Tutulan boynunu ovuşturarak, iki kadın da yataktayken, asıl istediğinin sıcak bir banyo olduğuna karar verdi.

Mutfağın hemen dışında bir banyo odası buldu. şüphesiz yeni eklenmişti. Küveti doldurmak için suyu pompalayabilse de, kaynamaya yakın olmasını tercih ettiğinden ve dolu olmasını sevdiğinden ve biraz şımartma havasında olduğundan, suyu tatmin etmesi biraz zaman aldı. Kapı açıldığında gömleğini tam başına geçirmişti.

Arkasını döndüğünde kalbi dörtlale atıyordu ve aynı hızla yavaşlayarak dörtlale koşmaya başladı. "Eleanor."

Yumuşak bir kahkaha atarak ve şalını geceliğinin üzerine daha sıkı çekerek ona doğru iki adım attı. "Ah, James, beni tanıyamamanın beni nasıl incittiğini anlatamam. Benim. Emma."

"Lanet olsun, öylesin." Sırtını onun görüş alanından uzak tutmaya dikkat ederek elini suya daldırdı. Hâlâ yeterince sıcaktı ama uzun sürmedi.

"Paylaştığımız onca şeyden sonra inanamıyorum-"

Arkasını dönerek, kız çıplak omzuna dokunamadan bileğini yakaladı. Yüzünün neyi gösterdiğinden emin değildi ama kızın gözlerinin genişlemesine bakılırsa tam olarak düşündüğü şeydi. "Beni rahat bırak. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Sanki kalan tüm yaşamı tükenmiş gibi sarktı. "Bizi gerçekten ayırt edebiliyorsun. Başka hiç kimse bunu yapamadı. Babam bile. Benim Emma olmadığımın nasıl emin olabiliyorsun?"

Onu tutmayı bırakarak uzaklaştı. "Gözlerin." "Mavinin aynı tonundalar."

"Aynı ton belki ama ortaya çıkardıkları ruhlar çok farklı."

Sert bir alaycı ses çıkardı. "Benimki daha zor, sanırım. O bunu hak etti, biliyorsun. Göreceksin. Günlüğünü okumayı bitirdiğinde. Emma hepsini okumak istediğini söyledi. Bunun pek bir anlamı yok. Onu mahveden geçen yaz oldu."

"Bu meseleyi en iyi düşündüğüm şekilde halledeceğim." Parmaklarını tekrar suya daldırarak kadının sargılı ellerine doğru başını salladı. "Ne oldu?"

Ellerini birbirine sürttü. "Onun kanını temizleyemiyorum. Denemeye devam ediyorum ama her seferinde birazını kaçıyorum."

"Onları sirkede bekletin. Kanı çözer."

"Gerçekten mi?"

Hayır, ama babasının asılmasından sonra, Feagan onu yanına aldığında bu ilaç işe yaramıştı. Swindler sadece kendisinin ve Feagan'ın görebildiği kanı temizlemek için ellerini ovuşturmuştu. Feagan'ın, hayali kanı ellerinden kazımayı bırakması için duyması gereken şeylere inanması için onu kandırdığını anlaması yıllar almıştı. Ama kâbuslar Swindler'ın kendi başına kabullenmek zorunda kaldığı bir şeydi. Hâlâ ara sıra, genellikle de babasının ölüm yıldönümlerinde ziyaret ediyorlardı.

"İşe yaradığını gördüm," dedi şimdi tek söylediği.

"Sabah deneyeceğim ve şimdi seni banyonla baş başa bırakacağım." Gitmek için döndü, sonra arkasına baktı. "Seninle birlikte olmak için Londra'da kalmak istedi. Onu sadece birlikte kalırsak güvende olacağımıza ikna ettim. Sadece birimizin asılması yeterli olmalı. Onun asılmamasını sağla. Aksi takdirde kendimle yaşayamam."

Onun uzaklaşmasını izledi. Ona hâlâ güvenmiyordu ama kız kardeşini -ikisini de- sevdiğinden oldukça emindi. Bu yaptığı şeyi mazur göstermiyordu ama biraz daha anlaşılır kılıyordu.

Başını salladı ve ikilemine bir çözüm bulamayınca dikkatini tekrar banyosuna verdi. Suyu artık çok ılıktı, bu yüzden başka bir kap ısıtmaya koyuldu. Suyu tekrar istediği kıvama getirdiğinde, kalan giysilerini çıkardı ve küvete girdi. O daracık yerde otururken sıcak su etrafında dönüyordu. Vücudunun uzunluğuna uyması için özel olarak yaptırdığı büyük bakır küveti özlemişti. Ama en azından içinde ıslandığı sıcak su gerginliğini biraz olsun azaltmıştı.

Buraya doğru yola çıktığında ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Londra'da tanıdığı kadını elbette. Ama onun yatağına aldığı kadınla aynı mı yoksa farklı mı olmasını istediğini bilmiyordu. Eğer kadın farklıysa, öfkesinin onu bu durumdan kurtaracağına güvenilebilirdi.

onu adalete teslim etmek. Eğer o da aynı olsaydı, yolculuğun her adımı cehennem olurdu.

Başını geriye attı. Cehennem gibiydi.

Kiraladığı atı eyerleyip onu burada bırakmak istedi. Londra'ya dönmek. Sir David'e, suçları çözmede en iyisi olan kendisinin kafasının karıştığını ve Lord Rockberry cinayetinin çözülemeden kalacağını açıklayacaktı. Swindler'ın mükemmel sicili artık mükemmel olmayacaktı.

Ama onu burada bırakmak, bir daha asla hayatında olamayacağı anlamına geliyordu, çünkü o yanındayken suç hakkında yalan söylemek çok daha zor olacaktı. Suçluluk duygusunun onu yavaş yavaş kemirmesi, sevmeye başladığı şeyi yok etmesi bile mümkündü. Bu kadar kısa bir süre içinde suçluluk duygusunun onu çoktan ele geçirdiğini görebiliyordu. Londra'da olduğundan daha zayıftı, adımları daha ağırdı, sanki şimdi omuzlarında büyük bir ağırlık taşıyordu. Gözlerinin içi boştu, koyu halkalarla çevriliydi, donuktu. Londra'da tanıdığı kadındı ama artık değildi.

Suçluluğun gücünü biliyordu. Bunca yıldır ona yoldaşlık etmişti. Keşke o lanet saati kaldırmasaydı. Keşke babasının cebine sokmak yerine bir kenara atsaydı. Babası her zaman hayattan daha büyük, her durumun üstesinden gelebilecek biri gibi görünmüştü. Başkaları bulamazken o iş bulmuş, başlarını sokacak bir çatı ve karınlarını doyuracak bir yemek sağlamıştı. Ama hiçbir zaman ekstra eşyalar için para olmamıştı, sadece temel ihtiyaçlar için. Altın saat çok güzel görünüyordu.

Swindler karanlık düşünceleri ait oldukları karanlık köşeye geri itti. Onları düşünmek sadece dikkatini amacından uzaklaştırmaya yarıyordu. Ayrıca, su soğumuştü. Artık başka şeylere konsantre olmanın zamanı gelmişti. Çabucak temizlendi. Küveti terk ederek, pantolonunu çekmeden önce havluyla kurulandı. Daha fazla bir şey giymeye gerek görmüyordu. Eleanor şimdiye kadar mutlaka yatağına dönmüştür.

Odayı topladıktan sonra bir lamba aldı ve evin içinde dolaşarak hiçbir lambanın yanmadığından emin oldu. Sonra merdivenlerden yatak odasına çıktı.

Yatak aşağı çevrilmişti. Lambayı komodinin üzerine koydu. Giysilerini çıkarıp yatağa girdi, lambanın ateşini söndürdü ve arkasına yaslandı. Emma'nın gül kokusu etrafını sarmıştı. Onu bu yatakta düşünmemeye çalıştı.

Perdeleri geriye çekilmiş pencereye odaklandı. şimşek çaktı ve izledikleri havai fişekleri düşündü, öpüş-

Her lanet şey ona Emma'yı, onun hayatında olmasından ne kadar keyif aldığını hatırlatıyordu. Her lanet şey ona Emma'nın artık hayatındaki neşenin bir parçası olmadığını hatırlatıyordu; o artık bir şüpheliydi. Dahası, tutuklaması gereken kişi oydu.

Eleanor eylemi gerçekleştirmiş olabilirdi ama Emma da Rockberry'nin ölümünde rol oynamıştı. Ne kadar istese de bunu görmezden gelemezdi. Ve bunu görmezden gelemediği gibi, Emma'nın ona güvenmediğini, onu kullandığını ve ona ihanet ettiğini de görmezden gelemezdi.

Ona bakarken, onu incelerken, ona dokunacak kadar yakinken tüm yanlışları unutmak çok kolaydı. Londra'da ona gerçek benliğinin ne kadarını gösterdiğini bilmek de imkânsızdı. Onu bir kez kandırmıştı. Onun tuzağına tekrar düşmeye niyeti yoktu.

James kasvetli gökyüzüne uyandı. Yağmur durmuştu. Güneş kalan gri bulutların arasından parlamaya çalışıyordu. Ev inanılmaz derecede sessizdi. Emma haklıydı. Londra hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Aniden ayağa kalktı. Gittikleri için de bu kadar sessiz olabilirdi. Yataktan kalkıp hızla giyindi ve aceleyle aşağı indi. Mutfakta bir hareketlilik olduğunu duydu. Oraya vardığında sadece Eleanor'un ekmek hamurunu yoğurduğunu gördü. "Nerede o?"

Eleanor ona doğru baktı. "Size de günaydın, efendim."

"Emma hangi cehennemde?"

Eleanor ellerini önlüğüne silerek onun yanından geçti.

"Benimle gel."

Onu bir arka kapıya götürdü, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Şu iyi aşınmış patikayı takip et. Bu yol-"

"Koya." "Evet."

Çimenlerin yolculuğu daha az çamurlu hale getirdiği toprak patikanın kenarı boyunca yürüdü. Bol miktarda su birikintisi vardı. Bir ara botlarını çıkarmayı düşündü, sonra onlara iyi bir cila atmanın en azından günün ilerleyen saatlerinde ellerini meşgul edeceğine karar verdi.

Patika sonunda aşağı doğru inerek suların durgun bir havuz oluşturduğu bir alana ulaştı. Yakınlarda küçük bir ateş yanıyordu. Ama onun dikkatini çeken şey, suyu yaran ince çıplak kollardı.

Emma güzellik ve zarafetti. Ayaklarını tekmeleyerek sırt üstü yuvarlandı. Ayakta kalmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Vücuduna yapışan bir kombinezondan başka bir şey giymemişti. Gergin meme uçlarının dış hatlarını ve kalçalarının arasındaki gölgeyi görebiliyordu. Vücudunun sunduğu cenneti çok iyi tanıyordu. Gözlerini kaçırmaması gerektiğini bilmesine rağmen bunu yapamadı. Tadını, dokusunu ve artık zar zor saklanan görüntüsünü hatırlıyordu.

Ama onu en çok hayrete düşüren şey kadının huzur içindeki yüzüydü. Onu daha önce hiç endişesiz görüp görmediğini bilmiyordu.

Bir sıçramayla aniden ayağa kalktı ve kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Yeterince yaklaştığında ayağa kalktı. Adamın bakışlarını ağırbaşlı bir şekilde tutarak, sonunda sudan çıkana kadar ona doğru ilerledi. Adamın fark etmediği bir battaniyeyi kaptığı gibi kendi etrafına sardı ve ateşin yanına oturdu.

Ancak o zaman kızın dudaklarının morardığını ve kontrolsüzce titrediğini fark etti.

"Yüce Tanrım, ne yaptın sen?" diye sordu adam, kadının arkasından dolanıp onu göğsüne doğru çekerken ve kollarını ovarken. "Ölümünü yakalamaya mı çalışıyorsun?"

"Yıllardır havuzda yüzüyorum. Beni dinçleştiriyor."

Dişlerinin takırdaması durana kadar onu tutmaya devam etti, sonra onu kucağına aldı. Kadın ona doğru yaslandı.

"Sana ihanet etmek istemedim," diye fısıldadı kısık sesle. Kendi iradesi dışında, kolları onun etrafında sıkılaştı.

"Binlerce kez keşke önce babam beni gönderseydi ve geçen yaz seninle henüz masumiyetle doluyken ve sadece mutluluğu bilirken tanışsaydım diye düşündüm. Seninle birlikteyken Eleanor'la Londra'ya neden geldiğimizi unuttuğum zamanlar oldu. Sonrasında Elisabeth'in intikamına odaklanmadığım için kendimi suçlu hissederdim. Hyde Park'ta bana yaklaştığın o öğleden sonra her şey çok daha karmaşık hale geldi. Sana bakmak için gelmek istememiştim ama sen bu isteğimi imkânsız hale getirdin."

Kadının titrediğinin farkındaydı ama bunun soğukla pek ilgisi olmadığını biliyordu. Kadın ağlıyordu. Sesinin sert tonundan bunu anladı.

"Dün gecedен sonra... Londra'da... beni lojmana geri götürdüğünde, Eleanor'un bunu yapacak güce sahip olmaması için dua ettim. Ona sana güvenmesini söyleyecektim. Güvendiğimi. Gerçeği bilseydiniz adaletin yerini bulduğunu göreceğinize inandığımı söyleyecektim. Ama artık çok geçti."

"Neden daha sonra bana gelmedin?" diye sıkılmış dişlerinin arasından zorla sordu. Onun nasıl acı çektiğini bilmek, birlikte geçirdikleri zamandan bahsettiğini duymak işkence gibiydi ama o bundan kaçıp gitmişti. Bunu görmezden gelemezdi. "O zaman neden bana gerçeği söylemiyorsun? Neden seni korumam için bana güvenmiyorsun?"

Kollarının arasında döndü ve onun yanağına dokundu. "Çok gururlusun. Yaptığım şey için benden nasıl nefret etmezsin? Nasıl olur da her kelimemin

söylenen her söz, her dokunuş, her öpücük, sadece seni baştan çıkararak emirlerimi yerine getirmen için birer araç mıydı?"

"Aramızda gelişenleri öylece bırakıp nasıl gidebildin?"

"Çünkü parçalanmasını izleme düşüncesine dayanamadım. Ne yaptığımızı anladığında gözlerindeki tiksintiyi görmek istemedim. Ve Eleanor için endişelendim. Çok cesur bir görüntü çiziyordu ama başardığı şey yüzünden yıkıldığını görebiliyordum."

Ona inanmak, onu affetmek istiyordu. Dün gece bir şekilde yakalamayı başardıkları şeyi istiyordu ama bunun geçmişte kaldığını biliyordu.

"Bizi Londra'ya geri götüreceksin, değil mi?" diye sordu.

"Başka seçeneğim yok."

Ona kararlı bir şekilde başını salladı. "Fırtınanın tamamen bittiğini sanmıyorum. Muhtemelen biraz daha yağmur yağacak."

"Günlükle işim bitince gideriz."

Battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerine çekerek onun kucağından kurtulmaya çalıştı. "Şimdi eve gidip üzerime kuru bir şeyler giymeliyim."

"Ben kalıp yangını söndüreceğim."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Sana söylemek istediğim çok şey var ama kelimelere güveneneğinden emin değilim. Seni görevinden saptırmaya çalıştığımı düşünebilirsin ama öyle değil."

"O zaman söyleme."

Kızın gözlerindeki acıyı gördü ama o anda kendi şeytanlarıyla mücadele ediyordu ve doğru şeyi yapmak için kendine güvenebileceğinden emin değildi.

Zarifçe ayağa kalktı ve koydan dışarı doğru yürüdü. Ateşin yanına oturdu ve gözlerini denize dikti. Kadın yanıliyordu. Burası hiçbir zaman tamamen sessiz olmamıştı. Kayalıklara çarpan suların, kaya yuvarlanan ve kıyıya vuran suların sesini duyabiliyordu. Ama ritmik ve huzurluydu. İnsanın düşünmesine izin veriyordu.

Yine de tek düşünebildiği, önünde hiçbir iyi seçeneğin kalmadığıydı.

Bölüm 17

Emma hava durumu konusunda haklıydı. Öğleden sonra rüzgâr şiddetlendi ve yağmur yağmaya başladı. Evin içine kapanmışlardı. Akşam yemeğinden sonra üçü ön salona çekildiler; hanımlar el işleriyle, Swindler da günlüğüyle uğraşıyordu.

Elisabeth'in kelimelerini okuyor olmasına rağmen, her birinde Emma'yı açıkça görebiliyordu. Deniz kabuklarını toplarken, martıları beslerken. Ve yazılmamış şeyler de görüyordu. Babaları kasabadan döndüğünde onu karşılamak için yalınayak koştuğunu hayal etti. Onu tavukları kovalarken ve salıncakta gülerken görebiliyordu.

"Scotland Yard için çalışmaya nasıl başladınız Bay Swindler?" Eleanor bakışlarını iğne işinden hiç ayırmadan sordu.

"Çayırırlarda suç işleyenleri ihbar eder, polislere suçluları tutuklayabilmeleri için eşkallerini verirdim."

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırırken parmakları hareketsiz kaldı. "Anlıyorum. Demek doğru insanların cezalandırıldığını görmeyi hayatınızın işi haline getirdiniz."

"Ben adalete inanırım Bayan Watkins."

Başını sallayarak nakış işlemeye geri döndü. "Bunu tam olarak nasıl yaptınız?" diye sordu.

Başı o kadar hızlı kalktı ki boynunun kırıldığını duydu. "Ne yapmak?"

"Rockberry'yi öldür."

Emma'nın gözleri endişeyle irileşti. "Onu bunu tekrar yaşamaya zorlamayın."

"Duymak istemiyorsan git, ama sorularım var ve cevap istiyorum."

Emma uzandı ve elini Eleanor'un elinin etrafına sardı. "Kız kardeşimi yalnız başına acı çekmeye terk etmeyeceğim."

Swindler'ın bağırsakları, kız kardeşiyle birlikte seve seve darağacına gideceğini ve bunu yaparken de onu yalnız bırakacağını bildiği için sıkıştı. Kız her zaman inandığı kadar cesur ve pervasızdı. Dikkatini tekrar Eleanor'a çevirdi. "Onunla bir kadeh şarabın tadını çıkardın."

"Evet. Onu konuta girerken yakaladım. Beni içeri davet etti. Ona Elisabeth'i hatırlattığımı söyledi, sadece daha güzelmışim. Daha önce hiçbir beyefendi bana güzel olduğumu söylememişti. Sonsuz utancıma rağmen, onun cazibesine kapılmaya başladım."

"Ama şarabını bitirmedin."

"Hayır. Beni sandalyeden kaldırdı ve öpmeye çalıştı, bir yandan da Elisabeth hakkında korkunç yalanlar söylüyordu. Hançer bendeydi ve onu kullandım."

"Sadece bir
bıçak darbesi."

"Evet."

Kadının böbürlenmemesi onu rahatlatmıştı. Bir can aldığı için duyduğu pişmanlık ile kız kardeşini hafife alan adamın artık nefes almıyor olmasından duyduğu memnuniyet arasında sıkışıp kaldığını hissediyordu.

"Hemen öldü mü?"

"Ona bunu yaşatmak zorunda mısınız?" Emma talep etti.

"Sorun yok Emma," dedi Eleanor. "Hayır. Bir süre kıvrandı, sonra hareketsiz kaldı. Ben de oradan ayrıldım."

"Hançeri yanına almalıydın."

"Daha sonra düşündüm ama sadece gitmek istedim. Ve kesinlikle ona dokunmak istemedim."

Bu suçla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu, o sırada doğru görünmeyen bir şey. Aklına geleceğinden emindi.

"Eğer yeniden yapacak olsaydın-" diye başladı.

"Yine olsa yine yapardım," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Günlüğü okumayı bitirin Bay Swindler. Büyük olasılıkla ona karşı bir hançer kullanma fırsatınız olmasını dileyeceksiniz."

Okumasına geri döndü. Hanımlar dikiş işlerine dönmek yerine kendilerini yatağa hazırlamaya koyuldular. Koridordan gelen seslere dayanarak, bu hazırlıkların banyo yapmayı da içerdiğini varsayabilirdi.

Zihni bir anda Emma'nın küvette ıslandığı, su damlalarının teninin üzerinde yuvarlandığı görüntülerle dolarken kelimelere nasıl konsantre olabilirdi? Tanrı yardımcısı olsun, ona katılmak, onu yıkamak, kurulamak, ona sarılmak istiyordu.

Zihnini günlük dışında her şeyden arındırmak için mücadele etti. Her sayfa, aşk, aile ve mutluluk hayalleriyle kadınlığa adım atan genç bir kızın portresini çiziyordu. Anlattıklarında bir masumiyet, yaşama sevinci ve her günü bekleyen bir heyecan vardı. Elisabeth Watkins saftı. Tatlılık.

Emma'ya çok benziyordu.

Hanımlar yattıktan ve dışarıda kopan fırtına dışında ev sessizliğe büründükten çok sonra Swindler kendini bir kez daha yıkamaya verdi. Haftada birkaç kez yıkanmak onun için alışılmadık bir şey değildi. Sürekli yıkanması gereken bir çocukluk geçirmişti.

Eleanor'un ellerini düşündü. Bazı şeyler, ne kadar sık ya da ne kadar sert fırçalarsanız fırçalayın, her zaman oradaydı, yüzeyin hemen altında ortaya çıkmayı bekliyordu.

Bir gece önce başladığı ritüeli izleyerek, bir lamba aldı ve yatak odasına giden merdivenleri tırmanmadan önce evi kontrol etti.

Emma'nın orada olduğunu kapıyı açar açmaz, daha içeri tam olarak adımını atmadan ve lamba odayı aydınlatmadan anlamıştı. Güllerin varlığını fark etmişti.

Sanki ta yaprakları açılıyormuş gibi, kalıcı bir koku değil, dolgun ve güçlü bir koku. Burun deliklerini dolduran baş döndürücü kokuyla midesi kasıldı.

Yönünü çevirdiğinde onu pencerenin yanında, gece elbisesi giymiş, solgun saçları dağınık, parmaklarını taramaya davet eder bir halde buldu. Fırtına olmasaydı ay ışığıyla aydınlanacağını hayal etti ama rüzgâr ve yağmur savrulmaya devam ediyordu.

"Bu fırtınalar genellikle ne kadar sürer?" diye sordu sessizce.

"Fırtınaları asla tahmin edemeyiz. Kapıyı kapat."

Eğer bir centilmen olsaydı, diğer tarafta kendisi varken kapıyı kapatırdı. Bunun yerine lambayı çekip kapattı, dünyanın geri kalanını engelleyen şingirtisi, tabancadan çıkan bir mermi gibi odada yankılandı. İki adımda lambayı yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. Dört adım sonra pencerenin önünde ona katılmış ve yanağını okşamaya başlamıştı. "Emma."

"Eleanor olmadığımı nereden biliyorsun?" diye fısıldadı. "Çünkü kalbimi tutan Eleanor değil."

Onun küçük soluğunu duydu, gözleri yaşlarla dolarken gözlerinin genişlediğini gördü.

"Lanet olsun sana Emma, Londra'da bana güvenmediğin için."

Öfke ve hayal kırıklığı onu kızı kollarının arasına çekmeye ve ağzını kızın ağzında gezdirmeye itti. Sevgiden daha güçlü bir şey, gerçekten kabul etmek ya da isim vermek istemediğı bir şey, onu ağzını nazikçe yağmalamaya zorladı. Gülümseyerek, kahkahalar atarak ve daha önce hiç yaşamadığı bir masumiyetle yavaşça kalbini ele geçirmişti.

O zaman onun tanıdığı diğer kadınlardan farklı olduğunu anlamıştı. Onun ilgisini çekmişti. Onu takip etmesi emredilmemiş olsaydı bile, gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar onu takip ederdi. Onu buraya getirmek için yorulmadan aradığını istediğı kadar iddia edebilirdi.

Ama gerçek şu ki, onu bulmayı takıntı haline getirmişti çünkü ona takıntılıydı.

Onun dairesine girdikten sonra, onun varlığı olmadan ev birdenbire inanılmaz derecede yalnızlaşmıştı. Kız onun günlerinin ve gecelerinin bir parçası olduktan sonra, hayatı onsuz yaşamaya değmez hale gelmişti.

Ag zl l kle ağzını çenesinde ve kulağının tatlı kabuğuna ulaşana kadar boynunda gezdirdi. "Kendini yatağımda bulmak istemiyorsan hemen git."

Sesi sertti, nefes alış verişi düzensizdi, vücudu onu tekrar sahiplenmek, onu doldurmak, onun tarafından kuşatılmak için dayanamayacağı kadar zorlanıyordu.

"Burası benim yatağım," dedi titrek bir sesle ve adam onun sesinde de kendisinininkinde titreyen aynı ham ihtiyaı duydu.

Bir daha gülmeyi hiç beklemediği bir anda g lmek, eğilip onu kollarına alırken içindeki gerilimin bir kısmını serbest bıraktı. "O zaman seni yatağına götürmeme izin ver."

Parmaklarını Eleanor'un çıplak omuzlarında gezdirirken, Eleanor'un ağzı onunkine döndüğünde, Eleanor uzun adımlarla onu yatağa götürdüğünde, Emma bir daha hiç hissetmeyi beklemediği bir sevincin içine dolduğunu hissetti. Yataktan kalkıp bu odaya gelmeden önce Eleanor'un uykuya dalmasını beklemişti. Onun gelişini endişeyle bekliyordu. Bir düzine kez Eleanor'un yatağına dönmeyi düşünmüştü ama eğer hayatı kısa sürecekse ya da onu dünyanın öbür ucuna, bir daha asla James'in yanında olamayacağı bir yolculuğa ıkaracaksa, o zaman onunla geçireceği bu zamanı istiyordu ve bu yüzden sabırsızlıkla beklemişti.

Adam kapıdan içeri çıplak göğüslü, erkeksi, hayattan daha büyük, cesur ve kendinden emin bir şekilde girdiğinde de hayal kırıklığına uğramamıştı. Onun olmadığı her şeydi. Ne istediğinden asla şüphe duymuyordu. Hareketlerini asla sorgulamıyordu. Bunu adamın odanın içinde zarif bir şekilde ilerleyişinde, yaklaşırken gözlerindeki harareti farkındalıkta görmüştü.

Sanki tam da o anda onun adını dudaklarından duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamış gibi adını fısıldadığında, kalbi büyük bir minnettarlıkla neredeyse yerinden fırlayacaktı. Londra'da onunla geçirdiği her an acı tatlı olmuştu, kız kardeşinin adını fısıldaması acı vericiydi. Aldatılması da acısına acı katıyordu. Londra'da Eleanor'un kılığına girmişti.

Burada, ilk kez, aralarında hiçbir aldatma gölgesi yoktu. Fısıldadığı onun adıydı. Şimdi yatak odasında dürüstlük hüküm sürüyordu. Adam onun, kadın da adamındı, tamamen ve kesinlikle. Yarın ya da ertesi gün ne tür bir kalp ağrısı getirecek olursa olsun, bu gece her ikisinin de yapabileceği kadar karmaşık olmayacak ve nefes kesici olacaktı.

Ağzını onunkinden ayırmadan ayaklarını yatağının yanındaki desenli halıya indirdi. Bir adım uzaklaşması, elbisesini çıkarması gerektiğini düşündü ama ellerini onun çıplak göğsünde, omuzlarında ve kollarında gezdirmekten kendini alamadı. Kasları beklentiyle titriyordu. Bunu ona o yapmıştı, onun üzerinde gücü vardı. Bakışları adamın yüzünü izlerken, parmaklarının hareketlerini takip etti; parmaklar elbisenin düğmelerini birbiri ardına hızla açmaya çalışırken, malzeme kendi kendine ayrıldı. Bu arada, parmaklarının altında, adamın kaslarının gerildiğini hissetti, nefes alış verişinin daha düzensiz hale geldiğini duyabildiği gibi hissedebiliyordu da.

Elleri elbisesinin içine kayarak kaburgalarını kavradı, başparmakları göğüslerinin alt tarafını baştan çıkarıcı bir şekilde sıyırdı. Öne doğru bir adım atarak açık ağzını kadının nabzının çılgınca attığı boğazına yerleştirdi. Adam, göğsüne ulaşip ağzını göğsünün üzerine kapatana kadar malzemeyi kenara iterken, dilinin etinin üzerinde girdap gibi dönen sıcaklığının tadını çıkardı. Ayak parmaklarının ucunda yükselip kollarını adamın etrafına doladı ve sırtını kamburlaştırırken vücudunun alt kısmını adaminkine doğru bastırdı, adamın görünüşte çok az çabayla ön plana çıkarmayı başardığı hislerin içinde kayboldu.

Aynı ilgiyi diğetine de göstermeden önce ağzını yavaşça göğüslerinin arasındaki vadide gezdirdi. Alçak, gırtlaktan gelen tatmin hırıltısı aralarında yankılandı ve kadın doğrulmadan önce karşılık olarak inledi. Adam başını kaldırdı ve gözleri onunkileri yakaladı. Sadece lambanın kısık alevi ışık sağladığından, yeşil kaybolmuştu ama derinliklerinde parıldayan yoğun arzu kaybolmamıştı. Ellerini adamın göğsünde gezdirdi, parmakları adamın pantolonuna ulaşana kadar parmaklarının üzerinde gezinirken karnındaki kasların beklentiyle titrediğini hissetti. Adamın gözleri karardı ve yüzündeki kaslar gerildi. Yavaşça, ikisine de eziyet ederek bir düğmeyi çözdü. Adamın gözlerinin kapanışını, yutkunurken boğazındaki kasların çalışmasını izledi. Gözlerini açtığı anda, sabrını zorlayan gerginliği görebiliyordu.

"Emma," diye homurdandı, "Tanrı aşkına. Biraz daha hızlı hareket et. Burada bana işkence ediyorsun."

"Adımı tekrar söyle."

"Emma."

Bir düğmeyi serbest

bıraktı. "Emma."

Bir tane daha.

"Sevgili tatlı Emma."

Son düğme onu ve işkencesini serbest bıraktı. Parmaklarını kadifemsi sıcaklığın etrafına doladı. Adam kısık bir iniltiyle kızın yüzünü kavradı ve ağzını tekrar kızinkine yaklaştırarak, kulübeyi döven fırtınayla eşleşen bir şiddetle onu öptü. Birlikte yatağa düşmeden önce giysilerinden geriye kalanları attıklarının farkında bile değildi.

Elleri ve ağızlarıyla dokundular, keşfettiler, uzun zaman önce Londra'da o gece keşfettiklerini yeniden öğrendiler.

Swindler onun küçülen göğüslerini avuçlarken düşündüğünden daha fazla kilo verdiğini fark etti. Onu kendine yakın tutarken her kaburgasını hissedebiliyordu. Diğerlerini not etti

değişiklikler: daha dar kalçalar, daha fazla ete sahip olması gereken yerlerde daha fazla kemik. Ama hiçbir şey ona duyduğu ezici arzuyu engelleyemedi. Vücudu onu memnun ediyordu çünkü ona aitti. Ama en sevdiği özelliği gözleri olmaya devam ediyordu, gözlerinin onun üzerinde dolaşma şekli, başlangıçta utangaçlıkla, sonra çıplaklıklarıyla daha rahat büyüdükçe cesaret kazanarak. Aralarındaki ilişkinin her zaman böyle olup olmayacağını merak ediyordu. Birbirlerine verebilecekleri zevkin içinde kaybolmadan önce birkaç kalp atışı tereddüt etti.

Geçmişindeki hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı. Geleceğindeki hiçbir kadın onun yerini alamazdı. Şu anda istediği şey oydu, bu an ve bir sonraki an ve onu takip eden, her biri hayatının sonuna götüren an. Tanrı'nın izniyle bunu gerçekleştirecekti. Onu yanında tutacaktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Yalan söyleyecek, hile yapacak, çalacaktı. Gerekirse cinayet işleyecekti. Kalbinin onun elinde olduğunu itiraf etmişti. Ama ruhuna sahip olduğunu henüz söylememişti.

Bu yolculuğa başladığında adalet aradığına inanarak kendini kandırmıştı. Başından beri aradığı tek şey oydu. Şimdi onu tekrar bulduğuna göre, ondan vazgeçmek onu öldürecekti. Yapacağı son şey de olsa onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Ama şimdilik tek istediği onun ağzının ve etinin tatlılığını tatmaktı. Tek istediği ona dizginlenemez bir zevk vermektir. Tek istediği ona sahip olmak ve onunla birlikte tutkunun diyarına yolculuk etmektir.

Adamın elinin her hareketinde, dilinin her darbesinde, dudaklarının her dokunuşunda inliyor ve iç çekiyordu. Onun narin formunun üzerinde gezinirken, kendini büyük bir hödük gibi hissetmesi gerekirdi, ancak kız, ona her zamanki gibi eşlik eden korkutma olmadan güçlü hissettirme yeteneğine sahipti, çünkü minyon olduğu kadar, kendi gücüne, kendi kararlılığına sahipti. Tanrı adına, kız kardeşinin ölümünü telafi etmek için yabancılarla dolu garip bir şehre gitmiş ve kız kardeşinden başka kimseden yardım istememişti

aynı amacı paylaşıyordu. Onun adalete olan inancını paylaşıyordu. Birçok açıdan ona eşitti, bazı açılardan ondan daha iyiydi ama hiçbir şekilde daha az değildi.

Ama burada, çarşafaların altında, en iyi uyuştukları yer burasıydı. Tüm çabalarına rağmen bunu kaybedeceği, onu kaybedeceği korkusuyla savaştı. Ağzını onunkiyle birleştirdi, onu derinden, açlıkla öptü, sanki ilk öpücükmiş gibi, sanki son öpücükmiş gibi. Kendini onun kalçalarının arasına sıkıştırarak, bir elini onun altına kaydırıp ve kalçalarını kaldırdı. Uzun, emin bir vuruşla kendini onun erimiş cennetine gömdü.

Adam kısık bir inilti çıkarırken, ağzını onunkinden ayırıp yüzünü omzunun kıvrımına gömerken, mutlak bir zevk ürpertisi içinde dalgalandı. Kıpırdarsa, onun nihai zevkini görmeden önce tohumunu dökmesi muhtemeldi.

Kadın vücudunu onun etrafında sıktı ve adam inledi. "Sen bir cadısın."

"Bunu seviyorum, böyle bağlı olduğumuzda hissettiklerimi seviyorum."

Sertçe yutkunarak başını kaldırdı ve ona baktı, gözlerinde her şeye rağmen onu hâlâ isteyebilmesine duyduğu şaşkınlığı gördü. "Emma, nasıl istemem?"

Emma gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti, çünkü onu rahatsız eden şüpheleri, onu bombardımana tutan soruları biliyordu, biliyordu. Sanki bedenlerin, kalplerin ötesinde bir şeyle birbirlerine bağlıymışlar gibi, onlara ses çıkarmadan cevap veriyordu. Sanki ruhları birbirlerine aitmiş gibi.

Ona doğru sallanmaya başladığında, yine onun adını söyledi. Daha önce fark etmediği bir zenginlik içeriyordu. Adının onun dudaklarından dökülmesinden zevk alıyordu. Adını. Emma.

Sahip olduğu oydu, dokunduğu oydu, heyecanlandığı oydu. Hareketleri daha çılgınca hale geldi ve vücudu aynı şekilde tepki verdi, itişlerini karşıladı, inşa etti

serbest bırakmaya doğru baskı. Derisi, kasları gerildi ve kıvrıldı.

Gözlerini açtığında onun gözlerinde kayboldu. Parmaklarını onun saçlarında, omuzlarında ve sırtında gezdirdi. Onun gergin kaslarının kasıldığını ve gerildiğini hissetti. Kendini tutma çabasının çiyleri teninde birikmişti.

"Emma," zevkin zirvesi onu sarsarken, onu sarsarken sıkılmış dişlerinin arasından zorladı.

Adamın ağzı onunkini kaplamadan ve geri kalanını emmeden önce küçük bir çığlık attı. Felaketin ardından titredi, onun içinde dalgalanan sarsıntıları hissetti.

Yana doğru çökerek onu kendine doğru çekti ve bacaklarından birini kalçasına doladı. Hâlâ birleşmiş halde birbirlerine bakıyorlardı, ağır nefes alıyorlardı ve terden sırılsıklam olmuşlardı. Aşağı uzanarak, vücutları uyuşukluğun tadını çıkarırken, soğuktan korunmak ve bir sıcaklık kozası oluşturmak için çarşafı ve battaniyeyi üzerlerine örttü.

Yavaşça, onun bakışlarını tutarak, yanağını avuçladı ve başparmağını yüzünde bir daire çizerek okşadı. Kadın parmaklarını onun sırtında gezdirdi. Yavaşça nefes alışları sakinleşti, duruldu, artık sert değildi, çatıya vuran yağmurun pıtırtilarını engellemiyordu. Uykusu gelse bile gerçekte yüzleşmek zorundaydı.

Buraya gelmek, ona tekrar sahip olabileceğini düşünmek ve sonra da geleceğin getirecekleriyle yüzleşmek için umursamazca çekip gitmek bir hataydı.

"Yarını düşünme," dedi sessizce. "Nasıl oluyor da her zaman aklımda ne olduğunu biliyorsun?"

Kelimelerle cevap vermedi. Sadece ona şefkatli bir gülümseme verdi ve onu daha net görebilmek için tekrar pozisyon almadan önce alına bir öpücük kondurdu.

"Sana çaldığım saatten bahsetmiştim," dedi.

Başını salladı, her ne kadar içini dökmesini istese de, şimdi pişmanlık duymanın zamanı olmadığı konusunda onu uyarmak istiyordu.

üzüntülerini. Yapabildiği sürece, ona elinden gelen gücü sağlayacaktı.

"İronik olan şu ki, babamın bir tane olmadığı için onu çaldım. Ve onun doğum günüydü."

Onun gözyaşlarını geri kırdığını gördü. Anının bu iri yarı, güçlü adamı gözyaşlarına boğması kalbini parçaladı. "Ah, James."

Düşüncelerinden sıyrılmak istercesine başını salladı. "Sana hikâyeyi sadece adaletin benim için ne kadar önemli olduğunu anlaman için anlattım. Lanet olası bir saatti. Değeri babamın hayatına değmez. Belki bir yıl hapis, birkaç kırbaç darbesi, ama hayatı değil. Rockberry'nin hayatı da seninkine değmez. Senin ya da Eleanor'un asılmasına izin vermeyeceğim" -başparmağını dudaklarına dokundurdu-"dedi."

"Mahkemeleri kontrol edemezsiniz."

"Benim etkimi hafife alma. Yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalmayacaksın demiyorum ama yemin ederim seni asılmış olarak görmeyeceğim."

Ona güven verici bir gülümseme vermek için mücadele etti. Ona inanmak istiyordu. Gerçekten inanmak istiyordu. Ama o Tanrı değildi. Kral değildi. Asil değildi. Scotland Yard'da çalışan bir müfettişti. Masumiyetine bakılmaksızın hırsızlıktan asılmış bir adamın oğluydu.

O sadece bir adamdı, sevdiği adam olsa bile.

Bölüm 18

Emma uyandığında ilk düşüncesi uyuduğu oldu, şaşırtıcı bir şekilde derin ve rüyasız bir uyku. İkinci düşüncesi ise yatakta yalnız olduğuydu ama odada yalnız değildi. Adamın pencere kenarındaki bir sandalyede oturduğunu, yakındaki lambanın kucağındaki dergiyi okumasına yetecek kadar ışık sağladığını fark etmeden önce onun varlığını hissetti. Sadece profili görünmesine rağmen, kız kardeşinin Londra'daki yaşamı ve zamanıyla ilgili anlattıklarını özümserken kaşlarındaki derin çatıklığı fark edebildi. Dirseğini sandalyenin koluna dayayıp destek alarak çenesini tutuyor, işaret parmağıyla alt dudağının hemen altını okşuyordu.

Pencerenin ötesinde gecenin karanlığı hâlâ hüküm sürüyordu. Fırtına diniyor, yağmur daha yumuşak bir pıtırıya, rüzgâr daha sessiz bir iniltiye dönüşüyordu.

Emma okurken James'i inceledi. Pantolonunun üzerini çizmişti. Yazık olmuş. Kendini hiçbir zaman bir erkeği tüm çıplaklığıyla tercih edecek bir kadın olarak görmemişti ama James gerçekten de iyi bir örnekti. Ona kendini küçük ama güçlü hissettiriyordu. Onun üzerinde gücü vardı. Onu arzuluyordu. Küçük bir gülümsemenin oluşmasına engel olamadı. Onu Eleanor'dan ayırt edebiliyordu. Başka hiç kimse üç kız kardeşi birbirinden ayıramamıştı. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu.

yeteneğinden böylesine zevk almasını istemiyordu ama bu ona kendini özel hissettiriyordu. Üç kız kardeş de hayatları boyunca birey olarak görülmek için mücadele etmişlerdi. İnsanlar aynı kıyafetleri giymeleri, birbirlerine benzemeye çalışmaları gerektiğini düşünüyordu ama her birinin küçük tuhaflıkları, küçük farklılıkları ve bazı durumlarda büyük farklılıkları vardı. Eleanor dik başlıydı, çabuk öfkelenir, çabuk harekete geçerdi. Emma çok fazla analiz yapıyordu. Elisabeth çok fazla maceraperestti. Babalarının Londra'ya ilk onun gitmesine karar vermesinin nedeni de buydu. Ne büyük bir felaket olmuştu bu.

Yine de James'le tanışmasını sağlayan bir dizi olay gerçekleşmişti. Eğer bunun Elisabeth'in hayatına mal olduğu gerçeği olmasaydı, minnettar olabilirdi. Suçluluk duygusuyla, küçük bir parçası James için mutluydu ama bedeli çok ağır olmuştu.

Sanki aniden onun düşüncelerinin farkına varmış gibi dergiyi bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü, yaklaşırken pantolonunu sıyırarak tüm erkeksi ihtişamını ortaya çıkardı. Yanında yatağa uzanırken ona bahsettiği gülümseme kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Hiç uyanmayacaksın sandım," diye homurdandı, sonra onu kollarının arasına aldı ve uyandığına şükretmesini sağladı.

15 Haziran 1851

Bu gece Kuzen Gertrude bana ilk balomda eşlik etti. Bizimle nasıl bir akrabalığı olduğunu tam olarak bilmiyorum ama babamın da beni sosyeteye onun kadar iyi tanıtabileceğini sanmıyorum. Çabalarını lekelemek istemem, ama yemin ederim ki önemli hiç kimseyi tanımıyor. Leydi Chesney'i bizi davet etmesi için nasıl ikna etti bilemiyorum. Ama davetiye uzatıldı ve biz de kabul ettik. İlk bir saatimi kuzenimle oturarak geçirdim, beyefendiler ise beni uzaktan süzüyorlardı; eminim ne yapacağımdan pek emin değillerdi.

Nihayet, ikinci saatin sonlarına doğru, ev sahibemiz Bay Samuel Bentley'i takdim etti ve o da beni dansa kaldırmak istedi. Baş döndüren bir tip değildi ama beni dans pistine götürürken pek çok baş döndü. Kendisi bir vikontun dördüncü oğluydu ve babamın bana ne kadar çeyiz verdiğini soracak kadar paraya ihtiyacı vardı. Miktara güldü, sonra kabalığı için özür diledi. Bana bir koca bulmak için çok zaman harcayacağıma dair güvence verdi.

Sandalyemi daha yakından tanımak için bir saat daha harcarken sözlerinden şüphe etmedim. Utancımdan, beni Londra'ya gönderdiği için babama lanet bile ettim. Flört etmeye ya da güven vermeye hiç hazır değildim. Taşralı bir genç kızdım ve yabancı bir yerde tökezleyip duruyordum.

Kuzenime gitmemize izin vermesi için yalvardım ama o bunu duymak bile istemedi. Benim için olduğu kadar onun için de yeni olan bu neşenin onu büyülediğinden şüpheleniyordum.

Ve sonra yaklaştı. Hiç bu kadar yakışıklı, bu kadar çekici bir adam görmemiştim. Rockberry Markisi. Bana vals yaptırdı ve hayatımın en sıkıcı gecesi göz açıp kapayıncaya kadar en unutulmaz gece haline geldi.

17 Haziran 1851

Okunaklı bir şekilde yazmak için kalemimi zor tutuyorum. Parmaklarım, tüm benliğim heyecandan titriyor. Lord Rockberry bugün beni ziyaret etti. Bana bir düzine gül ve bir kutu çikolata getirdi. Kuzenim onun cömertliği karşısında hayrete düştü. Kendisinin Londra'nın en saygın lordlarından biri olduğunu ve eşini çeyizine bakmadan seçebilecek bir konumda olduğunu söyledi. Daha mutlu olamazdım ve iyi bir eş olacağıma dair daha fazla umut besleyemezdim.

Kız kardeşlerimin kendi sezonlarını yaşamaları ve kendi mutluluklarını güvence altına almaları için.

21 Haziran 1851

Lord Rockberry yine beni çağırdı. Beni açık arabasıyla gezintiye çıkardı. Kuzen de bize eşlik etti. Regent Park'a vardığımızda, biraz mahremiyet içinde yürüyebilmek ve kuzenim her kelimeyi duymadan konuşabilmek için arabadan indik. Lord Rockberry maceracı bir ruha sahip bir eş arıyor ve benim uygun olabileceğime inanıyor. Alaycı bir şekilde bana teorisini test etmek istediğini söyledi. Kuzenimin haberi olmadan yarın gece yarısı buluşmak için plan yaptık. Beklemekten nefesim kesildi.

1 Temmuz 1851

Lord Rockberry aradı. Kuzenime hastalandığımı haber vermesini söyledim.

5 Temmuz 1851

Lord Rockberry yine aradı. Ben hala yatıyorum.

10 Temmuz 1851

Kuzenimden eve dönebilmem için gerekli ayarlamaları yapmasını istedim.

15 Temmuz 1851

Ben geldim.

20 Temmuz 1851

Kız kardeşlerimin, özellikle de Emma'nın gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Her zaman en hassas olan o olmuştur. Ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Lord Rockberry ile geçirdiğim o "macera" gecesinde yaşananların utancıyla daha ne kadar yaşayabileceğimi bilmiyorum.

5 Ağustos 1851

Yemek yeme isteğim yok.

8 Ağustos 1851

Nefes alma isteğim yok.

20 Ağustos 1851

Bugün uçurumun kenarına kadar yürüdüm. Hiçliğe adım atmak ne kadar kolay olurdu. Ama bu onların kalplerini kıracaktı ve bu yüzden devam etmeliydim.

1 Eylül 1851

Kayalıklar yine beni çağırıyor. Sundukları huzura daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyorum. Ama biliyorum ki Lord Rockberry'nin pervasızca bahsettiği gibi "macerayı" yazmadan bu dünyadan ayrılamam. Belki de bunu yaparken aradığım huzuru bulurum.

Gece yarısı kuzenimin haberi olmadan evden sığıştım. Ara sokakta Lord Rockberry beni çabucak öptü ve arabasına bindirdi. Heyecandan içim içime sığmıyordu. Bana kendimi güzel ve arzulu hissettirecek sözler fısıldadı. Cinsel arzu tanrısı Eros'un bir müridi olduğunu açıkladı. Kadınları aşk sanatına inisiye eden gizli bir cemiyetin üyesiydi. O

Beni kendi malı olarak kabul edeceği güzel bir ritüel olduğunu söyledi. Sözleriyle, öpücükleriyle beni baştan çıkardı. Arabada bana şarap içirdi. İçine beni şaşırtmaya yarayan bir şey katıldığından şüpheleniyorum. Kendimi hissetmiyordum. Ve kesinlikle kendim gibi davranmadım.

Bir eve vardık. İçeride iki bayan beni aldı ve hazırlamaya başladı. Kendi kıyafetlerini ve benimkileri çıkardılar. Güzel gümüş telkari boyunlarını çevreliyordu. Üzerime en yumuşak ipekten bir örtü örttüler ve benden ne istendiğini açıkladılar. İtiraz etmek istedim ama ağzımdan tutarlı kelimeler çıkmıyordu. İradem artık bana ait değildi.

Beni tek ışığın titrek mumlardan geldiği karanlık bir odaya götürdüler. Yastıklar her yere yığılmıştı. Boğazlarına aynı gümüşten takmış başka çıplak kadınlar da vardı. İki kadın bana Lord Rockberry'ye kadar eşlik ederken kırmızı pelerinli adamlar görüş alanıma girip çıkıyordu. Bir mırıldanma, bir ilahi duydum.

Hanımlar ipeğimi çıkardılar. Önünde cırılçıplak duruyordum. Utanç içinde kendimi örtmem gerektiğini biliyordum ama bunu umursamıyordum. Dünya bir görünüp bir kayboluyordu. Önünde diz çökmemi istedi. Diz çöktüğümde gümüşü boynuma taktı ve bana artık cinselliğin kız kardeşi olduğumu söyledi. Beni bir yastık yığınının üzerine yatırdı ve beni aldı.

Ben onu itmeye çalışırken bile etrafımda alkışlar ve kahkahalar yankılanıyordu. Acı tarif edilemezdi, yakınlık barbarcaydı. Diğerleri -erkekler ve kadınlar- benimle uğraşırken oda çılgınlığa, kaosa dönüştü. Acı ve aşağılanma dışında çok az şey hatırlıyorum. Uyandığımda her şeyin bir rüya olduğunu keşfedeceğimi sanmıştım. Ama kabus gerçektir. Ve eve dönmüş olmama rağmen, ondan kaçmam mümkün görünmüyor.

7 Eylül 1851

Affet beni.

Bölüm 19

Swindler uyandığında güneş pencereden içeri süzülüyordu ve yalnızdı. Onunla üçüncü kez seviştikten sonra Emma, Swindler uykuya dalarken odadan sıvıştı. Kız kardeşi uyanmadan önce Eleanor'un yatağına döndüğünden emin olmak istiyordu.

Sırt üstü yuvarlandı, ellerini başının arkasına götürdü, iyileşmekte olan yarasına çarptığında yüzünü buruşturdu ve tavana baktı. Günlüğü okumayı erken saatlerde bitirmişti. Ahlaksızlıkla uğraşan gizli topluluklar hakkında söylentiler duymuştu ama her zaman üyelerinin seks partilerine gönüllü olarak katıldıklarını duymuştu, bu yüzden onu ilgilendirmiyorlardı. Görünüşe göre Rockberry şenliklere yeni, sözde heyecan verici bir unsur getirmeye çalışıyordu. Bir masum. Kurban edilecek bir bakire.

Rockberry'nin yaptıklarını, zarar verdiği insanları ve yol açtığı acıyı düşündükçe Swindler'ın kanı kaynıyordu. Lanet olası, kibirli piç. Eğer çoktan ölmemiş olsaydı, Rockberry'yi kendi elleriyle boğardı.

Claybourne, Frannie on iki yaşındayken ona tecavüz ettiği için bir adamı öldürmüştü. Swindler bir daha ona bu kadar aşağılık bir şeyin dokunamayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Günlüğünü okumadan önce Elisabeth'i tanımıyordu ama şimdi onun ölümünün yasını tutuyordu.

Dışarıdaki fırtına dinmişti ama içinde daha fazla intikam için bir fırtına kopuyordu. Yataktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Uçurumun kenarında duran Emma'yı görünce kalbi neredeyse duracaktı. O olduğunu nasıl anladığını bilmiyordu. Tek görebildiği onun sırtı ve arkasında dalgalanan peleriniydi. Fırtınadan geriye kalan azıcık rüzgâr saçlarıyla oynuyordu.

Tanrım! Herhalde Elisabeth'e denizin dibinde katılmayı düşünmüyordu.

Pantolonunu kapıp üzerine geçirirken, bencilce onun kendisini terk etmeyi düşünüyor olamayacağını düşündü - dün gece paylaştıklarından sonra, onu gülümsetip güldürdükten sonra, ona zevk verdikten sonra, ona şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha yoğun bir zevk verdikten sonra. Evet, onu daha önce de terk etmişti, Londra'dayken, ama şimdi her şey farklıydı. Onu utancı ve sırları yüzünden terk etmişti. Onu terk etmişti çünkü darağacından kaçmak istiyorsa başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Şimdi farklı olduğunu biliyordu.

Gömleğini kaptı, kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken başının üzerine çekti, bu sırada neredeyse dengesini kaybedip yuvarlanıyordu. Gömleğini yerleştirmek için bir an durduktan sonra devam etti ve sanki kızın ve kendisinin hayatı buna bağlıymış gibi kapıdan dışarı fırladı. Çıplak ayakları küçük taşlar ve dikenlerle karşılaştığında acıyı görmezden geldi. Onu ürkütmekten, uçurumdan yuvarlanmasına neden olmaktan korktuğu için ona seslenmedi. Kızın ilk korktuğu gibi uçurumun kenarında sallanmadığını görecektik kadar yaklaştığında yürüyüşünü yavaşlattı ve saygınlığını yeniden kazanmak için mücadele etti. Ayakları çıplak ve gömleğinin düğmeleri açıkken bunu yapmak biraz zordu.

Ona çabucak ulaşabilmek için toprağı döven ayaklarının, toprağın titreyip varlığını fark etmesine neden olmamasına şaşırdı. Ya da belki de

sadece onunla yüzleşmeye henüz hazır değildi. Sebep her ne olursa olsun, adam yanına geldiğinde, sanki içinde cevaplar varmış gibi beyaz dalgalı denize bakmaya devam etti.

"Emma," dedi sessizce, umutsuzca ona uzanmak, onu uçurumun kenarından daha geriye çekmek istiyordu.

"Bazen burada durduğumda onun kahkahalarını duyabiliyorum." "Elisabeth'in mi?"

Başını salladı. "Ona bağırdım, biliyorsun."

"Bağırmak suç değil."

Kurtuluş arar gibi gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. "Londra'da ne olduğunu bize anlatmadı. Tek bildiğimiz evlenme ihtimali olmadan eve döndüğüydü. Babamın Eleanor ve beni gönderecek parası yoktu. Bencilce, bencilce, umutsuzca gitmek, bir koca bulmak ve çocuk sahibi olmak, bir eş ve anne olmak istiyordum. Elisabeth'e bağırdım, hepimiz için bir hayal kırıklığı olduğunu söyledim. Ona, eğer babam beni göndermiş olsaydı, kız kardeşlerimin bir Mevsim geçirmesini ve onlara iyi bakılmasını sağlayacak bir koca bulacağımı söyleme cüretini gösterdim. Bir Mevsim geçirmeyi o kadar çok, o kadar aptalca istiyordum ki. Sanırım bu sözlerim onun kendini öldürmesine neden olmuş olabilir."

"Hayır, Emma." Adam daha düşünmeden kollarını ona dolamıştı. Onu döndürerek vücuduna çekti ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Günlüğünü okudum. Söylediğin hiçbir şey onun ölümüne neden olmadı. Söyleyebileceğin hiçbir şey bunu durduramazdı. Buradaki tek suçlu Rockberry."

Başını geriye doğru eğip ona baktı, narin kaşları çatılmıştı. "Eğer daha iyi biri olsaydım-"

O sözünü bitiremeden parmağını dudaklarına dokundurdu. "Bu şekilde düşünmemelisin. Daha iyi bir evlat olsaydım... anlıyor musun? Kazanılacak bir şey yok." Gerçi uzun yıllar boyunca saati almasaydı, daha iyi bir evlat olsaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmüştü. Ancak şimdi, bu kadını yakınında tutarken, acısını hafifletmeye çalışırken, biraz da kendi rahatladı. Suçluluk duygusu ve

Pişmanlık onun hayatından neşeyi almıştı. Bu kadın her şeyi ona geri verdi. Acı çekmesi, suçluluk ve pişmanlık duyması kalbini kırmıştı.

"Elisabeth'in sözlerini okuduğumda, başına gelenleri okuduğumda, ilk başta bunlara inanamadım," dedi Emma. "Bunların kesinlikle onun yarattığı bir hikâye ya da Londra'da olan bir şey hakkında duyduğu bir söylenti olduğunu düşündüm. Sonunda bunların gerçekliğiyle yüzleştiğimde ağladım. Lord Rockberry'nin konumundaki biri nasıl bu kadar alçak olabilirdi? Onu hafife aldı. Kalbini kırdı, ruhunu kırdı ve sonunda bedenini kırdı."

"Sokağın köşesindeki dilenciden kraliçenin huzurunda yemek yiyenlere kadar hayatın her kesiminden insanlar tanıdım. Her düzeyde, midemi bulandıracak şekilde davranan insanlar gördüm. Ama her düzeyde, hayranlık duyulacak insanlar da gördüm. Feagan bir hırsızdı, beni yanına aldı, bana hırsız olmayı öğretti. Onun için ölebilirdim. Claybourne, eli kanlı bir lord. Kimseye ona duyduğum hayranlık kadar hayranlık duymuyorum. Alçak Jack Dodger bile sokak çocuklarını yanına alır ve onlara iş verir, onları beladan uzak tutar. Toplum iyi ve kötülerden oluşur, Emma. Birkaçına bakarak hiçbir kısmını yargılayamazsın."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Elisabeth'i seveceğini düşünüyorum."

"Ben olsam yapardım, biliyorum." Gülümsemesine ve gözlerindeki hüznün hafiflemesine minnettar olan adam, kızın burnunu çimdikledi. "Ama seni sevdiğimden daha fazla değil."

Kadın bir kahkaha balonu bıraktı ve adamın içindeki her şey sonunda rahatladı. "Artık kenardan uzaklaşabilir miyiz?"

Gülümsemesi büyüdü. "Uçurumları sevmiyor musun?" "Onlara bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyorum, hayır."

"Tamamen güvendeler." Yüz hatlarını aniden hüzün kapladı. "Tabii siz istemediğiniz sürece."

Ondan kız kardeşini düşünmemesini isteyemezdi, özellikle de bitmemiş bir iş varken, ama Emma'nın dikkatini bir süreliğine dağıtabileceğinden şüpheleniyordu, özellikle de onu öpmeden çok uzun zaman geçirdiği için. Emma'nın dudaklarını öperken bile, geçen sezon kız kardeşlerine bir koca ve gelecek sağlamak için Londra'ya gitmekle görevlendirilen kişi olmadığı için minnettardı. Rockberry'nin Emma'nın saçının teline bile dokunduğunu düşünmek Swindler'ın kanını kaynattı. Görünüşe göre kız kardeşini düşünmeden edemeyen tek kişi Emma değildi.

Ancak kız biraz daha yükselmek için ayaklarını onunkilerin üzerine uzattığında onun da yalınayak olduğunu fark etti. Nasıl oluyordu da onun çıplak ayak tabanları kadar basit ve küçük bir şey adamın içinde arzu kıvılcımları çaktıracabiliyordu? Nasıl oluyordu da onu serin çimlerin üzerine yatırdığını, parmaklarını çıplak ayak bileğine doladığını ve elini baldırından yukarı, dizinin üzerinden ve uyluğu boyunca kaydırıldığını kolayca hayal edebiliyordu?

Onu yatağına almasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama o anda henüz ilk kadın deneyimini yaşamamış toy bir genç kadar azgındı. Öpücüğünü geri çekerken onun masmavi gözlerindeki özlemi gördü ve biraz da irkilerek gözlerinin uzaktaki denizle eşleştiğini fark etti. Çıplak ayakları, deniz mavisi gözleri ve kibarlığıyla buraya aitti. Düşünceleri bu yolda ilerlerken bile, onun fırtına kadar şiddetli ve ölümcül olabileceğini hatırladı. Adalet söz konusu olduğunda onun kararlılığını bir kez hafife almıştı, bunu bir daha yapmayacaktı.

Elini kolundan aşağı kaydırıldı ve avuç içleri birbirine değene kadar parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Bir kadının elini bu kadar yakından tutmanın ne kadar şehvetli olabileceğini hiç düşünmemişti. Eğer önlerinde duran şeyin ağırlığı olmasaydı, kendini kaygısız ve neşeli hissedebilirdi. Oysa

Bugünü sonsuza dek yaşayabilmeyi ve yarının hiç gelmemesini diledi.

Adamın elini çekiştiren ve eve doğru yürümeye başlamalarını isteyen oydu. Buraya, onun yanında olmasına alışabileceğini düşündü. Bu kadar masum bir düşünceyle bile, içinde suçluluk ve pişmanlık savaşıyordu. Londra onun ait olduğu yerdi, masumların hakları için savaşıyordu.

"Yollar çamurlu olacak," dedi sessizce, sanki onun aklının hangi yönde dolaştığını biliyormuş gibi. "Yollar kuruyana kadar yolculuğumuzu ertelemek en iyisi olacaktır."

"Ne kadar sürecek?"

Kız ona baktı, dudaklarında adamın eğilip onu tekrar öpmek istemesine neden olan muzip bir sırıtiş oluştu. "Yirmi, otuz yıl."

Rüzgâr kahkahalarını onları köye, oradan da Londra'ya götürecek yola doğru taşıdı. Ayıldı. "Keşke öyle olabilseydi, Emma."

"Ama sen onurlu bir adamsın, bir kanun adamısın. Adaletle olan inancın sende hayran olduğum şeylerden biri. Ama neden Eleanor ve ben tek bir hareketin bedelini ödemek zorundayız anlamıyorum. Onu bağışla. Beni al ve onu burada bırak. Yaptığı şey yüzünden zaten çok acı çekiyor."

Yürümeyi bıraktı ve onun yanağına dokundu. Rockberry'nin ölümünün tüm sorumluluğunu üstlenmeye ve nihai bedeli ödemeye hazır olan bu iki kız kardeş kadar cesur, fedakâr biri var mıydı? Onların başka hiç kimse için bir tehdit olmadığını biliyordu. Eylemleri, markizin kız kardeşlerine yaptıklarından duydukları keder ve dehşetten kaynaklanıyordu. Swindler sık sık çocukları hapishaneden salıvermiş ya da suçları önemsiz olduğunda onları tutuklamamıştı. Ama cinayet?

"Eleanor da benden aynı şeyi istedi, seni geride bırakmamı. Ama bu basit bir mesele değil, Emma. Eğer senden sadece bir tane varsa, sana kefil olmamı nasıl açıklayabilirim? Benim sözüm, benim

itibarım sorgulanacak. Scotland Yard'daki pozisyonum tehlikeye girecek."

"O zaman ikimizi de alma."

"Hiçbir zaman bir suçu çözemedim." "Yani sizi yönlendiren gururunuz mu?"

Kadının sözleri onun içine işledi. Kendini hiçbir zaman gururlu biri olarak görmemişti. Yaptığı iş fedakârcaydı. Babası için yapamayacak kadar korktuğu şeyi başkaları için yapmak, yani suçlu tarafın kendisi olmadığına dair kanıt sağlamak ona tatmin duygusu veriyordu. "Hayır, benim çabalarım masumları koruyor. Masumun değil, suçlunun cezasını çekmesini sağlama yeteneğimi kaybetme riskiyle karşı karşıyayım. Hayatımı babamın ölümünü telafi etmek için çabalayarak geçirdim. Şimdi buna sırtımı dönemem ya da onursuzluk edemem.

-Her ne kadar farklı olmasını dilersem de."

Küçük bir baş hareketiyle, güneşin dokunduğu gölgelerin geri çekilmesi kadar kolay bir şekilde onun dokunuşundan uzaklaştı. Onda hiç öfke hissetmemişi. Hayal kırıklığı belki. Kararını isteksizce kabullenmişti.

Tekrar yürümeye başladılar ama artık el ele tutuşmuyorlardı. Onun dokunuşunun yokluğunu göğsünde kocaman, ağrıyan bir yarık gibi hissediyordu. Scotland Yard'da çalışmazsa hayatında hiçbir amacı kalmayacağını ona nasıl anlatabilirdi? Rockberry'nin ölümünü ne kadar haklı bulsa da - adam bir canavardı - Swindler onu kurtarmak istiyorsa sadece iki seçenek görebiliyordu: cinayetin çözülmesine izin vermek ya da sadece Eleanor'un bedel ödemesine izin vermek. Ve sadece Eleanor'un bedel ödemesi, Emma'ya daha önce açıkladığı gibi, kendi komplikasyonlarını da beraberinde getirecekti. Ayrıca bunun ona Emma'ya mal olacağından da neredeyse emindi. Kendisini değil de kız kardeşini tutukladığı için onu affetmeyecekti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Emma'nın polis merkezine gidip suçu kendisinin işlediğini iddia ettiğini görebiliyordu. Kız kardeşler mahkemeyi şaşırtmak için birlikte çalışacak ya da cezalarını kabul edeceklerdi.

Elisabeth'in günlüğünü okuduktan sonra, başka bir şey Swindler'ı rahatsız etmeye başlamıştı. İşler yarım kalmıştı.

Bitirmek her iki kadın için de kurtuluş getirebilirdi ama tehlikeler de göz ardı edilemezdi.

"Elisabeth günlüğünde Rockberry'nin boynuna taktığı gümüş telkâriden bahsetmiş."

Emma ona baktı ve gözlerinden, kız kardeşiyle Rockberry arasında geçenlerin ayrıntılarını tartışmak istemediğini anladı. Ama çenesinin çıkıntısından, tatsız bir konuşmaya dönüşebilecek bir konuda geri adım atmama konusundaki kararlılığını da anladı. "Evet."

"Saklayıp saklamadığını biliyor musun? Hiç gördünüz mü?"

Kızardı. Paylaştıkları o inanılmaz samimiyetten sonra bile ne kadar kolay utanmıştı. Elisabeth'in de bu kadar çabuk kızarıp kızarmadığını merak etti. Rockberry bundan zevk almış mıydı? Onunla ilgili en küçük şeyleri bile fark etmiş miydi, yoksa onu sadece kendi acımasız erkekliğine bir kurban olarak mı görüyordu?

"Eleanor ve ben bunu daha sonra onun eşyaları arasında bulduk... daha sonra."

Ölümünden sonra. Günlüğü okuduktan sonra, parçaya değer vereceklerini sanmıyordu. "Ne oldu ona?"

Eve yaklaşmışlardı. Emma, Eleanor'un bu kadar acı verici bir konuya katlanmak zorunda kalmaması için bu konuşmanın dışarıda bitmesini diliyormuş gibi durup ona baktı. Kız kardeşlerin birbirlerine karşı ne kadar korumacı olduklarını fark etmemesi mümkün değildi. "Onu yanımızda Londra'ya götürdük ve bir mesajla birlikte Lord Rockberry'ye teslim ettik."

"Mesajın kelimeleri mi?" diye dürttü.

Yine kızardı, yüzü adamın hiç görmediği kadar koyu bir kırmızıya döndü. "O öldü. Yakında sen de öyle olacaksın."

"Biraz melodramatik ama etkili olduğuna şüphe yok. Scotland Yard'a gittiğinde onu öldürmek istediğinizden bu kadar emin görünmesinin nedeni de buydu."

"Mektubu Scotland Yard'a gösterdi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama yapmış olması da mümkün. Amirim sizi izlemem, amacınızı belirlemem ve sizi amacınızdan saptırmam konusunda oldukça kararlıydı."

"Yani bana olan ilginin hepsi bir aldatmacaydı."

Sesi hiçbir şüphe taşımıyordu. Bir soru sormamış, bir açıklama yapmıştı. Gözleri onu gerçeği inkâr etmeye cesaretlendiriyordu ama o da en az onun kadar aralarındaki yalanlardan bıkmıştı. Bunu düşünürken bile, dün gece onun kollarına gelmesinin de bir aldatmaca olabileceğini, iki kız kardeşi de almadan gitmesi için kalbini meşgul etme girişimi olabileceğini fark etti. Onun niyetine güvenmek istiyordu ama ilk ihanetinin acısı hâlâ içini sızlatıyordu. Birbirlerine bir daha tamamen güvenip güvenemeyeceklerini merak ediyordu ve eğer güvenmezlerse, ona gerçekten kalbini verdiği ne nasıl inanabilirdi?

"Başlangıçta evet," dedi. "Planım senin iyiliğini kazanmak, Rockberry'yi takip etme nedenlerini bana anlatman için seni ikna etmektir." Ona dokunmak istedi ama cesaret edemedi. Kadın birdenbire elle üflenmiş bir cam parçası kadar kırılgan göründü. "Ama hemen büyüne kapıldım."

"Yani seni büyülediğimi mi düşünüyorsun?"

"Benim seninle oynadığım gibi senin de benimle oynadığını anlamaya başlıyorum. İkimiz de ayrı, ama aynı derecede ayrıntılı dolandırıcılıklara karışmıştık. Ben seni amacını açıklamam için kandırmak istedim; sen de beni sana bir mazeret sağlamam için kandırmak istedin."

"Peki ya dün gece?"

"Birbirimize karşı tamamen dürüst olduğumuzu umuyorum. Ancak ikimizin de ikiyüzlülük konusunda oldukça yetenekli hale geldiğimizin de farkındayım ve muhtemelen ikimiz de dürüstlük kışımıza batsa bunu fark etmeyeceğiz."

Bakışlarını onunkilerden kaçırdı ve gözlerini kayalıklara, denize dikti. "Sana karşı her zaman dürüst olduğum tek zaman seninle yattığım zamandır."

Yavaşça elini çenesinin etrafına doladı ve gözlerinin derin mavisini görebilmek için başını çevirdi. "Sana karşı dürüst olmadığım tek zaman seni takip etme nedenimdi."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Altımızda çok sağlam bir temel var."

"Ama bu bir temel, Emma. Şimdi onun üzerine ne inşa etmek istediğimize yalnızca biz karar verebiliriz."

"Bu kadar hayalperest olma James. Hiçbir şey inşa edemeyiz. Birbirimize ters düşüyoruz. Ben bir suç işledim. Ve sen suçları çözüyorsun."

Lanet olsun! Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Bir ileri bir geri gidiyorlar, çoktan sürülmüş bir zeminde ilerliyorlardı.

"Emma, yaptığım her şey yasalara uygun değil." "Ama sen bir müfettişsin."

"Bazen de görmezden geliyorum. Bu konuda yapamam çünkü o lanet olası bir lord, ama sizi temin ederim ki, eğer cezanız adil değilse, hapisten çıktığınızı göreceğim. Başka bir hayatınız olduğunu göreceğim, ama önce bu hayata döndüğünüzü görmeyi çok isterim."

"Etkiniz olduğunu söylemişsiniz."

"Cebimde bir dük ve bir kont var."

"Claybourne ve Greystone."

Başını salladı. "Ve Jack Dodger isterse tüm Londra'yı satın alabilir. Onların gücü var, Emma. Onlardan bu gücü kullanmalarını isteyecek değilim."

"Peki ya sen James Swindler?"

"Benim gücüm onlarınki kadar görünür değil ama var. Bunu hak ettim. Şimdi gümüşe geri dönelim. Tam olarak neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Sanırım öyle, evet. Gerdanlığa çok benziyordu ama içinden gümüş teller akıyordu. Gerçekten çok güzeldi. Bu kadar çirkin bir şeyi sembolize etmesi ironik."

"Çizmeme yardım eder misin?"

Şaşırmış görünüyordu. "Ne için?"

"Çünkü dolandırıcılık benim güçlü yanımdır ve bu meselenin kapanması için bir tanesine daha ihtiyaç olduğuna inanıyorum."

Bölüm 20

Ana kısım, bir kadının boynuna rahatça oturan küçük tellerden oluşan bir ağdı," dedi Emma, mutfaktaki masada oturup James'in tarif ettiği şeyi çizmesini izleyerek. Onun konsantre olduğu zamanki görünüşüne bayılıyordu. İster gazeteye ister ona baksın, her birine tüm dikkatini veriyordu. Londra'da yaptıklarının James'i, ona karşı hisleri ve görevlerine karşı sorumlulukları konusunda garip bir duruma soktuğunu biliyordu. Adaleti önemsiyordu. Onu önemsiyordu.

Eleanor, "Ve bir kadının boğazının çukurunda duran kısmın her iki yanında, birkaç düğümlü iplik aşağı sarkıyordu," diye açıkladı. "Ortaya doğru ilerledikçe uzunlukları artıyordu, ta ki ortadaki, iki ipin arasından sarkacak kadar uzun olana kadar-" Boğazını temizleyerek Emma'ya baktı.

James sessizce, "Sanırım neyin arasında sallanıp durduğunu anladım," dedi ve Emma onun yanaklarının kızardığını görünce gülümsedi. James sık sık rahatsızlığını belli etmezdi -en azından ona karşı. Onun bu yönünü görmek ve Eleanor'a karşı Emma'ya hissettiğinden daha farklı hissettiğini bilmek ilginçti. Kız kardeşinin yanında o kadar rahat değildi. "Başka ne var?"

Eleanor, "Bana gerdanlıktan çok bir tasmayı anımsattı," dedi. "Ve kopçasını maniple etmek çok zordu. Birinin onu takip çıkarmak için yardıma ihtiyacı olacağını düşünmüştüm."

"Üzerimizde denemedik," dedi Emma. "Ne olduğunu anladığımızda dokunmak bile istemedik."

"Çok güzel," diye fısıldadı Eleanor, "bu kadar iğrenç bir şey için. Bunu ona nasıl yapabildi?"

James çizmeyi bıraktı ve Eleanor'u inceledi. Emma onu izlerken büyülenmişti, sanki onun zihninin çalıştığını gerçekten görebiliyordu. "O gece kütüphanesinde sana bir şey söyledi mi?"

Kullandığı üslup için, Eleanor'a onu öldürdüğünü söylemediği için onu öpebilirdi. Emma Eleanor'u bugün bir kez bile ellerini ovarken yakalamamıştı. Biraz daha zaman geçerse belki elleri iyileşirdi.

Gözyaşları Eleanor'un gözlerinde yüzüyor ve yanaklarına dökülüyordu. "Benimle alay etti. Bana Elisabeth'in bundan hoşlandığını, istediğini, bunun için yalvardığını söyledi. Hayatım boyunca hiç kimseden bu kadar nefret etmemiş, küçümsememiş, tiksинmemiştim. Ölmeden önce en azından pişmanlık göstermesini istedim." Hasta olabilirmiş gibi görünüyordu. "Kına yaktı."

Çılgınca ellerini ovuşturmaya başladı. Emma kendi ellerini onların üzerine koydu. "Her şey yolunda Eleanor. Daha fazla böbürlenemez." "Çok korkunçtu." Dikkatini tekrar çizime verdi. "Bu kolyenin çok iyi bir benzeri, değil mi? Sence Emma?"

"Evet."

"Bu aslında bir kolye değil," dedi James. "Belirttiğiniz gibi bir tasma. Daha önce de buna benzer bir tane görmüştüm. Whitechapel'de öldürülmüş olarak bulduğumuz bir kadında."

"Sence o da sefahatin bir parçası mıydı?" Emma sordu.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Yaptığım gizli soruşturmalara dayanarak, kız kardeşinizin anlattığı gibi ritüeller yapan gizli topluluklar olduğuna inanıyorum. Her zaman onların hevesli oyuncularından oluştuğunu varsaydım ve bu yüzden

onları takip ediyor. Ancak kız kardeşinizin inisiye edildiği kişi meseleleri daha karanlık bir yöne çekmiş gibi görünüyor."

"Sonunda Elisabeth'i öldürürler miydi?"

"Eğer onun keşifleri için bir tehdit olduğunu düşünüyorlarsa."

"Mümkün mü?" -Emma ne düşünmek istediğinden bile emin değildi- "buraya gelip onu öldürmüş olabilirler mi?"

James sandalyesinde geriye yaslandı. "Mümkün, ama pek olası değil. Öldüğü gece günlüğüne yazdıklarından dolayı şüpheleniyorum" - James'in kelimelerle boğuştuğunu görebiliyordu

-"Huzuru nasıl bulabilirse öyle aradı."

O anda, kız kardeşinin gerçekte ne yaptığını, yani kendi canına kıydığını, Tanrı'ya karşı günah işlediğini dile getirmediği için onu daha fazla sevemeyeceğini düşündü. Aile, din adamlarına ve köylülere Elisabeth'in düşerek öldüğünü söylemişti. Bir kaza sonucu. Kendi aralarında bile gerçekte ne olduğuyla yüzleşememiş, bunu kabullenememişlerdi.

"Peki, buradan nereye gidiyoruz, Müfettiş Swindler?" Eleanor sordu. İkisi de ona ilk kez bu şekilde hitap etmiş, böylece üzerlerindeki otoritesini kabul etmişlerdi. Emma'nın midesi imalar yüzünden titredi. Nefes almakta zorlandı ama gözlerini kaçırmadı, onun kararını, yargısını bekledi.

"Rockberry kız kardeşinize zarar verdi ama bunu yaparken yalnız değildi."

Emma ve Eleanor bakışlarını değiştirdiler. Eleanor, "Sorumlu olan oydu," dedi.

"Diğerleri hala sorumlu tutulmalıdır."

"Kim olduklarını bilmiyoruz," dedi Emma. "Elisabeth sadece Rockberry'den bahsetti. Diğerlerinin kim olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Rockberry'ye isim sormak aklıma bile gelmedi," dedi Eleanor ve Emma onun hayal kırıklığını kendi içinde duydu.

James onu temize çıkarırcasına, "Bunları o sağlamış olamaz," dedi.

"O zaman kim olduklarını nasıl öğreneceğiz?" Emma sordu. "Cremorne Garden'daki o ilk geceyi hatırlıyor musun?"

Rockberry'nin konuştuğu kadın mı?" Eleanor başını salladı.

"Üzerinde bu olabilecek bir şey vardı," dedi kâğıda dokunarak. "Görevlendirmelerin orada başlaması mümkün. Eğer yakayı yeni Lord Rockberry'den geri alabilirsem ve bahçelerde onu takmaya istekli bir kadın bulabilirsem, ona yaklaşılması mümkün olabilir."

"Ben yaparım," dedi Emma ve Eleanor aynı anda, o açıklamasını bitiremeden.

"Saçmalama," dedi Eleanor. "Ben daha büyüğüm, bu iş bana düşüyor."

"Hayır, onu öldürerek risk aldınız. Şimdi daha fazlasını yapma sırası bende."

"Buna izin vermeyeceğim."

"Buna izin vermemene izin vermeyeceğim." "Emma-"

"Eleanor-"

"Hanımlar!" James ayağa kalkarak şöyle dedi. "Londra'nın zorlu bölgelerinde biraz daha tecrübeli, kendi başının çaresine bakabilecek birine ihtiyacım var."

Emma, "Cemiyetlerine kabul edilen tüm hanımları tanıyorlardır," dedi. "Onların tanıyacağı birine ihtiyacın var. Elisabeth'in öldüğünü sadece Rockberry'ye söyledik. Başka kimseye söylememiş olması mümkün. Söylemiş olsa bile, ona benzeyen birini görürlerse, yanlış bilgilendirildiğini ya da yalan söylediğini düşünmeleri muhtemel. Bizden biri olmalı."

Başını iki yana salladı. "Bu kötü bir fikirdi. Bu işin peşini bırakmalıyız."

"Yapamayız, çünkü buna hakkınız var," dedi Emma. "Bir şeyler yapılması gerekiyor. Rockberry'ye kafayı takmıştık. Bundan öteye gitmedik ve gitmeliydik de. Sevgili kız kardeşimizin anısına. Ruhuna huzur getirmek için. Başladığımız işi bitirmeliyiz."

Emma gece kıyafetini giyerek Eleanor'un odasındaki makyaj masasına oturdu ve saçlarını taradı. Londra'ya döndüklerinde yapılması gerekenlerle ilgili meseleleri yarım bırakmışlardı, ancak James durumu ve en iyi nasıl ele alınacağını düşünceğini söylemişti. Ne kendisini ne de Eleanor'u tehlikeye atmak istemediği için onu seviyordu, ama James'in gözlerinde onun argümanının haklı olduğunu bildiğini görmüştü.

"Ona gitmek için ben uyuyana kadar beklemene gerek yok," dedi Eleanor yatakta oturduğu yerden, sırtını yastıklara yaslayarak. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Eğer bebeğinle birlikte olursan, sanırım en azından karnını savunabilirsin. Hamile kadınları asmazlar. Ya da ben öyle duydum."

Emma banktan kalktı, aceleyle Eleanor'un yanına gitti, yatağın kenarına oturdu ve ellerini tuttu. "Asılmayacağız Eleanor. Bana söz verdi."

"Onu kim kral yaptı?"

"Sanırım biraz etkisi var. Ona güvenmeliyiz."

Eleanor onun ellerini sıktı. "Ve bana güvenmelisin. Eğer bu hileyi gerçekleştirsek Elisabeth rolünü oynayacak kişi ben olmalıyım."

"Eleanor-"

"Emma-"

Tipki mutfakta olduğu gibi yine bir çıkmazdaydılar, birbirlerinin isimlerini söylemenin ötesine geçemiyorlardı. Ama Emma, James'in kulağına sahip olduğunu biliyordu. Eleanor'un zarar görmemesi için elinden geleni yapacaktı. "Londra'ya döndüğümüzde neler olacağını görelim, olur mu?"

Eleanor hafifçe başını salladı.

"Çok iyi," dedi Emma kısa ve öz bir şekilde. Eleanor korunmak istese de istemese de onu korumanın bir yolunu bulacaktı. Konu Eleanor'a geldiğinde aslan payını kız kardeşi almıştı.

İntikam alma sırası şimdi Emma'daydı. Eleanor'u tutmayı bırakarak ellerini kucağında birleştirdi ve yanaklarının kıpkırmızı olduğunu bilerek onları inceledi. "En azından yuvarlanıp uyuyormuş gibi yapar mısın?"

Neyse ki Eleanor onun istediğini yaptı. Emma bunun ikiyüzlülük olduğunu farkındaydı ama kız kardeşi açıkça biliyorken James'e gitmekten çekiniyordu. James'le paylaştıkları şey, birbirleriyle evli olan iki kişi için tasarlanmıştı. Bu onlar için asla gerçekleşmeyecekti. Eleanor'a söylediği cesur sözler ve James'in verdiği sözler rağmen Emma, darağacının kendisini bekliyor olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu. Bu düşünceyle, sahip olabileceği az zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı.

Eleanor'un yatak odasından çıkıp kendi odasına girdi. Kısa bir ayrılıktan sonra James'i her gördüğünde kalbinin her zaman çılgınca dans edip etmeyeceğini merak etti. Gölge odanın içinde, pencerede duruyordu. Ama kapının sessiz tıkırtısıyla ona doğru ilerliyordu. Yatağın yanında onu karşıladı ve ağzını ona sundu. Ama adam hediye kabul etmedi. Bunun yerine parmaklarıyla saçlarını taradı ve ona sarıldı, sanki zihninde ağır bir yük varmış gibi onu inceledi. Keşfettikleri, planladıkları onca şeye rağmen şaşırmamalıydı ama bu birkaç saat boyunca kapının ötesinde, onların ötesinde hiçbir şey yokmuş gibi davranabileceklerini ummuştu.

"Pansiyonumdaki o gece, inciler dışında her şeyini istediğimde," dedi, "sana kız kardeşinin karşılaşmasını hatırlattı mı? Gecenin tadını kaçırdı mı?"

Adamın kaşlarını çatmasının önemsiz bir şey olduğunu düşünerek rahatlayan kadın, tuttuğu nefesi bıraktı. "Hayır. Kesinlikle değil. Onlar değerli bir hediyeydi, boyun eğmenin sembolü değil. O geceyle ilgili hiçbir şey, ama hiçbir şey kız kardeşimin katlandığına emin olduğum şeylere benzemiyordu."

"Güzel."

Adamın ellerinin yer değiştirdiğini ve ağır, pürüzsüz ve serin bir şeyin tenine yerleştiğini fark etti. Küçük bir ünlemle boynunu çevreleyen incilere dokundu ve gülümsedi. "Nasıl başardın... Onları tuttuğunu görmedim."

"Ellerimi kullanmakta çok becerikli olmayabilirim ama orada burada bir numara kaptım."

Aklından geçen cüretkâr cevaba inanamıyordu. Neredeyse bunu kendine saklayacaktı ama bu James'ti, onun her sırrını olduğu kadar bedeninkileri de bilen bir adam. "Bence çok becerikli ellerin var."

Ona yavaş, duygulu bir gülümseme verdi, gözleri arzuyla ısınmıştı. "İnancını test edelim, olur mu?"

Daha bir sonraki nefesini veremedi elbisesi yere düşmüş, adamın pantolonu da çabucak atılmıştı. Sonra et ete değdi ve ağızlar hevesle tanıdık olanı keşfediyor, hâlâ yeni hazineler keşfediyordu.

Sevişmeleri buruktu, sanki ikisi de sabah Londra'ya doğru yola çıktıklarında tüm bunların geride kalacağını biliyorlardı. Adab-ı muaşeret dünyasına geri döneceklerdi. Daha da önemlisi, çabalarını birbirlerinden çok plana odaklamaları gerekecekti.

Acele etmiyor, sanki kollarında olmayacağı geceler için her çizgisini ve kıvrımını ezberlemeye niyetliymiş gibi yavaş bir hürmetle ona dokunuyordu. Kaslarının sıklığını, teninin gergin pürüzsüzlüğünü, saçlarının kabalığını hatırlayabilmek için parmaklarını yüksek bir farkındalıkla onun üzerinde gezdirdi.

Zevk dayanılmaz bir hal aldığında ve tutku ağrılı bir ihtiyaçla birlikte hüküm sürdüğünde, onları daha yükseklerle taşıyan bir hisler yangınında bir araya geldiler. Kadının adı adamın dudaklarında bir hırıltı, adamınki de kadınınkindede bir ığlıktı.

Daha sonra, birbirlerinin kollarında yorgun ve bitkin bir şekilde yatarken, gözyaşlarını durduramadı. Onunki de

Fısıltılı güvence mırıltıları şafağın sökmesini engelliyor.

Bölüm 21

Emma, Londra'ya vardıklarında ilk duraklarının Greystone Dükü ve Düşesi'nin rezidansı olacağını tahmin etmemişti. O, Eleanor ve James giriş koridorunda durmuş, arkalarında kendisinin ve Eleanor'un küçük sandığı, kahya onları anons ederken bekliyorlardı.

Eleanor, "Görünüşe göre en azından önce kalacak bir yer bulmaya çalışmalıydık," diye mırıldandı.

Emma, Eleanor'un biraz kızgın olduğundan şüpheleniyordu çünkü evlerinden ayrıldıkları andan itibaren James, bu küçük keşif gezisinin sorumlusunun kendisi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamıştı. Emma'ya öyle geliyordu ki, kulübeden uzaklaştıkça James ondan daha da uzaklaşıyordu. Bunu zor seçimler yapılması gerektiği için yaptığını biliyordu ama bu yalnızlığa katlanmayı kolaylaştırmıyordu.

"Jim!"

Emma koridora doğru baktı ve düşesin aceleyle onlara doğru geldiğini gördü. Emma, balo gecesine kadar düşesle tanışmadığını ele vermekten çok korkmuştu. Onunla pansiyonun salonunda konuşan Eleanor'du. Daha sonra Eleanor onu çok ayrıntılı bir şekilde tarif etmişti ama bu kadar ince bir tarif olmasa bile Emma, James'in onu selamlarken gözlerinde beliren yumuşaklıktan düşesi tanıyabilirdi. Aynı şekilde

Düşes, Eleanor'la birlikte onu incelemek üzere yanından geçmeden önce omzunu sıvazlarken gösterdiği memnuniyet.

"Gördüğüm kadarıyla iki tane olduğunu fark etmişsiniz," dedi. "Neredeyse ayırt edilemez durumdalar. Feagan'ın onlarla neler yapabileceğini bir düşünün."

Eleanor, "Sanki burada değilmişiz gibi bizim hakkımızda konuşmak zorunda değilsiniz," dedi.

Düşes, "Peki sen hangisi olacaksın?" diye sordu.

Eleanor yüzünü asık bir ifadeye bürünüp sessiz kaldığında Emma, "O Eleanor. Ben de Emma'yım."

Düşes, hayatının bağlı olduğu bir şeyi arıyormuş gibi Emma'yı dikkatle inceledi. Sonra gülümsedi. "Baloma katılan, Jim'in ilgisini çeken sizsiniz. Ama salonda karşılaştığım Eleanor'du."

"Kimse bizi ayırt edemez," diye tersledi Eleanor.

Emma ona sessizce, "Bay Swindler hariç," diye hatırlattı.

Düşes, "İnsanların içindeki ince nüansları okumak üzere yetiştirildim," dedi. "Başka türlü kimi en iyi kandıracağıma nasıl karar verebilirdim ki?" Dikkatini James'e çevirdi. "Peki ne istiyorsunuz?"

"Kalabilecekleri bir yer," dedi.

Reddedilmeyeceğini bildiğine dair sesindeki kesinlikten yola çıkan Emma, düşesle aralarında kan bağı olabileceğini düşündü.

"İşte, bu amaç için yeterli olacaktır. Başka ne var?" diye sordu düşes.

Emma kendi odasına yerleştikten sonra geniş koridoru geçerek Eleanor'a verilen yatak odasına gitti. Kendi odasıyla hemen hemen aynıydı; dört direkli büyük bir yatak, bir şifonyer, bir büro, bir makyaj masası ve pencerenin yanında küçük bir oturma alanı vardı. Pencereden uzanan, yastıklarla kaplı bir koltuk vardı. Eleanor orada oturmuş, bahçeye bakıyordu.

"Kendimizi neyin içine soktuk Emma?" diye sordu arkasını dönmeden.

Emma onun yanına oturdu. "İşlerin yoğunluğuna diyebilirim."

"Düşesin kısa süre önce dükle evlendiğini sanıyordum. Eğer durum buysa, çocuk kim?"

Emma dışarı baktığında Dük ile genç bir oğlanın şövalelerin önünde durduklarını, ellerinde paletlerle bahçedeki çiçeklerin bir bölümünü boyadıklarını gördü. "James onun yetimlerinden birini yanına aldığından bahsetmişti. Peter, sanırım adının Peter olduğunu söylemişti."

"Hep çocuk istemişimdir."

"Henüz onlara sahip olabilirsin."

"Evet, bir beyefendinin, bir erkeğin kalbine hançer saplamaktan çekinmeyen bir kadını eş olarak almaktan mutluluk duyacağına eminim." Eleanor ellerini ovuşturmaya başladı ve Emma kendi ellerini ellerinin üzerine koyarak onun hareketlerini durdurdu.

"Bir erkek sana sahip olduğu için çok şanslı olurdu."

Kız kardeşi ona küçük bir gülümseme verdi. "Yaptığım şeyden pişman değilim, Emma. Sadece bununla yaşamak beklediğimden biraz daha zor."

"Yaptığımız şey, Eleanor. Bunu birlikte yaptığımızı asla unutmamalısın."

Eleanor isteksizce başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Dük yakışıklı bir adam."

"Ve bir hırsızla evlendiğini düşünmek."

"Peki ya sen Emma? Bir hırsızla mı evleneceksin?"

"Bir kalp atışında," diye fısıldadı. "Ama soracağından şüpheliyim."

Gece yarısı.

Greystone's.

-J. S.

Mektup beş kişiye gönderilmiş ama sadece dördü cevap vermiş. "Graves üzüntülerini ilettili, ama şu anda Kraliçe," dedi Claybourne. "Sadece onun iyileştirebileceği bir rahatsızlığı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Eğer bunu onsuz yapamazsak, haber göndereceğiz ve o da elinden geleni yapacaktır."

William Graves de Feagan'ın soyundan geliyordu. Eski bir mezar soyguncusuydu ve kısa sürede Londra'nın en tanınmış doktorlarından biri haline gelmişti.

Dükün kütüphanesindeki diğer kişiler arasında Claybourne'un karısı Catherine, Jack Dodger, Frannie, Greystone, Emma ve Eleanor da vardı. Swindler haber gönderirken kendisini inanılmaz zenginlikte ve güçte adamlarla çevrili bulacağını düşünmemişti. Kendisinininki de eksik değildi ama gösteriş yapmıyordu. İçlerinden ikisi onun sahip olmadığı tek şeye sahipti: bir unvan.

Emma'nın hiçbir zaman aristokrasiye yükselemeyecek bir adamla yetinip yetinmeyeceğini merak ediyordu. Şu anda bile Greystone ve Claybourne'a bakıyor ve onların evlenmeyi hak ettiğı türden erkekler olduğunu düşünüyor muydu?

Claybourne, "Bizi buraya çağırmanızın bir nedeni olduğunu varsayıyorum," dedi. "Ona ulaşabilir miyiz?"

Swindler ellerini birbirine kenetleyip öne doğru eğilerek, "Evet, doğru," dedi. Oturma düzenini bilerek Emma ve Eleanor'un karşısına gelecek şekilde ayarlamıştı. Dürüstlüğün doğru yol olmadığına karar vermeleri durumunda, tepkilerini değerlendirmek ve ne düşündüklerini belirlemek için yüzlerini net bir şekilde görmek istiyordu. "Eminim siz de farkındasınızdır, Lord Rockberry kısa süre önce bu dünyadan ayrıldı. Ölümünden Emma ve Eleanor sorumluydu."

Eleanor'un yanında kaskatı kesildiğini, gelebilecek suçlamalara ya da kaba duygulara karşı hazırlandığını fark eden Emma kendi göğsünün sıkıştığını hissetti. Yaptıklarıyla ilgili gerçeğı ilk kez biriyle paylaşıyordu. O anın utanç ve aşağılanmayı da beraberinde getirmesini bekliyordu. Bunun yerine James'in davranışları yüzünden ne yapacağını bilemiyordu.

konuşmuştu, sesindeki tonlama, sanki gömleğe düğme dikmek kadar sıradan bir şeyi açıklıyormuş gibiydi.

Claybourne bu alışılmadık klanın reisi olduğu izlenimini vererek, "Sanırım bunu hak etti," dedi.

Eleanor onun elini acımasızca sıkarken, Emma'nın içinden bir korku ürpertisi geçti. Bütün iğrençlikleri duydukları bu ana katlanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

James sert bir şekilde başını salladı.

Claybourne da başıyla onayladı. "Pekala o zaman. Planınız nedir? Onlara yeni isimler verip bir yere yerleştirmek mi?"

"Bekle," dedi Eleanor, Emma'yı tutuşunu gevşeterek. "Tek istediğin bu mu? Bir baş sallama mı? Ne tür insanlarsınız siz?"

"Tanışabileceğiniz en iyiler," dedi James. "Aksi takdirde onları buraya çağırmazdım."

Ama Emma'nın aklında James'e kolayca verdikleri güvenden daha fazlası vardı. "Bizi göndermek mi istiyorsun?"

"Güzel boynunun gerilmemesini sağlamak için tek çaremiz bu olabilir," dedi James, "ancak ortadan kayboluşunu en iyi nasıl ele alacağımıza dair ayrıntılar üzerinde çalışmadan önce, diğer konularla ilgilenmemiz gerekiyor." Etrafına bir göz attı ve herkesin dikkatinin hâlâ onun üzerinde olduğunu gördü. "Şu anki planlarım arasında hanımların başladığı işi bitirmek var. Rockberry tek başına hareket etmedi. Diğerlerinin kim olduğunu bulmalı ve onları adalete teslim etmeliyiz."

"Sanırım ayrıntıları düşünmüşsünüzdür," dedi Jack Dodger.

"Mantık çerçevesinde, görebildiğim kadarıyla -ki bu çok da uzak değil." James, kız kardeşinin Rockberry'yle karşılaşmasını içeren iğrenç ayrıntıların hiçbirini açıklamadan, onu buraya çeken topluluktan bahsetti. Sonra ceketinin cebinden bir kâğıt çıkarıp açtı ve Claybourne'a uzattı. "Rockberry bunu yerleştirdi

Elisabeth'in boynuna onu köleliğe kabul eden bir ayinle dolandı."

Greystone Düşesi çizime bakarak, "Çok karmaşık bir parça," dedi. "Ve oldukça güzel. Şimdi nerede?"

"Umarım Rockberry'nin evinde. Yarın gece onu aramaya gitmeyi planlıyorum."

Bu Emma için yeni bir haberdirdi. "Evinin içinde mi? Delirdin mi sen?"

James ona çok kasvetli ama kararlı bir ifade verdi. "Eğer senin ya da Eleanor'un Elisabeth gibi davranarak şehre dönüp bir kez daha zevk almanızı istiyorsak, kolyeyi bulmamız gerekiyor. Marki'nin evi büyük olsa da, insanlar eşyalarını oldukça göze çarpan yerlere saklama eğilimindedir. On dakika, en fazla on beş dakika sonra elimde olur." Dikkatini Bay Dodger'a verdi. "Belki yeni Lord Rockberry'yi yarın gece yarısı kulübünüzde özel bir şans oyununa davet edebilirsiniz diye düşündüm."

Bay Dodger omuz silkti. "Eğer Claybourne ve Greystone'un canı isterse."

Her iki adam da öyleydi ve James evini ararken yeni markizi en iyi nasıl meşgul edeceklerini tartışırken ayrıntılar üzerinde çalışıldı. Emma bundan hoşlanmamıştı. Eğer yakalanırsa-

"Peki ya hizmetçileri?" diye sordu. "Evin içinde dolaştığını fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Çoğu yatmış olacak. Ben çok ihtiyatlı olacağım."

Hâlâ hoşuna gitmese de Eleanor'la birlikte nezaketen burada bulunduklarını hemen fark etti. Planları diğerleri yapıyordu. Yapılması gerekenler konusunda birbirleriyle o kadar rahattılar ki, bunun bir planı hayata geçirmek için birlikte plan yaptıkları ilk sefer olmadığını fark etti. Eğer James'e karşı en başından beri dürüst olsaydı, Eleanor'la ona en iyi yöntem konusunda talimat vermesi mümkündü.

Rockberry'den yakalanmadan kurtulmak. Kendilerini çok zeki sanıyorlardı ama çocukken oynadıkları oyunlara bel bağlamışlardı. Saflık tarafından yönetilmedikleri bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Son ayrıntılar da halledildikten sonra Bay Dodger, Lord Claybourne ve karısı ayrıldılar. Geriye kalan tek soru, hangi kız kardeşin tehlikeye atılacığıydı.

"Ben olmalıyım," dedi Emma bahçede yürürken, kolu James'inkine dolanmıştı. James onunla birkaç dakika yalnız kalmak istemişti, sonra o da ayrılacaktı.

Gaz lambaları yürüdükleri yolu belli belirsiz aydınlatıyordu. Güller, sümbüller ve diğer çiçekler etraflarındaki havayı kokluyordu. Emma başka bir zaman olsa bunun yatmadan önce rahatlatıcı, sakinleştirici bir eğlence olacağını düşünürdü ama aralarındaki sessizlik arttıkça sinirleri fazlasıyla gerilmişti. "James?"

"Durum ölümcül bir hal alabilir. Eleanor, en azından, öldürdü. Yapması gerekeni yapmakta tereddüt etmeyebilir."

"Bu konuda iki kez düşünebilir. Senin de farkında olduğun gibi, suçluluk duygusu içini kemiriyor. Ve ben de tehlikeli bir
_."

Kadın daha konuşmasını bitirmeden, adam onu kendine doğru çekti ve sanki bu, onu tatmak için sahip olduğu son fırsatmış gibi ağzını yağmalamaya başladı. Buraya gelirken baş başa çok az zaman geçirmişlerdi. Belki de onun ilerleyişini memnuniyetle karşılamasının ve neredeyse çaresizlikle ona sarılmasının nedeni buydu. Bunun birlikte geçirdikleri zamanın hızla sona ermesinden kaynaklandığını düşünmek istemiyordu.

Diğerlerine ulaşmak için yaptıkları bu küçük hileden sonra, o ve Eleanor, Eleanor'un ölümündeki rollerinden dolayı hâlâ sorumlu tutulacaklardı.

Rockberry. Cezası ne olursa olsun -ölüm, nakil ya da bir kadın hapishanesinde geçireceği yıllar- James onunla birlikte olmayacaktı. Londra'da kalacak, suçları çözecek ve sonunda evlenecekti. Kollarında yatan başka bir kadını düşünmek istemiyordu ama bekâr kalırsa onu bekleyen yalnız yılları da düşünmek istemiyordu. Ya da onun elleri şimdi olduğu gibi sırtında gezinmeden, öpücüğünü tutkularını harekete geçirmeden geçireceği yalnız ve boş yılları.

Onun lojmanına çekilmeyi, kapıyı kilitlemeyi ve hiç ayrılmamayı diledi. Onun yatağında, sevişmelerinin misk kokusuyla çevrili olarak uyanmak istiyordu. Adamın vücudunun sıcaklığını kendi vücudunun üzerinde hissetmek istiyordu.

Kulağını ısırmadan önce sıcak, nemli dudaklarını yanağında gezdirdi. "Seni kaybetme riskini göze almamı isteme benden," dedi, kalbinin sızlamasına ve sevinmesine neden olan acı dolu bir sesle. Onun için gerçekten çok değerliydi. Ama onun için ne kadar değerli olursa olsun, kız kardeşini tekrar tehlikeye atacak kadar bencil olamazdı. Risk alma sırası ondaydı.

"Benden bir kardeşimi daha kaybetme riskini almamı istemeyin."

O kadar durgunlaştı ki, vücudundaki gerilim sessiz bir uğultuya dönüştü. Onu serbest bıraktığında, sanki aralarında muazzam önemde bir şey değişmiş gibi hissetti.

"Sahip olabileceğimiz her şeyden bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" diye sordu.

"Bunun kolay bir yanı yok ama sahip olduklarımızın geçici olduğunu bilmelisin. Her ne kadar harika olsa da James, biz istesek de istemesek de elimizden alınacak."

Gölgeli bahçede bile bakışlarının yoğunluğu sinir bozucuydu.

"Artık emekli olmalısın," dedi kesin bir ifadeyle. "İyi uykular. Olay gerçekleştiğinde aklına ihtiyacın olacak."

"O zaman karar verdin, ben mi olacağım?" Sesindeki küçük titremenin korku mu yoksa heyecan mı olduğunu bilmiyordu.

Cevap vermedi. Sadece uzaklaştı ve karanlığın içinde kayboldu.

Swindler çocukluk arkadaşlarına mektubunu gönderdiğinde, bir tane daha göndermişti.

Londra Köprüsü Saat Dört

Sir David'in kendisinden önce Londra Köprüsü'nün altındaki Thames Nehri kıyısına varmış olmasına şaşırمامıştı. Swindler'ın Scotland Yard'la özdeşleştirilmemesini gerektiren işlerle uğraştığı birçok gece orada buluşmuşlardı. Sör David her zamanki gibi piposunu tütürüyordu.

"Demek Swindler, Londra'ya döndün. Bu gizli buluşma neden? Rockberry'nin katilinin elinizde olmadığını mı varsaymalıyım?"

"Oldukça karmaşık bir hal aldı."

"Ona aşık oldun, değil mi?"

Emma'ya delicesine aşık olduğunu kendine bile itiraf etmek zordu, özellikle de Emma onunla bir gelecek kurmak pahasına kız kardeşini korumakta ısrar ederken. Bencilce davrandığını biliyordu ama kahretsin, yetişkinlik hayatı boyunca kendi mutluluğunu başkaları için feda etmişti. Bir kez olsun kendi ihtiyaçlarına öncelik vermek istemişti.

Hiçbir ayrıntıyı atlamadan Sör David'e her şeyi anlattı. Emma gerçeklerden ya da iğrenç hikâyeden utanmak için orada değildi.

"Aman Tanrım!" Swindler sözlerini bitirdiğinde Sir David şöyle dedi. "Emin misiniz?"

"Evet, efendim. Kadın günlüğünde her şeyi anlattı, sonra da canına kıydı. O noktada yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu."

"Ve sizce başka soylular da bu işe karışmış olabilir mi?"

"Bu mümkün. Tuzağı kurduktan sonra daha fazlasını öğreneceğiz.

Scotland Yard'ın olaya dahil olmasını istiyorum-"

Swindler aklından geçenleri anlatmayı bitirmeden Sir David sert bir şekilde, "Hayır," diye karşılık verdi. "Ağınıza kimin düştüğünü öğrenene kadar olmaz."

"İçine düşecek misiniz, efendim?"

Toplantı başladığından beri ilk kez doğrudan Swindler'a bakan Sir David'in ağzından pipo düştü. "Affedersiniz? Delirdiniz mi siz?"

"Kibirli görünme riskini göze alarak söylüyorum, ben sizin sağdıcınızım. Yine de beni Londra'da bir bayanı takip etmek gibi basit bir görevle görevlendirdiniz. Yeteneklerimi boşa harcadım."

"Tam tersine, Dolandırıcı, bak neyi ortaya çıkardın."

"Madem başından beri bundan şüpheleniyordun, neden bana söylemedin?"

Sir David uzandı, piposunu aldı ve inceledi. "Lanet olsun. Onu ağzıma geri koyamam, değil mi?" Pipoyu nehre fırlattı. "Emir alan tek kişi sen değilsin, Swindler. Diyelim ki benimkiler yukarıdan geldi, çok çok yukarıdan. Bize ilk geldiğinde Rockberry'nin kötü bir iş çevirdiğinden şüphelenmiştik. Neden meseleyle kendisi ilgilenmedi, anlamıyorum. Kibirli piç kurusu onun yerine bizim ilgilenmemizi bekliyordu. Bulgularınıza dayanarak, sonuçta hanımefendinin yararına olduğunu düşünüyorum. Her ne olursa olsun, bu topluluk hakkında söylentiler var. Kötü şeyler. Özellikle de Kraliçe Victoria ve kocasının çok katı bir ahlak kuralları olduğu için. İnsanların daha edepli davranması gerekiyor." Boğazını temizledi. "Laf kalabalığımı bağışlayın. Planlarınıza devam edin. İşin içinde kimlerin olduğunu öğrendiğinizde bana haber verin. O zaman bu meselenin en az skandal ve utançla nasıl halledileceğine karar veririz."

"Evet, efendim." Swindler gitmek

için döndü. "Swindler?"

Swindler omzunun üzerinden geriye baktı. "Evet, efendim?"

"Bu konuda son derece dikkatli olun. Tek bir fısıltı bile ortalıkta dolaşmasın. Her şeyi gizli tut, dostum. Senin için bir şövalyelik olabilir."

"Emirleriniz o kadar yüksekte mi geldi?" Sir David sadece nehre baktı.

Bölüm 22

Marki, gece yarısı Dodger'da özel bir maç için davetimizi kabul etti. Özgürlüğünüzün tadını çıkarın.

-C

Claybourne'dan gelen nota göre, yeni Rockberry Markisi kardeşinin ölümünün yasını tutuyor olabilirdi ama bu, tüm zevklerinden ve kötü alışkanlıklarından vazgeçmesine yetecek kadar değildi. Swindler, genç adamın şans oyunlarına karşı bir zaafı olduğunu duymuştu. Ve böyle bir zaafı olan hiç kimse yeteneklerini Claybourne, Greystone ve Dodger'la yarıştırmaya fırsatını kaçırmazdı. Bu adamların oyun masalarındaki başarıları dillere destandı, tabii kendilerini kaptırdıklarında. Karılarını aldıklarından beri üçü de masalarda nadiren görülüyordu. Eşleri Londra'nın sunduğu en güzel kadınlarken onları kim suçlayabilirdi ki?

Emma hariç tabii, o da aslında Londralı değildi. Yine de James onun açık ara en çekici olduğunu düşünüyordu. Bir zamanlar Frannie'yi kimsenin geçemeyeceğini düşünmüş olması şimdi onu eğlendiriyordu. Oysa Emma tam olarak bunu başarmıştı.

Swindler, saat on bir buçukta adamın arabasının geçtiğini görene kadar Marki'nin Londra'daki malikânesindeki çitlerin arkasında bekledi. Sonra hizmetçilerin girişine gitmeden önce, efendilerinin ayrılışından sonra hizmetçilerin yerleşmesi için yarım saat daha bekledi. Diz çökerek cebinden küçük bir mum çıkardı, fitilini yaktı, kilidi inceledi ve birkaç saniye içinde mutfağın içindeydi.

Gerdanlık gibi suçlayıcı bir eşya iki yerden birinde olabilirdi: kütüphane ya da ana yatak odası. Swindler, olay yerini incelemeye geldiği bir önceki ziyaretindeki yerini hatırlayarak işe kütüphaneden başlamaya karar verdi.

Mumunun küçük ışığını kullanarak, hiçbir şeyi rahatsız etmeden, zar zor nefes alarak, sessiz bir hayalet gibi koridorlar boyunca dikkatlice süzüldü. Yoluna hiçbir hizmetçi çıkmadı. Etrafta kimseyi beklemiyordu. Efendi uzaktayken uyku onu çağırıyordu.

Kütüphanenin kapısını açarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Mumu havada tutarak, çok sayıdaki küçük oturma alanını dolaşıp odanın uzak tarafındaki büyük masaya doğru ilerledi. Halının, odaya en son geldiği zamankinden farklı bir desene sahip olduğunu fark etti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kan nadiren çekici bir dekoratif vurgu oluşturunurdu.

Mumu masanın üzerine koyduktan sonra çekmeceleri açmaya, gizli bölmeleri açacak mandalları aramaya başladı. Eski marki sırlarının kolayca ortaya çıkmasını istemezdi. Ama bu aristokrasi için alışılmadık bir durum değildi. Feagan'ın onları bir masanın gizemleri konusunda eğitmesinin nedeni de buydu.

"Bir şey mi arıyorsunuz, Müfettiş?"

Swindler başını kaldırdığında yeni Lord Rockberry'nin karanlık bir köşeden çıktığını gördü. Kendini yalnız sandığı için yan tarafına ya da arkasına bakma zahmetine katlanmamıştı. Yeni marki, kardeşinin sahip olduğu pis kokuyu taşımıyordu, bu yüzden Swindler onun kokusunu fark etmemişti. Ne talihsizlik. Varlığı için mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu ki Rockberry elini kaldırdı. Elinden gümüş sarkıyordu.

"Bu belki."

Swindler kesinlikle üstünlüğünü kaybettiğini fark etti. Emma'nın özgürlüğünü sağlamayı o kadar takıntı haline getirmişti ki, en gayretli olması gereken zamanda dikkatsiz davranmaya başlamıştı. Az önce açtığı çekmeceyi kapatarak ellerini onaylarcasına uzattı. "Beni beklediğini nereden biliyordun?"

"Kötü şöhretli Lord Claybourne'dan kötü şöhretli Dodger'ın kendisiyle özel bir oyun için bir davet, en yüksek kalibreli bir dükten bahsetmiyorum bile? Ben mi? Unvanını henüz tam olarak benimsememiş yeni bir marki mi? Ayrıca, hepinizin birbirinizle ve bataklıkla bağları olduğunu biliyorum." Omuz silkti. "Gencim ama aptal değilim. Birinin beni evimden çıkarmak istemesinin bir sebebi olduğundan şüpheleniyordum."

"Yani boş bir araba gönderdiniz."

"Gerçekten de öyle. Bunun benim açımdan çok zekice olduğunu düşündüğümü söylemeliyim." Bir adım daha yaklaştı. "Kardeşimin öldürüldüğü o gece gördüklerim hakkında yalan söylemediğimi biliyorum, bu da kadının seninle birlikte olduğu konusunda yalan söylediğin anlamına geliyor."

"Yalan söylemedim."

"Bu da demek oluyor ki onunla birlikteydiniz ve onun öldürülmesine yardım ettiniz. Belki de hançeri sen sapladın. Aferin sana. Kendine bir içki koy, dostum. Bunu hak ettin. Yakın zamanda keşfettiğim gibi, kardeşim de en az onlar kadar alçaktı. İşlemediğim bir cinayetin suçunu üstlenmeyeceğim ama seni ve bayanı ülkeden çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

"O gece hanımımın burada olmadığı konusunda yalan

söylemedim. Ve bunu kanıtlayabilirim."

"İkizler!" Rockberry hayretler içinde bakarak ve ses çıkararak haykırdı.

"Üçüzler," dedi Eleanor sert bir sesle, "kardeşin kız kardeşimizi yok edene kadar."

Swindler, Rockberry'yi Greystone'a getirmişti, hanımların uyanık olacağını ve gümüşü bulmakta başarılı olup olmadığını görmek için bekleyeceğini biliyordu. Beyler de kütüphanedeydi, bir sorun olduğundan şüpheleniyorlardı ve Rockberry özel oyunlarına gelmeyince geri dönmüşlerdi.

Rockberry görünüş olarak kardeşinden çok az farklıydı. İnceydi ama onun kadar uzun değildi. Yüz hatları kibirle gölgelenmemişti. Tekrar Swindler'a baktı. "Günlüğünü buldum. Utanç verici maceralarını en ince ayrıntısına kadar yazmış. İğrenç davranışlarıyla ilgili neden bir muhasebe tuttuğunu anlayamıyorum." Tekrar kadınlara döndü. "Cremorne Bahçeleri için hanginize bir özür borçluyum?"

Eleanor her zamanki ısırgan ses tonuyla, "Bu ben oluyorum," dedi.

"Bana senin ona izin vermeyi reddeden bir fahişe olduğunu söyledi. Arkadaşlarım ve bana seninle eğlenmemizi söyledi."

"Ve sen de beni zorlamanın eğlenceli olacağını mı düşündün?"

Marki'nin hakkını teslim etmek gerekirse, yüzü kızardı ve ayakkabılarının parlatılmasına büyük ilgi gösterdi. "Belki de kardeşimden o kadar da farklı değilimdir. İşime geldiğinde bir cadıyım."

Swindler bir masaya geçip bir bardağa viski doldurduktan sonra Rockberry'ye uzatırken, "Sen çok farklısın," dedi. "Günlük hâlâ sende mi?"

Rockberry bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Hayır, onu yakmaktan büyük zevk aldım. Bu durumun Times'a yansımaları engellemenin bir yolu var mı?"

"Oturun," dedi Swindler. Onun emri Marki'ye yönelik olsa da, diğer herkes aynı şeyi yaptı. Keşke Emma'ya daha yakın olsaydım da küçük koltukta ona katılabilsaydım, diye düşündü.

kanepe. Onun yerine Şimdi Eleanor'un yanına oturmuş, elini tutuyordu. Onu teselli eden kişi olmak istiyordu. Kız kardeşi yerine kendisini tehlikeye atması için ısrar ettiğinde ona kızımtı. Şimdi sadece ona sarılmak istiyordu.

Swindler öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak Rockberry'ye sordu: "Kardeşin toplantıların nerede yapıldığını söyledi mi?"

"Hayır. Benim hissim her zaman farklı bir yerde olduğu yönünde ydi. Ancak gece aynı ydi.  arŐamba. Hanımlar -tabiri caizse- g m Őlerini takarak Cremorne Gardens'a gideceklerdi. Her birine bir beyefendi yaklaŐacak ve onları bir arabaya götürecekti. Anladığım kadarıyla beyler yeri biliyordu ama hanımlar bilmiyordu. Sanırım ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi."

"Günlük herhangi bir isim önerdi mi?"

Rockberry viskisinden bir yudum aldı. "Hayır. Kardeşim nasıl düzenlendiğinden çok ritüelleri ve seks partilerini anlatmakla ilgilenirdi. Kadınları periyodik olarak topluluğa kabul ettiklerini ve bu kadınların her zaman istekli olmadıklarını biliyorum. Kadınların bu konuda konuŐmalarını engellemek için Őantaj, zorlama, korku ve utanç kullanıyorlardı. Ayrıca Őunları da yazdı..." Sesi kesildi ve başını salladı.

"Ne yazmış lordum?" Swindler d rtt .

Rockberry viskiyi bitirdi ve bardağı sıkıca kavradı.

"Lordum?"

Rockberry tekrar ayakkabılarını incelemeye başladı. "O... o birini öldürdü. Ona çok sert davranmıŐ. Ayrıntıları okumayı midem kaldırmadı. Beni hasta ettiler." Swindler'a baktı. "Bu bilgiyle ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Diğerlerini bulmaya niyetliyiz. EĞer buluŐacakları gece  arŐamba ise, o zaman yarın olacak."

"Elimden gelen her Şekilde yardım etmeye hazırım." "Gümüşü  d n  almamıza izin verin."

"O lanet Şeyi alabilirsin. Peki planın nedir?"

Swindler ilgisinden dolayı adamı suçlayamayacağını düşündü. Nasıl bir tuzak kurmayı planladıklarını anlattı.

Bay Swindler ertesi gece Cremorne Bahçeleri'nde yürüyenin Eleanor olacağını açıkladığında Eleanor, Emma'nın yanında kaskatı kesildiğinin farkındaydı. Adil olan da buydu. Ne de olsa, birkaç dakika farkla da olsa, ikisi arasında daha büyük olan oydu. Onu seçmemiş olsaydı, Emma'ya uyku ilacı vermek zorunda kalacaktı. Küçük kız kardeşinin tehlikeye atılmasına izin vermeyecekti. Özellikle de Emma'nın kendisiyle çok ilgilenen bir beyefendi varken. Bay Swindler'ın, Emma'nın eski Rockberry'nin başına gelenlerin bedelini ödemek zorunda kalmamasını sağlaması oldukça muhtemeldi.

Ayrıntılar açıklandıktan sonra, insanlar ayrılırken Eleanor kapıdan çıkıp bahçeye girdi. Bu insanların yanında Emma kadar rahat ya da güven verici değildi. Sadece bu meselenin bir an önce kapanmasını istiyordu.

"Bayan Watkins?"

Adı söylendiğinde sümbüllere henüz ulaşmıştı. Kararlılığını güçlendirerek yavaşça döndü, omuzları geride, çenesi yukarıda, Rockberry ile yüzleşmek için. "Lordum."
"Sen ve bir kim sona erdi... benim kardeşinin yetenek için

nefes al."

"Kız kardeşim de olabilirdi." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. O ana kadar yaptıklarından gurur duyuyordu ama o ana kadar bu alçakla ilgilenebilecek biriyle karşılaşmamıştı. Onun bir ailesi ya da arkadaşları olduğunu hiç düşünmemişti. Tek gördüğü, sevdiği birini ondan alan bir adam olduğuydu.

"Hayır. Senin gözlerinde onunkilerden daha ağır bir keder var." Sesi yatıştırıcıydı, şefkatliydi ve nedense

onu kızdırdı.

"Beni yanlış anladınız lordum. Yaptığım şey için üzgün değilim. Kardeşiniz kız kardeşimi boyun eğmeye zorladı. Onunla işi bittiğinde de, sanki köpeklerle atılacak bir et parçasından farksızmış gibi, başkalarının onunla istediklerini yapmasına izin verdi. Tek pişmanlığım bu kadar çabuk ölmüş olması."

Sanki suçlamaya nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi aralarında ağır bir sessizlik oluştu.

"Gidelim mi?" diye sordu sonunda, arnavut kaldırımly yolu göstererek.

Kadın yeniden yürümeye başladığı için minnettardı ve adam da onun yanına geldi.

"Umurunda değilmiş gibi davranmak için cesurca davranıyorsun ama cinayetin senin doğanda olduğunu sanmıyorum," dedi sessizce.

"Benim doğam hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz lordum." "Yüce Tanrım, sanırım kardeşimi dilinle öldür."

"Bu ne cüret!" diye tükürdü, ona doğru döndü, kollarını savurdu, yumruklarını adamın omuzlarına indirdi. "Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok!"

Kadının bileklerini tutarak göğsüne bastırdı. Kendi tedirginliğine rağmen, kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordu.

"Ne yaptığını tam olarak ve muhtemelen sizden çok daha ayrıntılı olarak biliyorum. Kardeşim yazdıklarında ayrıntıya yer vermek istemezdi."

Tüm mücadele onu terk etti. Başkalarının, kız kardeşinin başına ne geldiğini tam olarak bilmesinden nefret ediyordu. "Günlüğü yaktığın için teşekkür ederim."

"Zor bir şey değildi. Yarın gece karşılaşacağınız tehlikelerle kıyaslanamaz bile."

"Elisabeth'in yaptıklarına bir başkasının katlanması düşüncesine dayanamıyorum."

"Davrandığın kadar kalpsiz olduğunu düşünmemiştim."

Adam elini başının arkasına atıp onu omzunun kıvrımına doğru götürene kadar bileklerindeki tutuşunu bıraktığını fark etmedi. Ne kadar çabalasa da gözyaşlarının akmasını engelleyemedi, yanaklarını haşlayan iri sıcak damlalar. "Onu sevdiysen özür dilerim," dedi.

"Yapmadım. Okuduktan sonra değil... Kim nasıl yapabilir ki? Öldüğüne sevindim, Bayan Watkins. Tek üzüntüm, bu konuyla ilgilenmek zorunda kalan kişi siz olduğunuz için."

Sesi boğuk çıkıyordu, sanki kelimeleri zorlayarak çıkarıyordu ve kız onun da ağlayıp ağlamadığını merak etti.

"Bu duygularla teselli bulacağım lordum, cezam açıklandığında."

Adam geri çekildi ve bahçenin alçak lamba ıGıGında, gözyaşlarını yakalamak için baGparmaklarını yüzünde gezdirirken bile yanaklarında kederin neminin parladığını görebiliyordu. "Kendinizi asılmış görmek için bu kadar acele etmeyin, Bayan Watson. Birçok cinayet çözülemedi. Bunun da onlardan biri olacağından şüpheleniyorum."

James bu oyunda kullanılacak kişinin Eleanor olduğunu açıkladığında Emma tek kelime bile etmemişti. Çok az tanıdığı insanların önünde çılgılık atma krizine girmeyecek kadar asalet sahibiydi, özellikle de bu insanların çoğu soylulardan oluşuyorsa.

Ancak kendini yatağa hazırlarken huzursuzdu. James iyi geceler dilemekten başka bir şey yapmadan gitmişti. Her ne kadar onunla konuşmak istese de, onu kararından vazgeçiremeyeceğinden emindi. Onun üzerinde kurnazlığını bir kez kullanmıştı. Onu baştan çıkarıp istediğini yaptırmaya çalışırsa ilişkilerinin hassas dengesi bozulabilirdi.

Yine de, adamın onun isteklerini tamamen göz ardı edecek kadar az önemsemesinin yarattığı hayal kırıklığını inkâr edemiyordu.

Kapısına hafifçe vurulması onu şaşırttı. Muhtemelen Eleanor uyuyamıyordu ya da yarın gecenin nasıl geçebileceğini tartışmak istiyordu. Ya da belki Eleanor yeni Lord Rockberry hakkındaki fikrini öğrenmek istiyordu. Emma ikisinin birbirlerini nasıl izlediklerini ya da kız kardeşinin onunla bahçede bir gezintiden döndükten sonra ne kadar kızardığını gözden kaçırmamıştı. Lord Rockberry kardeşine pek benzemiyordu ama Cremorne Bahçeleri'ndeki o ilk gecede Eleanor'a kötü niyetle yaklaştığı gerçeğini de göz ardı edemiyordu. Kız kardeşinin bu suçu bu kadar kolay mazur görebilmesinden hoşlanmamıştı.

Kapısını açıp James'i gördüğünde nefesi ciğerlerine geri kaçtı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ama-"

"Sana sadece onu sağ salim geri getirmezsən kızacağım."

"Sana söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım-" "Peki ya gücün yetmezse?"

"Lütfen bana güven, Emma. Ben bu tür şeyler yaparak, dolandırıcılıklar ve hileler düzenleyerek büyüdüm. Luke'un büyükbabasıyla yaşamaya başladıktan sonra bile, Feagan'a bir konuda yardım etmek için sık sık sıvıştım."

"Sana güveniyorum, ama ben sadece... Onu kaybedemem James."

Sanki yapabileceği tek şey buymuş gibi başını salladı, ondan istediği şeyi sessizce kabul etti.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum, sana bir şey olmasını istemiyorum," dedi.

"Bunu da önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bir süre orada durdular. Koridordaki saatin sesini duydu. İki gong sesi.

"Herkesin yattığını sanıyordum," dedi sonunda. Adam ona o tanıdık sırtışını verdi. "Yattılar."

Kadın ona azarlayan bir bakış attı. "Size bu konutun anahtarını verdiklerini sanmıyorum."

"Hayır, ama o zaman hiç ihtiyacım olmadı." Onun yanağına dokundu. "Senden ve kız kardeşinden ne istediğimi biliyorum Emma. Bu gece sana sarılmayı çok

istiyorum."

Ağırbaşlı bir gülümsemeyle onu yatak odasına ve yatağına davet etti.

Uzun dakikalar sonra, onun kollarında dinlenirken şöyle dedi: "Dün gece bizi göndermekten söz ediliyordu. Bunun daha önce yaptığınız bir şey olduğu izlenimine kapıldım."

Tembelce onun kolunu okşadı. "Zaman zaman hak eden insanların yeni bir hayata başlamalarına yardımcı olduk, bazen cezalarını çekmeden hapisten çıkmalarını sağladık."

Ona bakmak için dirseğinin üzerinde yükseldi. Saçları dağınıktı, yüzünün tıraşa ihtiyaı vardı. Sevişmelerinden dolayı misk gibi kokuyordu. Onu yeniden arzuluyordu. "Daha önce etkinizden bahsetmiştiniz."

Omuz silkti. "Kayıtlara, belgelere, hapishanelere ve cezaevlerine erişimim var. Birinin haksız yere mahkum edildiğini düşünürsem, müdahalenin haklı olduğunu düşünürsem, onu hapishaneden çıkarabilirim ya da suçu hak eden biriyle değiştirebilirim. Pentonville Hapishanesi bunun için çok güzeldir, çünkü mahkumların konuşmasına izin verilmez ve hücrelerinden çıktıklarında başlarına kukuleta takmaları gerekir. Ve tabii ki nakil her zaman bir kişinin başka biriyle değiştirilmesi için olanaklar sağlar."

"Bunu alışkanlık haline mi getirdin?"

"Pek sayılmaz. Ama şartlar uygun olduğuanda... Frannie'nin yetenekli bir eli var. Herhangi bir belgeyi ya da imzayı taklit edebilir. Beni dk yapabilir ve kraliçe bile belgede onun imzası olmadığını anlayamaz. Dodger sık sık insanları kumarhanesinde saklar ya da onlara iş verir. Temizlenmiş, düzgün giyinmiş, Londra'nın kimsenin onları tanımadığı bir bölgesinde yeni bir isimle... güvendeler. Henüz tanışmadığınız Graves, gençliğinde mezar soyguncusuymuş. Eğer bir cesede ihtiyaımız olursa, adamımız o. Claybourne gereken her türlü finansmanı sağlar ve genellikle arabulucu olarak hizmet eder. Hem toplumun üst kademelerinde hem de alt kademelerinde çok iyidir. Çalıştığımız zaman

Birlikte, birilerine yeniden başlama fırsatı verebiliriz."

"Eleanor ve benim için de bunu yapmak istediğini düşündüler."

Parmaklarını kızın yüzünde gezdirdi, sonunda saçından birkaç tutam alıp parmağının etrafında doladı. "Bu hâlâ bir olasılık. Umudum, bu toplumdaki diğer insanlarla ilgilenerek, daha önce işlediğin suçun göz ardı edilebileceği yönünde."

Başını onun göğsünün ortasına koydu. "Ya değilse?"

"Amerika'ya gideceğiz."

Başını yukarı kaldırdı. "Bizimle gelecek misin?"

"Hayatımda olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Hayatımdan çıkıp gitmenin ne demek olduğunu da biliyorum. Bir daha çıkmaman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Yarın Eleanor yerine ben olayım."

"Yapamam." Emma ondan uzaklaşmak için bir hareket yaptığında, adam parmaklarını saçlarının arasından geçirip onu yerinde tutarak hareketlerini durdurdu. "O acı çekiyor, Emma. Bunu görebildiğini biliyorum. Cremorne Gardens'a giden kişi o olmalı."

Onun sözlerindeki bilgeliği inkâr edemezdi ama bundan hoşlanmamıştı. Adamdan kurtuldu ve yan tarafına doğru yuvarlandı. Adamın kolu onun etrafına dolandı ve sırtı adamın önüne gelecek şekilde onu kendine yakın tuttu.

"Güven bana, Emma. Lütfen güven bana."

"İstiyorum," diye fısıldadı. Ama kalbi bu sözleri söylerken, akli endişelenmeye devam etti.

Ertesi akşam şovaledeki yansımasını incelerken Eleanor, içinde bir miktar beklenti olduğunu inkar edemezdi.

Rockberry ile yüzleştği gece hissettiklerine çok benziyordu. Biraz tehlike, biraz risk, biraz da belirsizlik. Her senaryoyu ne kadar öngörmeye çalışsa da, öngörmediği bir şeyin ortaya çıkması her zaman mümkündü.

Düşesin Eleanor'a ödünç verdiği kırmızı elbiseyi her yönüyle inceleyen Emma, "Bir silahın olmalı," dedi.

"Bay Swindler arabaya bindiğimde bana bir tane vereceğini söyledi." Kız kardeşinin çatık kaşlarını, ağzının gergin çizgisini inceledi. "Lütfen endişelenme, Emma."

"En azından gitmeliyim, bana ihtiyaç duyulması halinde orada olmalıyım."

Eleanor aynadan dönerek Emma'ya sarıldı. "Bahçelere yakın bir yerde olsaydın çok endişelenirdim. Eminim Bay Swindler da öyle yapardı. En azından bu şekilde elindeki göreve odaklanacaktır."

"Ona James diyebilirsin, biliyorsun." Emma'nın sesinin huysuz çıkması pek sık rastlanan bir şey değildi.

"O senin sevgilin Emma, benim değil."

Eleanor makyaj masasına doğru yürüdü. Vakit gelmişti. Derin bir nefes aldı. "Gümüşü boynuma takar mısın?"

Emma, Rockberry'nin kız kardeşlerine verdiği şeye bir kez daha bakmaktan korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde karşıya geçti. "Bu kadar güzel bir şey nasıl bu kadar kötü olabilir?" diye sordu.

Eleanor, "Bilmiyorum," dedi.

Her iki kız kardeş de birkaç dakika boyunca karmaşık, incelikle tasarlanmış mücevhere baktı, ikisi de mücevheri eline almadı ve yapılması gereken işleme başlamadı.

Emma, "Bu kadar güzel olmasaydı, gerçekten de bir tasmayı andırırdı, itaatkârlığı gösteren bir şey," dedi.

"Nefret ediyorum," dedi

Eleanor. "O zaman giyme."

"Eğer yapmazsam bana yaklaşmazlar. Hadi, şu işi bitirelim."

Emma sert bir baş hareketiyle kolyeyi kaldırdı ve çok dikkatli bir şekilde kız kardeşinin boynuna yerleştirdi. Eleanor

Ne kadar narin görünmesine rağmen ne kadar ağır hissettirdiğine şaşırdı. Emma birkaç dakika kopçayla oynadı ve sonunda Eleanor kopçanın yerine oturduğunu duydu.

"İşte, hepsi bitti."

Eleanor, "Beni kandırmaya çalışacağını ve onu boynuna takacağını düşünmüştüm," dedi.

"Neredeyse yapıyordum. Ama ne anlamı olduğunu anlamadım. James basitçe kaldırır ve düzgün bir şekilde yapardı."

"Bence sana çok değer veriyor, Emma."

Emma başını salladı ve ona doğru uzandı ama Eleanor onun gözlerindeki yaşları görmeden önce değil. "Lütfen çok dikkatli ol," diye fısıldadı. "Bir kız kardeşimi daha kaybedersem buna dayanamam."

"Merak etmeyin. Kahramanlık planlamıyorum."

Ama odadan çıkarken Eleanor işlerin her zaman planlandığı gibi gitmediğini biliyordu.

Bölüm 23

Emma iğne işlerini karıştırıyordu. Neden zahmet ettiğini bilmiyordu. İğne ve iplik kullanma konusunda hiçbir zaman becerikli bir eli olmamıştı. James'in kafasındaki yarayı diktiği zaman hariç.

Salonda otururken, bir saatin tik, tik, tik sesini duyabiliyordu.

Şöminenin üzerindeki saat. Bu onu muhtemelen delirtecekti. Gideli iki saat olmuştu. Daha ne kadar sürecekti? Eleanor iyi miydi? James iyi miydi? Ne kadar tehlike içindeydiler? Ayağa kalktı, sonra hemen geri oturdu.

"Beklemek her zaman en zor olanıdır," dedi düşes sessizce. "Feagan ne zaman birkaç delikanlıyı hırsızlık ya da dolandırıcılık için dışarı çıkarsa, onlar sağ salim dönene kadar zamanın çok yavaş ilerlediğini hatırlıyorum." Emma takdir edildi o ve Duchess oldu çalışıyor onu kendi acı verici düşüncelerinden uzaklaştırmak için, ama onlar

ortalığı kasıp kavuruyor. "Korkarım pek iyi bir arkadaş değilim." "Beni eğlendirmek zorunda değilsin, Emma.

Biliyorum, sen

Kız kardeşin ve Jim için endişeleniyorum ama Jim ne yaptığını biliyor. Çocuklar da kız kardeşine göz kulak olacaklar."

Emma, düşesin delikanlılardan söz etmesine neredeyse gülümseyecekti. Düşesin gençlerden bu şekilde bahsettiğini fark etmişti.

Feagan'ın hırsızlar çetesinin bir parçası olan adamlardan herhangi biri. James. Claybourne. Jack Dodger.

"Hepsine çok yakınsın."

Düşes sevgiyle gülümsedi. "Onlar kanımın olmasa bile kalbimin kardeşleridir."

"Çok şanslılar."

"Tam tersine, şanslı olan benim. Şimdi söyle bana. Jim için kalbinde bir yer var mı?"

Emma derin bir iç çekerek başını salladı. "Şu anda ona o kadar kızgınlım ki emin değilim. Cremorne Bahçeleri'nde koşturmamı riske atmadığı için gurur duymam gerektiğini biliyorum ama bir kız kardeşimi daha kaybedersem... aklımı kaçırabilirim."

"Ona güvenmelisin."

"Biliyorum, sadece olayları yanlış okumuş olabileceğinden endişeleniyorum." "Yaptığı işte en iyisi o."

"Ama o yenilmez değil. Onu kandırdım."

"Sanırım işin içinde kalbi olduğu için." Düşes onun yanından kapıya doğru baktı. "Evet, Wedgeworth?"

Kâhya, "Lord Rockberry ziyarete geldi," diye anons etti.

"Lütfen onu içeri alın."

Midesi titreyen Emma, düşesle birlikte ayağa kalktı.

Lord Rockberry içeri girdi, kaşları çatıktı, gözlerinden endişe okunuyordu. Hafifçe eğildi. "Majesteleri, Bayan Watkins. Herhangi bir haber var mı?"

Ona cesaret verici bir gülümseme sunan Emma başını salladı. "Henüz değil."

"Gecenizi bölmek istememiştim, sadece... evde zor oturuyordum."

Düşes, "Burada bizimle beklemekten memnuniyet duyarsınız," dedi. "Eminim yakında haber alırsınız."

"Teşekkür ederim. Nezaketiniz için minnettarım." Düşes bir sandalye gösterdi.

Rockberry aniden şaşkın görünüyordu. "Artık burada olduğuma göre, beş dakikadan fazla oturabileceğimden emin değilim."

dakikalar. Sanırım bahçede bir tur atmak bana daha iyi gelecek. Bayan Watkins, bana katılma nezaketinde bulunur musunuz? Kız kardeşinizden çok etkilendim. Sizinle onun hakkında konuşmayı çok isterim."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eleanor hakkında konuşmak çok hoşuma giderdi."

"Bize müsaade eder misiniz Düşes?" Rockberry sordu. "Elbette. Buyur Emma, şalımı ödünç alabilirsin."

Emma, Rockberry ile birlikte dışarı çıktığında şalı omuzlarına attığı için minnettardı.

Sümbüllere ulaştıklarında sessizce, "Neredeyse gece yarısı oldu," dedi. "Planın şimdiye kadar çoktan başlamış olması gerekirdi."

"Evet, kesinlikle katılıyorum. Gece yarısı büyüğü bir saat gibi görünüyor. Bu geceki maceranın sonucunu duymayı dört gözle bekliyorum."

Macera. Emma'nın omurgasını bir tedirginlik kapladı. Geri dönmeyi düşündü, sonra aptalca davrandığı için kendini sessizce azarladı ve devam etti. "Eleanor hakkında konuşmak istediğinizi söylemişsiniz."

"Hayır."

Ona doğru baktı. Adamın bakışları ona kilitlenmişti. Eleanor ona övgüler düzmeseydi, kardeşinin yaptıklarını öğrenince nasıl ağladığını anlatmasaydı Emma korkabilirdi. Onun yerine, yüzünün gölgelerinde tehlikeyi görmesine neden olan şeyin Eleanor için duyduğu endişe olduğundan emindi. "Ama salonda benimle kız kardeşim hakkında konuşmak istediğinizi söylemişsiniz."

"Evet. Ama Eleanor değil. Elisabeth. Ondan çok etkilendim ve sizin de aynı şekilde tatmin olup olmayacağınızı merak ediyorum."

Kız tepki veremedi, adam eliyle kızın ağzını kapattı ve koluyla onu kendine doğru çekti. Onun kararlılığını hissedebiliyordu. Sonra aniden iki adam daha onu tutup kaldırarak ara sokağa doğru götürmeye başladı. Cesur çırpınışlarına rağmen adamların elinden kurtulamadı ve boğuk çığlıkları onunla alay etti.

Kimse onu duymayacaktı. Kimse onu kurtaramazdı. Elisabeth'le aynı kaderi paylaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Yorgun düşen Eleanor zevk bahçelerinin girişine doğru yöneldi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kimse ona yaklaşmamıştı. Kimse ona Elisabeth dememişti. Kimse gümüş telkari hakkında yorum yapmamıştı. Pek çok insanı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu ama daha fazla ne yapabileceğinden emin değildi.

Cremorne'a giderken tanıştırıldığı, bir patikadan diğerine yavaşça yürürken onu takip eden beyefendi yanına geldi. Zengin pipo tütününü kokuyordu.

"Sizce Bay Swindler'ın buna hakkı var mıydı?" Eleanor sordu.

"Korkarım öyle, evet," dedi Sir David.

"Görünüşe göre bir erkeğin karakteri hakkında ablam kadar iyi bir yargıya varamıyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme. Rockberry gibi adamlar - hem önceki marki hem de şimdiki marki- ne olduklarını saklamayı öğrenirler."

Emma'nın tehlikede olabileceğini bilmek onu daha iyi hissettirmiyordu.

"Belki de yanlış geceye denk geldik," dedi.

"Belki de. Ama bundan şüpheliyim."

"Biraz umut vermenize karşı çıkmazdım." "Özür dilerim.

Korkarım ben her zaman gerçekçi olmaktan çok hayalperest." Bir işaret yaptı ve yarım düzine adam gölgelerin arasından çıktı. Onlar da Sör David kadar ihtiyatlı bir şekilde onu takip ediyorlardı. Ona rapor veriyorlardı, onun denetlediği özel bir dedektif biriminin parçasıydılar. "Gitmekte özgürsünüz. Ben Bayan Watkins'i evine bırakacağım."

Adamlar sessizce bahçeden ayrılırken, Sör David elini kızın dirseğine koydu ve onu bekleyen faytona doğru yönlendirmeye başladı.

"Size bir soru sorabilir miyim, Bayan Watkins?" "Elbette, efendim."

"Rockberry ile yüzleştığınız gece, siz ayrıldığınızda onun ölmüş olduğundan emin misiniz?"

Sendeleyerek durdu ve adama baktı. Bay Swindler kadar uzun boylu ya da geniş değildi, ama heybetli bir duruşu vardı. Yaşını tahmin bile edemiyordu. Bazı açılardan oldukça yaşlı görünüyordu, bazı açılardan ise çok daha genç bir adam izlenimi veriyordu. "Ben... şey, evet, ben... ben de öyle düşünmüştüm. Onu bıçakladım ve halıya düştü. Bir süre kıvrandı, sonra durdu. Hareket etmedi. Hiç ses çıkarmadı. O kadar çok kan vardı ki öldüğünden emin oldum."

"O zaman onu sadece bir kez bıçakladın." "Evet. Tam kalbinden." "Mmm. İlginç, bu." "Neden? Neden böyle?"

"Doğrudan kalbe." Bıçak gibi bir hareket yaptı. "Bu şekilde mi? Hançeri bükme yok, çevirmek yok, biraz dışarı çıkarıp farklı bir açıyla, daha iyi bir açıyla geri itmek yok mu?"

"Hayır. Bütün bunları neden yapayım ki?" "Onu öldürmek için, Bayan Watkins."

"Anlamıyorum Sör David. Onu ben bıçakladım."

"Gerçekten de öyle, ama başka birinin gelip onun işini bitirdiğinden şüphelenmeye başlıyorum."

Eleanor ona baktı. "Ben bir katil değil miyim?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum, Bayan Watkins."

"Oh."

Onu faytona bindirdi ve yanına yerleştirdi. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Kız kardeşimin intikamını almak istedim. Ve sonrasında, Tanrım, bununla yaşamak sandığım kadar kolay olmadı." Bir hıçkırık

rahatlamıştı ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ah, çok özür dilerim."

Sir David kollarını ona doladı ve onu göğsünün rahatlığına çekti. "Her şey yolunda Bayan Watkins. Burada bir zarar yok."

Üst üste ikinci gece kendini bir erkeğin kucağında buldu ama bu seferki dün gecekinden çok farklıydı. Son derece rahatlatıcıydı. Sör David içsel olduğu kadar dışsal gücü de olan bir adamdı. Onu tutuş şeklinden bunu anlayabiliyordu, sanki onu her ne pahasına olursa olsun koruyacakmış gibi. Yoksa yine hayal mi kuruyordu? Emma'nın James Swindler'la ne yaşadığını öğrenmeyi bu kadar çok mu istiyordu?

"Onu benim öldürmemiş olmamın gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu tereddütle.

"Bunun mümkün olmasını ister miydiniz?"

Ona bakmaya cesaret edemeyerek, gerçeğe karşı gözlerini sıkıca kapatarak başını salladı.

"O halde Bayan Watkins, öldürücü darbeyi indirenin siz olmadığınızı keşfedeceğimizden şüpheleniyorum."

"Bu büyük bir rahatlama. Teşekkür ederim, Sör David." "Benim için zevkti, Bayan Watkins."

Swindler, içinde seyahat ettiği arabadan atlayıp takip ettikleri arabaya koşmak için can atıyordu. Rockberry hakkında yanıldığını ummuştu. Ama adamla ilgili bir şey onu rahatsız etmiş, duyularını alarma geçirmişti. Adamı doğru yargılamış olması onu biraz tatmin etmeliydi. Onun yerine tek istediği, adamı doğduğu güne pişman etmektir.

Rockberry ve serseri arkadaşlarının Emma'yı götürdüğünü gördüğünde, sadece Claybourne ve Dodger onu tutmuş ve daha büyük bir şeyin tehlikede olduğunu hatırlatarak varlığını açığa vurmasını engellemişlerdi. Sonunda

Neredeyse kız kardeşlerin rollerini değiştirecekti ama Rockberry'nin Emma'nın burada kalmasını beklediğini biliyordu.

Swindler dün gece Emma'dan ayrıldıktan sonra Sör David'le buluşmuş, planlarını ve şüphelerini anlatmıştı. Swindler, Claybourne, Dodger ve Greystone Emma'ya göz kulak olurken, Sir David de Eleanor'a bahçede göz kulak olmak için gönüllü olmuştu.

Ya da plan buydu. Tam o anda tek yaptıkları, Rockberry'nin arabasının arkasından gizlice takip etmektir.

Greystone ona, "Sakin ol dostum, şoförüm onu göz hapsine aldı," diye güvence verdi. "Frannie'yi neredeyse kaybettiğim gecedan beri, onu koruyabilecek yeteneklere sahip adamlar tuttum. O ne yapacağını biliyor. Bu gecenin Bayan Watkins'e zarar gelmeden sona ermesini sağlayacaktır."

Dodger, "Adamın bunu yapacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Kibirli piç kurusu," dedi Claybourne. "Unvanı daha yeni miras aldı. Kendini dokunulmaz sanıyor. Kardeşi de öyleydi."

Swindler elini ceketinin cebindeki silaha sardı. "Eğer onu bu gece öldürmezsem, asıldığını göreceğim. Ve eğer Emma'ya zarar verirse..."

Kendisini bir parça deliliğin tükettiğini hissetmeden bu düşünceye zorlukla katlanabiliyordu.

Dodger, "Ayini gerçekteştiren kadar ona zarar vermeyecekler," dedi.

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Swindler sordu.

"Hayır, bu onu görür görmez öldürmeniz gerekmediğini vurgulamak içindi. Küstah ve dikkatsiz olmamıza gerek yok."

"Konuşmayı seven birisin. Eğer o senin karın olsaydı-"

"Çoktan ölmüş olurdu. Ama senin aksine, kendi adaletim dışında hiçbir adalet umurumda değil. Sen her zaman dünyayı kurtarmak istedin."

Artık değil. Tek istediği Emma'yı kurtarmaktı.

Emma'nın başı vagonun koltuğuna yaslandı. Hâlâ arabada olduğunu sanıyordu. Emin olmak çok zordu. Her şey bulanıktı. Bir sallanma hareketinin farkındaydı. Şimdiye kadar bir trende olabileceğini düşünö.

Onu zorla arabaya bindirdiklerini ve arkasından tırmandıklarını hatırlıyordu. Onu tuttuklarını, nefes almak için ağzını açmak zorunda kalana kadar burnunu sıktıklarını ve açtığında boğazından aşığı tatlı bir şarap döktüklerini hatırlıyordu. En azından şarap olduğunu sanıyordu. Ama çok çabuk başını döndürmüş, uyuşukluk yaratmış, konsantre olmasını zorlaştırmıştı.

"Anlamıyorum." Sözleri bulanıktı ve uzaklardan geliyordu. "Bunun yanına kalacağını düşünemezsin."

"Her şey heyecanla ilgili canım," dedi Rockberry. "Yakalanabileceğimiz heyecanı. Yakalanırsak da"- omuz silkti-"gücümüz ve nüfuzumuz var. Birileri bize tokat atabilir ama unvanı kendisiyle birlikte ölen bir vikontun kızı kimsenin umurunda değil."

"James'in umurunda."

Homurdandı. "Bir hırsızın oğlu mu? Gerçekten onun sözünün bir ağırlığı olacağını düşünüyor musun? Özellikle de Greystone'un bahçesindeki gezintimiz sırasında biraz daha samimi bir şeyler yapmak için sıvışmamızı önerdiğini açıkladıktan sonra. Sosyeteye bir gece geçirmek istediğini. Bana yalvardığını..."

Başını sallamaya çalıştı ama omuzlarına o kadar ağır oturmuştu ki. "James yalan söylediğini anlayacak."

"Peki ya akranlarım? Ben artık bir lordum. Akranlarım tarafından yargılanacağım. Ve bu da, canım, eğlencenin, zevkin, heyecanın bir parçası. İnsanları bana inanmaları için kandırmak." Sert bir kahkaha attı. "Tıpkı kız kardeşin Eleanor gibi. Ben yaparım

dün gece diz çökmemi beklediğine inanıyorum. Ve Elisabeth. Kardeşim onu bize getirdiğinde, eğlencemize yeni bir unsur ekledi. Eminim senin de yapacağın gibi o da mücadele etmeye çalıştı. Ama sonunda..." Memnuniyet gibi görünen derin bir nefes aldı.

Onun gözlerini oymak, ağzını yırtıp atmak istiyordu ki bu çirkin şeyleri söylemeye devam edemesin. "James seni öldürecek."

"Mmm. Evet. Deneyebilir ama şu anda hâlâ Eleanor'u Cremorne Bahçeleri'ne kadar takip ediyor. Gerçekten orada buluşup başka bir yere gideceğimizi mi düşündü? Hayır. Biz her zaman Londra'nın dışında, kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği aynı yerde buluşuruz. Ve senin Müfettiş Swindler bizi asla bulamaz."

"Onun ne kadar iyi olduğunu yanlış değerlendiriyorsun."

Yanına oturarak saçındaki tokaları çıkardı. Ondan uzaklaşmak istiyordu ama bedeni komutlarını dinlemiyordu.

"Hayır canım, onun ne kadar yetenekli olduğunu yanlış değerlendiriyorsun."

Yüzünü kızın saçlarına gömüp burnunu çekerken, karşılarında oturan diğer iki bey kıkırdadı. Kız onların gülümsemelerini müstehcen bir tablo gibi görebiliyordu. Bundan nefret ediyor, onları küçümsüyordu.

"Kardeşim onu takip ettiğinizi fark ettiğinde neden Scotland Yard'a gitti bilmiyorum. Yoksa Eleanor muydu? Fark etmez. Sanırım vicdanı onu rahatsız etmeye başlamıştı. Aptal herif."

Emma'nın aklının bir köşesinde, kafasını toparlamakta zorlandığı bir anda, adamın ona çok fazla şey anlattığını düşündü. Sanki bildiklerinin bir önemi yokmuş gibi. Unutacağını mı sanıyordu?

Sonra kardeşinin bir kadını öldürdüğünü hatırladı. Ya da o öyle iddia etmişti. Belki de onu tutan adam bu işi yapmıştı. Belki de onun da öldüğünü görmek istiyordu.

Bir şekilde kaçıp kapıya uzanacak gücü buldu, ama onu yakaladılar, yere yatırdılar, burnunu sıktılar-

İçine tekrar döktükleri çok tatlı sıvıyla boğulurken, James'le ilgili anılarına sarıldı. Eğer ölecekse, son düşüncesinin onunla ilgili olmasını istiyordu.

Daha az nüfuslu bir bölgeye girdiklerinde, Swindler arabanın yavaşladığını ve sürücünün iki araç arasındaki mesafeyi artırdığını fark etti. Hangi cehenneme gidiyorlardı?

Araba aniden durdu. Swindler uşağın kapıyı açmasını beklemedi. Kapıyı kendisi açtı, yere sıçradı ve etrafındaki hiçliğe baktı. Diğerleri de ona katıldı.

"Kısa bir mesafe geride bir kapıdan geçtiler, Majesteleri," dedi şoför aşağı inip çoktan inmiş olan ve Rockberry'yi takip ederken fark edilmemek için söndürdükleri feneri yeniden yakan uşağa katılırken.

"Gidelim o zaman," dedi Swindler.

Claybourne onun kolunu tutarak ileri doğru hareketini durdurdu. "Bir planımız var mı?"

"Emma'yı canlı çıkarın ve bu lanet süreçte kimin öleceği umurumda değil." Tutulduğu yerden kurtulan Swindler kapıya doğru koşmaya başladı.

Greystone'un "Umarım bizi 'kim ölecek' arenasına dahil etmiyordur," diye mırıldandığını duydu.

"Yerinizde olsam o kadar emin olmazdım," diye cevap verdi Dodger. "Adamın aşık olduğuna inanıyorum."

Aşk, Swindler'ın Emma'ya karşı hissettikleri için yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyordu. Tek bildiği, eğer ona zarar gelirse

Kendini asla affetmeyecekti ve eğer kız ölürse, tüm hayatı anlamsız olacaktı.

Çok güzel bir evdi. Emma'nın burada olduğunu bildiği şey için fazla güzeldi.

Kabaralardan biri onu arabadan taşımıştı, çünkü bacakları reçel kadar sağlamdı. Rockberry ona çok fazla verdiklerini bağırmıştı. Her neyse, onun haklı olmasından korkuyordu. Giriş koridorundaki bir sandalyede otururken midesi bulanıyordu ve her an hasta olabileceğini düşünüyordu.

Yumuşak bir kadın sesinin "Gel canım," dediğini duydu.

Karşısında duran kadın **neden** gelmişti?

Yanında bir başkası vardı, ayağa kalkmasına ve merdivenlerden çıkmasına yardım ediyordu. Sarışın olan kendini Helena olarak tanıttı. Siyah saçlı kadın ise Afrodit'ti.

Üst kattaki bir yatak odasında giysilerini çıkarmaya başladılar. Direnmeye, onları itmeye çalıştı ama kol ve bacaklarında sağlamlık yoktu. Birisi saçlarını tarıyordu. Bunu neden yapıyorlardı?

Elisabeth'in nasıl hissettiğini, ne kadar korktuğunu hayal etmemeye çalıştı. Yoksa Rockberry'nin gelini olmaya hazırlandığını mı düşünmüştü? Bu insanlardan nefret ediyordu. Ona ne kadar şarap verirlerse versinler, o tek bir bilgiyi, o çekiç gibi çarpan inancı bastıramazlardı. Bu insanlar Elisabeth'i incitmişti. Şimdi de ona zarar vermek istiyorlardı. Onlarla savaşıacaktı.

Keşke sağlıklı düşünebilseydi. Keşke uzuvlarının kontrolünü yeniden kazanabilseydi. Sadece kıvrılıp uyumak istiyordu ama kadınlar buna izin vermiyordu.

Emma James'i düşündü. Rockberry ona dokunduğunda ona bir daha aynı gözle bakacak mıydı? Onu korumasız bıraktığı için suçluluk duygusuna kapılır mıydı? Babası yüzünden yeterince acı çekmişti. Onun yükünü daha da arttırmak istemiyordu.

Bayanlar -adları neydi?- onu tatmin edecek şekilde hazırladıklarında, yumuşak ipekten bir örtüyü üzerine örttüler. Onu bir bulut gibi sarıp sarmalayarak harika hissettirdi. Neyi müjdelediğini neredeyse unutmuştu. Sonra ona bir yere kadar eşlik etmeye başladılar. Koridorların ve geçitlerin, titreyen mum alevlerinin hayal meyal farkındaydı. Daha sonra James'e tarif edebilmek için her şeyin neye benzediğini hatırlamak istiyordu. Belki o bulabilirdi. Ama hiçbir şey aklında kalmamış gibiydi. Ne zaman yeni bir şey görse, daha önce gördüğü her şey hafızasından kayboluyordu.

Artık yürümüyorlardı, sadece sallanıyorlardı. Büyük, kavernöz bir odada olduğunu fark etti. Her yerde yastıklar vardı. Burada daha fazla mum yumuşak bir ışık sağlıyordu. Bazıları bunu romantik bile bulabilirdi. İlahi sesleri duyabiliyordu. Kırmızı cüppeli adamlar, Şeytan'ın müritleri, etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Kukuletalar yüzlerini gölgede bırakıyordu. Onların Elisabeth'ten yararlanan ve şimdi de ona zarar vermeyi planlayan kötüler, canavarlar olduğundan hiç şüphesi yoktu.

İpeğin vücudundan aşağıya doğru kaydığını belli belirsiz fark etti. İpeği yerdeki yerinden çekmek istedi ama çok uzaktaydı. Ve uzuvları komutları takip etmekten aciz görünüyordu, sanki bir şekilde düşüncelerinden kopmuşlardı.

"Diz çök," diye emretti Rockberry.

Adamın sesine odaklandı, yüzüne odaklandı. Elisabeth'e zarar veren, onu yok eden adamlardan biriydi. Uyuşukluğa karşı savaştı. "Hayır."

"Diz çök. Yere yat."

"Hayır."

Sert bir şekilde güldü. "İsteksizliğin olacakları engelleyemeyecek. Diz çök."

"Cehennemde çürü."

Adamın yüz hatlarındaki öfkeyi görebiliyordu, işlerin muhtemelen kendisi için çok daha kötü gideceğini biliyordu ama artık umursamıyordu. Onu cehenneme kadar isteyerek takip etmeyecekti. O da

Onu cennete kadar bile takip etmedi. Onun kölesi, cariyesi olmayı reddetti. Ne teklif ederse etsin, onunla hiçbir şey yapmak istemedi.

Adam parmaklarını şıklattı ve kadın güçlü ellerin onu dizleri acı içinde yere çarpana kadar aşağı ittiğini hissetti.

"Eros'un kızı-"

Onun gümüş telkari yakayı tuttuğunu gördü.

"Eros'un Gelini-"

Gümüş, tıpkı Elisabeth'in boynuna dokunduğu gibi onun boynuna da dokundu. Etine karşı soğuktu ve içini ürpertiordu. Çok güzeldi ama çok ağırdı, itaatkârlığın sembolü, sahipliğin göstergesiydi. Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu ama geriye ne kaldıysa topladı ve yumruğunu adamın açılmış bacaklarının arasına indirdi-

Rockberry acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı ve önünde diz çöktü. Tırnaklarının Rockberry'nin suratında perçemler oluşturduğunun, çığlıklarının, ellerinin onu yakaladığının belli belirsiz farkındaydı-

Ve sonra Elisabeth'in yazdığı kaos gerçekten patlak verdi.

Bölüm 24

Swindler sanki mahşerin atlılarına önderlik ediyormuş gibi odaya daldı. Kapının kilidini açarken epey zorlanmıştı. Emma'yı bulma çabaları, Rockberry'nin arabasının şoförleri ve sağdıçlarının yanı sıra iki kişiyle daha uğraştıkları için ertelenmişti. Ön kapı kilitlenmemişti, içerideki insanlar belli ki kendi küçük dünyalarında kendilerini güvende hissediyorlardı. Swindler ve grubu bir uşakla ilgilenmişti. Etrafta başka hizmetçi yoktu. Bu lanet olası cehennemin müritleri, ahlaksızlıklarına ne kadar az tanık olursa o kadar iyi olacağına karar vermişlerdi şüphesiz. Ama bu ucube rezidansta doğru odayı bulmak Swindler'ın istediğinden daha fazla zaman almıştı. Sonunda onları doğru yöne götüren yankılanan ilahiler ve ardından olmaları gereken yeri bulduklarını doğrulayan tiz çığlıklar oldu.

Zarar vermekten ziyade dikkat dağıtmak ve göz korkutmak için başlarının üzerinden ateş etmişlerdi. Kırmızı pelerinler giyen altı adam ve iki kadın -örtülerini kapmak için çırpınıyorlardı- yılan gibi karınlarının üstüne çökmüş ve başlarını örtmüşlerdi. Adamlardan biri çoktan yerde kıvranmaya başlamış, kendisine ciddi bir bedensel zarar vermeye niyetli cehennem zebanisiyle mücadele ediyordu. Swindler, onun Emma olduğunu bildiği için

Onu kendi haline bırakmalı, tatmin olmasına, zafer kazanmasına izin vermeliydi ama ona bir zarar gelmediğinden emin olması gerekiyordu. Tanrım, ama öfkesi muhteşemdi.

Yerde biriken ipeği kaptı, onun için daha iyi bir şey olmasını dileyerek, üzerine örttü ve yavaşça onu Rockberry'den çekmeye çalıştı. Ama kız ona karşı koymuş, ona verdikleri iksirin, ona yaşattıkları dehşetin çılgınlığı içinde kaybolmuştu. Kollarını ona sıkıca sararak, onu olabildiğince hareketsiz tuttu ve kucağına çekti.

Rockberry ona doğru hamle yapmak için bir hareket yaptığında, Claybourne çizmeli ayağını adamın göğsüne dikti ve tabancasını kafasına doğrulttu. "Senin yerinde olsam yapmazdım. Şöhretim sayesinde lordları öldürmekle ilgili bir sorunum olmadığını biliyor olmalısın. Seni de listeme eklemeye hiç itirazım yok."

Rockberry tekrar yere çöktü, küçük erkeklik bahanesi de ruhu gibi büzüşmüştü.

Swindler, Emma'nın gözyaşları yanaklarından süzülürken ve titremeleri içinden geçerken onu sarstı. "Her şey yolunda, tatlım. Artık güvendesin."

"O kardeşinden de beter," diye hıçkırdı.

"Biliyorum." Sormaktan nefret ediyordu ama bilmek zorundaydı. Yüzünü onun saçlarına gömdü, kulağına yaklaştı ve fısıldadı, "O... o seni incitti mi?"

Başını sallayarak ona doğru gevşedi. "Beni her şeyden çok korkuttular. Nasıl yapabildiler?"

"Onlar çarpık, sapkın. Bunu açıklayamıyorum." Greystone'un şoförü ve uşağının erkeklerin ve kadınların ellerini bağladığını görmek için omzunun üzerinden baktı.

Emma'nın alçakgönüllülüğüne duyduğu saygıdan dolayı bakışlarını kaçırarak Greystone, Swindler'ın önünde diz çöktü. "Tanrım, burada üç lord var. Ve bu hanımlardan biri de bir dükün kızı."

Swindler başını salladı, bu keşfe şaşırılmamıştı. Hayatlarını dolduracak bir şeyler arayan boş insanlar. Kendilerine dokunulamayacağını düşünen nüfuzlu insanlar. "Biz alacağız

Scotland Yard'ın arka kapısına götürün. Sör David bu meselenin en iyi nasıl halledileceğine karar verecek. Onları arabalarına bindirin. Şoförlerini, işbirliği yapmazlarsa Scotland Yard'a hesap verecekleri konusunda uyarın."

"Doğru." Greystone gözlerini kaçırmadan önce Swindler'a hızlı bir bakış attı. "Emma nasıl?"

"Sarsılmış ama cesur."

"O bir dişi aslandı, senin Emma'n."

Onun Emma'sı. Tanrım, bunun doğru olmasını umuyordu ama bu gece olanlar için onu affedip affetmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Emma ipek dışında hiçbir şey giymemekten memnun olurdu. Tek istediği bu iğrenç yerden mümkün olduğunca çabuk çıkmaktı. Ama James, Greystone'un şoförü arabalarını getirmeye giderken Emma'nın giysilerini bulup onu düzgünce giydirmek için zamanları olduğunda ısrar etti.

Şimdi arabanın içinde yalnızdılar, arkadaşları kendilerini diğer vagonlara paylaştırmaya ve içlerine tıktırılan hergelelerin Scotland Yard'a düzgün bir şekilde teslim edilmesini sağlamaya karar vermişlerdi.

James'e yaslanan Emma, cereyandan ve çektiği çileden dolayı bitkin düşmüştü. James'in kolu onun etrafındaydı, eli kolunu okşuyordu, çok rahatlatıcıydı. "Beni nasıl buldun? Nereye bakacağını nasıl bildin?"

Sanki kendini bir darbeye hazırlıyormuş gibi onun yanında kaskatı kesildi. "Greystone'dan hiç ayrılmadık."

Başını iki yana salladı. "Ama Eleanor..."

"Cremorne Gardens'a gitti, ama Sir David ve Scotland Yard'dan birkaç adam ona eşlik etti. Bunu açıklayamam, Emma. Sanki bir şeyleri kaçırmıştık gibi hissettim. Rockberry bilgi konusunda çok açık sözlüydü ve kardeşinin işlediği korkunç suçlara rağmen, yeni Rockberry bize kardeşinin nasıl bir canavar olduğunu anlatmaktan neredeyse zevk alıyor gibiydi." Etrafında dönerek

Çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine bakana kadar yüzünü yukarı çevirdi. "Beni affet Emma, ama şüphelendiğim şeyi sana söyleyemezdim. Elisabeth'e yaptıkları gibi sana da bir içki vereceklerini ve bu içkinin onları takipte olduğumuz konusunda uyaracak şeyler söylemene neden olabileceğini biliyordum."

Uzanarak onun sevgili yüzüne dokundu. "Sence birbirimize karşı tamamen dürüst olacağımız, birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımız bir gün gelecek mi?"

"Bugünden itibaren, sana yemin ederim."

Başını sallayarak, başını onun omzuna gömdü. Ve sadece sözlerinin doğru olmasını umabilirdi.

Uykuya daldığını hatırlamıyordu. Aslında uyumak da istememişti. Onun kollarında olmak için kalan az zamanın tadını çıkarmak istemişti. Ama onu dürterek uyandıran adamın dudaklarını şakağına bastırmasıyla uyandı.

"Emma, geldik."

İç çekerek gözlerini açmaya çalıştı. Cereyanın onu uyuşuklaştırmaya devam ettiğini düşündü. Sonra Eleanor'un kaderiyle ilgili gerçeği öğreneceğinin farkına vararak tamamen uyandı. Ama uyanıklığı çabucak kayboldu ve James'in kolu sırtına dolanıp onu merdivenlerden yukarı çıkarmasaydı, bir kez daha uyumak için uzanmaktan kaçınabileceğinden emin değildi.

Uşak kapıyı açtı. Eleanor kanepeden fırlayıp -yanında oturan adam kimdi- odanın öbür ucuna koştu ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi ona sarıldığında James onu ancak salona sokabilmişti.

"Oh, Emma, sevgili Emma, iyisin! Sana zarar verdi mi?" Arkasına yaslandı, Emma'nın yüzünü inceledi, yanağına, saçlarına dokundu, sanki kız kardeşinin hayatta olduğuna ve bu koşullar altında beklenebileceği kadar iyi olduğuna dair kendini rahatlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Sana ne yaptılar?"

Emma kendini gülümsemeye, uyuşukluğu üzerinden atmaya zorladı. "Bir şey yok."

Eleanor'un bakışları James'e kaydı.

"Onu kendi isteklerine daha kolay boyun eğebilir hale getirmek için bir ilaç ya da benzeri bir şey verdiler, ancak onun kolayca manipüle edilemeyeceğini keşfettiler," dedi. "Tamamen iyileşmiş değil."

"O zaman oturmalısın," diye emretti Eleanor kız kardeşine. "Evet, çok isterim. Korkunç derecede dengesizim."

Eleanor onu bir sandalyeye götürdü. Vücudunu sardığı için Emma'ya harika ve rahat hissettirdi.

"Emma," dedi Eleanor, önünde diz çöküp tekrar saçlarına dokunarak. "Gerçekten iyi misin?"

Başını salladı.

"Onunla savaştı," dedi James, sesi gururla yankılanıyordu. "Oldukça dikkat çekiciydi."

"Her zaman öyleydi." Eleanor onun ellerini sıktı. Düşes, "Sterling ne olacak?" diye sordu ve ancak o zaman Emma onun da odada olduğunu fark etti.

"O iyi, Frannie. O pisliklere hapishaneye kadar eşlik etti. Birazdan evde olur," dedi James ona. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"O zaman sanırım onlara bakmaya gitmeliyim," dedi derinden gelen bir ses.

Eleanor gülümseyerek başını kaldırdı ve dikkatini yeniden Emma'ya verdi. "Bu Sör David. Bahçede benimle birlikteydi."

Koyu renk saçları ve gözleriyle çok seçkin görünümlü bir beyefendi hafifçe eğildi. "Bayan Watkins, sizinle tanışmak bir zevk. Bu gece bu kadar çok şey yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm ama bu alçakları adalete teslim etme konusundaki yardımlarınız için minnettarız."

"Bir şey değil." Söyledikten sonra bu sözler aptalca gelmişti. Yaptığı her şey Elisabeth'in intikamını almak içindi. Ancak akıllı yavaş çalışıyordu ve başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

"Emma," dedi Eleanor sesine heyecan karışmış bir tonla, "Sör David, Lord Rockberry'yi öldürdüğüme inanmıyor."

"Bu iyi bir şey." Daha az insan-

"Hayır, hayır. Benim yaptığıma gerçekten inanmıyor! Ben ayrıldığımda Rockberry'nin hayatta olduğunu ve daha sonra birisinin gelip hançeri daha derine sapladığını söyledi."

"Aman Tanrım! Onu sen öldürmedin mi?"

"Aynen öyle. Suçlu büyük ihtimalle kardeşi. Her şey mantıklı, değil mi?"

Emma hâlâ sersemlemiş olsa da Eleanor'un sesindeki çaresizliği duydu; Sir David'in anlattığı gibi olabilirdi, adamı öldürmekle suçsuz olabilirdi. Emma başını salladı. "Evet, çok mantıklı."

Eleanor ona doğru eğilerek sıkıca sarıldı. "Oh, Emma, her şey yoluna girebilir."

Eleanor'un omzunun üzerinden, orada dikilen ve yüzleri okunamayan iki adama bakan Emma, kız kardeşinin haklı olabileceğini düşündü.

"Bayan Watkins, gitmem gerekiyor," dedi Sir David. "Umarım yarın öğleden sonra sizi ziyaret etmeme izin vererek bana lütufta bulunursunuz, bu gecenin çilesinden kurtulduğunuzdan emin olmak için."

Eleanor arkasını döndü ve ona baktı. "Oh, evet, efendim. Aramanızdan büyük memnuniyet duyarım."

"Çok iyi o zaman. Swindler, seni dışarıda bekleyeceğim. Beş dakika, dostum. Bu seraserilerle ilgili her şeyi yoluna koymamız gerekiyor."

Eleanor ayağa kalkarak, "Size dışarı kadar eşlik edeceğim, Sör David," dedi.

James onun yerini aldı ve Emma'nın önünde diz çöktü. "İyi olacak mısın?"

Başını salladığını düşündü. Yeteneklerini tekrar tam olarak kullanabilmesine daha ne kadar zaman olduğunu merak ediyordu. "Sadece çok yorgunum." Onun yüzüne dokundu. Yüzünü avucunun içine çevirdi ve ortasına bir öpücük kondurdu.

"Keşke seni terk etmek zorunda kalmasaydım," dedi.

Onun da yapmamasını diledi ama seçimin ona ait olmadığını biliyordu. Ayrıca ona güven vermesi gerektiğini de fark etti. "Cezalandırılmalarını istiyorum. Yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorum."

"Bunu görecekim, sana söz veriyorum." "Yapacağını biliyorum."

Bir kapının açıldığını ve ardından hızlı ayak seslerinin geldiğini duydu.

Sonra Frannie odanın içinde koşturmaya başladı.

"Sterling!"

Emma, düşesin kollarını dükün boynuna dolayıp onu kendine yakın tuttuğunu, dükün de yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdüğünü görmek için başını çevirdi. James omzunun üzerinden yeniden bir araya gelen çifte baktı, tam o sırada dük karısını odadan çıkarmaya başlamıştı.

"Mahremiyet mi istiyorlar?" Emma fısıldadı.

"Belki de onu bize veriyorlar," diye cevap verdi James, sesi alçaktı. Çenesini nazikçe kavradı, eğildi ve ağzının bir köşesine ve sonra diğerine en yumuşak öpücükleri yerleştirdi, sanki her zamankinden daha kırılganmış gibi, garip bir şekilde daha güçlü hissettiğinde.

Adam tamamen geri çekilmeden önce, dudaklarını onunkilere bastırdı, onu derinden öptü, bu geceki dehşetlerin hiçbirini onun hatası olarak görmediğini ve ona inandığını anladığından emin oldu - artık aralarında aldatma ya da sır olmayacaktı.

Frannie, Swindler ve Sör David'in gece işlerini tamamlamak için Greystone'un arabasına binmeleri konusunda ısrar etti. Araba sokaklarda sabit bir hızla ilerlerken Swindler, karşısında oturan Sör David'in silüetini inceledi.

"Eleanor'un Rockberry'yi öldürmediğine gerçekten inanıyor musun?"

Sör David iç çekerek başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. "O ufak tefek bir kadın, Swindler. Hançeri yeterince derine saplayacak güce sahip olduğunu sanmıyorum."

Swindler, Emma'nın yeni Lord Rockberry'yi dize getirdiğini düşündü. "Çok sevdiğin bir kız kardeşin intikamını almak güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Sana normalde sahip olamayacağın bir güç verebilir."

"Üzgünüm, Swindler. Bunu göremiyorum. Bence kadın onu bıçakladı, bunun şoku bilincini kaybetmesine neden oldu, sonra kardeşi gece konyağı için geldi ve her şeye rağmen unvana sahip olmaya aldırmayacağına karar verdi. Bayan Watkins'in başladığı işi bitirdi. Sen benim sağdıcısın. Sizin de aynı sonuca varmamanıza şaşırdım. Bunu bir düşün."

Swindler, Sir David'in bakışlarının ağır bir şekilde üzerine düştüğünü hissetti. "Yeni Rockberry de kardeşiyle aynı kumaştan kesilmiş."

"İşte buradasınız," dedi Sir David.

"Göğsüne aldığı bıçak darbesi kolay kolay iyileşecek bir şey değildir. Kardeşi gelip işi bitirmemiş olsaydı bile, Rockberry'nin eninde sonunda bu yaradan ölmesi oldukça muhtemeldi. Ve eğer ciğerini kaptıysa-"

"Belki, belki de değil. Söylemesi zor."

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, efendim, yeni Lord Rockberry'yi önceki Lord Rockberry'yi öldürmekle mi suçluyorsunuz?"

"Duruma göre değişir, Dolandırıcı. En iyi adamım olayın anlattığım gibi olduğuna inanıyor mu?"

Swindler açık yarayı incelediğini hatırladı, Eleanor'un Rockberry'yi bıçakladığını ve geri çekildiğini söylediğini hatırladı. Sör David'in senaryosu mümkündü. Ve eğer bu şekilde olmamışsa, Rockberry'ye başka bir kız kardeşin hayatını mahvedecek gücü vermeyi düşünemiyordu. "Evet, efendim. O şekilde gerçekleşmiş olabileceğine katılıyorum."

"Çok iyi. Raporumu yazacağım ve Lordlar Kamarası'na çağırırsak bu şekilde ifade vereceğiz."

"Evet, efendim."

"Şimdi o pis işi aradan çıkardığımıza göre, bana Bayan Eleanor Watkins hakkında bildiğin her şeyi anlat - gerçek Eleanor."

Swindler alçak sesle kıkırdarak tam olarak bunu yapmaya başladı.

Emma'ya bir prensesmiş gibi davrandılar. Eleanor ve düşes onu yıkadılar ve saçlarını yıkadılar. Havluyla kuruladılar ve saçlarını ördüler. En yumuşak gece kıyafetini giymesine yardım ettiler. Emma yatağa girdiğinde Eleanor da onunla birlikte girdi ve tıpkı genç kızken ve Elisabeth'i kayalıkların dibinde buldukları gece olduğu gibi birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Babaları öldükten kısa bir süre sonra aynı odayı paylaşmayı bırakmışlar ve Eleanor onun yatak odasına taşınmıştı. Ama bu gece birlikte olmaları gerekiyordu. Yine de yatakta bir boşluk vardı.

Eleanor, Emma'nın aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Onu çok özlüyorum," dedi.

"Eleanor, ben..." Sesinin kesilmesine izin verdi. "Ne var, sevgili kardeşim?"

"Sanki bu gece benimle birlikteymiş gibi hissettim. O korkunç odada. Oradaydı, beni teşvik ediyordu, Rockberry'ye saldırmam için bana güç veriyordu. Eğer öyleyse, belki de ona bağırdığım için beni affediyordur."

"Ah, Emma." Eleanor onu sıkıca kavradı. "Öyle demek istemediğini biliyor."

"Umarım öyledir. Onu geri almak için her şeyimi verirdim." "Biliyorum. Ben de isterdim."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yattılar, her biri Elisabeth'in kendi yansımalarında kayboldu. Onun tatlı doğası, maceracı ruhu.

Uzun bir süre sonra Emma, "Eleanor, bana Sör David'den bahset," dedi.

Eleanor'un kahkahaları etraflarında dönüyordu. "Kesinlikle harika değil mi?"

"Bütün bunlar nasıl oldu?"

"Bay Swindler-"

"Ona James diyebilirsiniz."

"Pekâlâ. James beni arabaya götürdü, elime verdi ve orada gölgelerin arasında oturan bir adam vardı. Sör David. James'in amiri. James bana Sör David'in bahçedeki işlerle ilgileneceğini söyledi. Çok gergindim. Ama Sör David sessiz sözleri ve güvenceleriyle beni sakinleştirdi. Bana çok güveniyordu.

"Cremorne'da göz kulak olmaları için başka adamları olduğunu söyledi. Ben sadece biri bana yaklaşıp kadar etrafta dolaşacaktım. Hiç kimse gelmedi. Rockberry'nin seni buradan kaçırmak için ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. O olduğunu anlayacaklarını biliyor olmalıydı. Ne yaptığını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi."

Emma arabada duyduklarını hatırlamak için mücadele etti. "Sanırım bu oyunun bir parçasıydı. Bu kadar cesur, bu kadar kibirli olmak. Sonra da bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak. Kimsenin ona dokunamayacağını sanıyordu."

"Onun hakkında ne yapacaklarını merak ediyorum."

"Ve diğerleri," diye fısıldadı Emma. "Hepsinin bedelini ödemesi gerek. James ve arkadaşlarının, hak eden birinin hak etmeyen biriyle yer değiştirmesini sağlayarak cezalandırıldığını görecektir imkânlarla sahip olduklarını biliyorum. Ona en başından beri güvenmeliydik Eleanor."

"Ama artık ona güveniyoruz. Bunun bir anlamı olmalı."

Eleanor, "Düşes bizi sosyeteye tanıştırmayı teklif etti," demeden önce birkaç dakika sessiz kaldılar.

"Tek istediğim Eleanor, eve dönmek."

Bölüm 25

Sör David'in ofisi yine gölgelenmişti. Masasının önünde duran Swindler, köşedeki varlığın son derece farkındaydı, ancak bu kez ona doğru yayılan koku kesinlikle kadınsıydı.

"İki gece önce yakaladığınız adamların kimliklerini tespit ettik," dedi Sir David. "Hanımefendiler babalarına teslim edildi ama beyefendiler -her ne kadar onlardan bu şekilde bahsetmekten rahatsız olsam da- icaplarına bakılmalı. Rockberry kardeşini öldürmek suçundan akranları tarafından yargılanacak. Diğer beşini basitçe nakletmeyi tercih ederdik ama ikisi lord olduğu için meseleler biraz daha incelikle ele alınmalı. Ortadan kaybolmalılar ama bu süreçte onlara zarar gelmesini istemiyoruz.

"İstenmeyen kişileri ortadan kaldırma becerisine sahip olduğunuzu ve duvarlar arasında yaşamaya mahkûm edilenleri sık sık hapishaneden çıkardığınızı çok iyi biliyorum, Swindler. Varislerinin dizginleri ele alabilmesi için lordların ölmüş gibi görünmesini istiyoruz. Bu göreve hazır mısınız?"

Swindler kaba bir şekilde başını salladı. Bazen kelimeleri dile getirmemek daha iyiydi.

"Senin için bir şövalyelik nişanı olacak, Swindler," dedi Sir David.

Swindler köşeye döndü, diz çöktü ve başını eğdi. "Majestelerine sadakatle hizmet etmek için şövalyeliğe ihtiyacım yok. Bayan Emma ve Eleanor Watkins'in bu olayla ilgili olarak şimdi veya gelecekte kendilerine karşı işlenebilecek her türlü suç için affedilmelerini rica ediyorum."

"Öyle olacak," dedi yumuşak kadın sesi.

Dolandırıcı yaptı değil bak yukarı olarak ve swishing . etekleri kraliçenin ayrılışını müjdeliyordu.

"İşleri halledeceğim konusunda bana güvenmedin mi, Swindler?" Sir David sordu.

"Alınmayın efendim ama istediğimi elde etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamayı uzun zaman önce öğrendim."

"Alınmadım, Swindler. Şimdi, lordlarla başa çıkmak için planın nedir?"

"Çok hoş bir çift oldular, sence de öyle değil mi?" Emma sordu.

Swindler'la birlikte Hyde Park'ta geziniyor, Eleanor ve Sör David'in kısa bir mesafe gerisinden onları takip ediyorlardı. Geçen hafta boyunca Emma kilo almaya başlamış ve gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuştu. Sakin, memnun, neredeyse mutlu görünüyordu.

"Sör David iyi bir adam," dedi Swindler. Sör David'in Eleanor'a ilgi duyduğu fikrine henüz alışamamıştı ama görünüşe bakılırsa amiri ona vurulmuştu.

"Eleanor'a tutuklanmayacağımızı söyledi."

"Hiçbir sebep yok. Gördüğümüz ve tanıklık edeceğimiz üzere, Rockberry kardeşini öldürdü. Eleanor'un onu ilk bıçaklayan kişi olması tesadüfi bir durum." Kadının bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama gözlerinde taviz verildiğine işaret edebilecek herhangi bir şey görmesini istemediği için önüne baktı.

"Sanırım o zaman istediğimiz zaman kulübeye dönebiliriz."

Bu düşünce içini derin bir boşluğun kaplamasına neden oldu. Geçen hafta boyunca her öğleden sonra onu ziyaret etmiş ve Frannie'nin yerinde iki kez birlikte yemek yemişlerdi. Başlangıçta birlikte olma nedenlerinin saf olmadığını inkâr edemezdi; her ikisi de aldatma suçu işlemişti. Ama Emma'ya derinden değer verdiğini de inkâr edemezdi. Kendisinin onu takip etme nedenine, onun da yakalanmasına izin verme nedenine rağmen, aralarında çok değerli bir şey vardı.

"Eğer isterseniz Frannie'nin hem size hem de Eleanor'a bir Sezon vermekten memnuniyet duyacağına eminim," dedi, bir yanı Eleanor'un kabul edeceğini, böylece Londra'da daha uzun süre kalacağını ve onu tekrar görme fırsatı bulabileceğini umuyordu; bir yanı da Eleanor'un kendisine kur yapılmasını istemediğini umuyordu.

"Bir Sezon geçirmek istemiyorum," dedi sessizce. "Hiçbir balonun katıldığım son baloyla kıyaslanabileceğini sanmıyorum."

Yürümeyi bıraktı. Kız da öyle. Şimdi ona bakıyordu, mavi gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Asla zengin ve varlıklı bir adam olmayacağım, Emma. Saygın bir gelirim var. Claybourne ve Dodger bana onlarla birlikte iş girişimlerinde bulunma fırsatı sundular ama risk çok yüksekti. Sonunda elimde hiçbir şey kalmayabilirdi. Onlar hayal edemeyecekleri kadar zenginler ve benim de beni memnun edecek kadar varlığım var."

"Para umurumda değil," dedi.

"Şövalye ilan edilmem oldukça olası. Bundan bahsedildi, ama-"

"Rütbe umurumda bile değil."

Tanrım, bu kadını memnun etmek imkansızdı. Ne istiyordu ki? Ona ne sunabilirdi?

"Emma-"

Ona bir adım daha yaklaştı. "Bir keresinde bana kalbinin sahibi olduğumu söylemiştin."

"Biliyorsun."

"O zaman gitmeme izin verecek misiniz? Deniz kenarındaki kulübeme dönmeme?"

"Senin mutlu olmanı istiyorum." "O zaman bana evlenme teklif et."

Deniz kıyısındaki küçük kulübenin yakınındaki köyde ilkbaharda güzel bir gündü. Gökyüzünün hiç bu kadar mavi, esintinin hiç bu kadar yumuşak olmadığını söylüyorlardı. Köyde ya da civarda yaşayan herkes kilisede oturmuş, heyecan ve beklentiyle titriyordu. Küçük toplulukları daha önce hiç bu kadar önemli kişileri bir araya getirmemişti.

Greystone Dükü ve Düşesi, Claybourne Kontu ve Kontesi. Ayrıca, hiçbir unvanı olmayan ama Jack Dodger'ın giyiminden ve duruşundan muazzam zenginlikte bir adam olduğunu herkesin bildiği bir adam vardı. Yanında soylu olduğu her halinden belli olan bir hanımefendi vardı. Son yeni gelen Dr. William Graves'in kraliçenin özel doktoru olduğu söyleniyordu.

Ünlü konuklarla ilgili tüm fısıltılar, gelinler koridorda yan yana yürüdüklerinde sessizliğe büründü. Hiçbir baba onlara eşlik etmedi, hiçbir hanımefendi onları beklemedi. Kız kardeşler hayatları boyunca oldukları gibiydiler: en gerçek arkadaşlar. Ancak bir zamanlar birbirlerinden başkasına ihtiyaç duymazken, şimdi mihrapta onları bekleyen iki adama ihtiyaç duyuyorlardı.

Eleanor, Sör David'in yanındaki yerini alırken Emma sıcak bir şekilde gülümsedi ve Sör James'in ona uzattığı kolu tuttu. Bu harika beyefendinin kendisiyle evleneceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Papaz aşk hakkında konuşmaya başladığında, zar zor dinledi çünkü zaten bilmediği bir şey söyleyemezdi, James'in gözlerinde yansıttığı şeyden daha harika olan hiçbir şeyi tarif edemezdi.

Yeşil derinliklerin içinde gerçek bir hayranlık ve gurur vardı. Bu adam onu sonsuza dek karısı olarak istiyordu. O da onu kocası olarak istiyordu. Ondandır asla gözlerini ayırmak istemiyordu, asla onsuz olmak istemiyordu. Adam çok uzun boylu ve yakışıklı, kendinden çok emin ve emin duruyordu. Çocukça hatalarını telafi etmeye kararlı bir adama dönüşen pişmanlıkları olan bir çocuk, onu olduğu gibi kabul eden bir adam, kusurları ve her şeyiyle.

Yeleğinin altından, cebine soktuğu saate bağlı altın zinciri görebiliyordu. Bu onun düğün hediyesiydi. Arkasına "DAHA BÜYÜK AŞK YOKTUR" yazdırmıştı.

"Babanı onurlandırmak için," demişti ona. "Onun fedakârlığı sayesinde sana sahibim."

James'in gözlerinden yaşlar süzölmüşü. Konuşmamıştı - diye düşündü çünkü boğazı duygularla gerilmişti. Ama güçlü parmaklarını onun etrafına dolamıştı. Ve şimdi onu ilk kez takıyordu, karısı olurken.

Emma, Eleanor ve Sör David yeminlerini ederken onları dinledi. O ve Eleanor Londra'da, birbirlerinden çok da uzak olmayan evlerde yaşayacaklardı. Emma, James ve Sör David'in bunu nasıl başardıklarından emin değildi ama James'in olması gerekenin bu olduğunu düşündüğü takdirde başaramayacağı hiçbir şey olmadığını anlamaya başlamıştı.

Sonra aşklarını itiraf etme, söz verme sırası onlara -ona ve James'e- geldi. İyi ya da kötü. Zenginlikte, fakirlikte. Hastalıkta ve sağlıkta. Başka türlüünü istemezdi. Son nefesini verene kadar bu adamın yanında duracak, onun da her zaman yanında olacağını bilecekti.

Papaz onları karı koca ilan ederken, vitray pencerelerden içeri giren güneş biraz daha parlak görünüyordu ve Emma bunun Elisabeth'in onlara gülümsemesi olduğunu hayal etti.

Eleanor ve Sör David tören bittikten kısa bir süre sonra Londra'ya gitmiş, kulübeyi Emma ve James'e bırakmışlardı. Şimdi, kapıyı kilitledikten sonra yatak odasının kapısında durmuş, pencerenin kenarına oturmuş, fırçasını saçlarında gezdiren Eleanor'u izliyordu.

"O gece lojmanının penceresinden saçlarını tararken seni izlediğimi biliyor muydun?" diye sordu.

Yaramaz bir gülümsemeyle ona doğru baktı. "Seni orada hissedebileceğimi düşündüm ama emin değildim. Eleanor planımızın işe yaraması için seni baştan çıkarmam gerektiğini söyledi. Nereden başlayacağımı bilemedim."

Ceketini, yeleşini ve yaka örtüsünü daha önce atmıştı. Ona doğru yürüdü ve fırçayı elinden aldı. "Sana o kadar çabuk ve o kadar sert aşık oldum ki beni baştan çıkarmanı çok kolaylaştırdım. Tutkulu bir delikanlı gibi pencerenin önünde durdum ve bunu yapmayı hayal ettim." Fırçayı saçlarında gezdirdi, parmaklarının arasından geçen saç tellerinin ipeksiliğinin tadını çıkardı. Bunu bir ömür boyu yapabilirdi.

"O pencerede oturdum ve senin de bunu yaptığını hayal ettim." "Saçlarını seviyorum," dedi. "Gözlerini seviyorum. Seviyorum
seninle ilgili her şeyi."

Pencereden kalkarak kollarını onun boynuna doladı. "Ben de seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ve son birkaç aydır seni çok özledim."

O ve Eleanor düğün hazırlıklarına başlamak için evlerine dönmüşlerdi ve Swindler'ın ziyarete gelmesine ve ara sıra Londra'ya gelmelerine rağmen, Swindler Emma'yla öpüşmekten daha samimi bir şey için yalnız bir an bulamamıştı.

Fırçayı bir kenara atarak onu kollarının arasına aldı ve ağzını onunkine doğru indirdi. Sergilediği tüm kısıtlamalar içinden fırladı ve ona rüzgârın uğuldadığı ve yağmurun yağdığı o ilk geceyi hatırlattı. Tutku kadından ona akıyor, adamın içini ısıtıyordu.

arzu. Hep böyle mi olacağını merak etti -güçlü ve kuvvetli. Gül kokusu etrafına yayıldı. Çıplak ayakları onunkilere sürünüyordu. Onunla ilgili pek çok şey tanıdık, pek çok şey sevimliydi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde onun gözlerine derin derin baktı, gözlerinin ağır ağır kapandığını ve için için yandığını gördü. Dudakları nemli ve şişmişti. Elbisesi vücudunu örtüyor olsa da meme uçlarının sertleştiğini gizleyemiyordu. Eğilip kumaşın üzerinden bir tanesini ağzına aldı ve hafifçe ısırıldı. Kadın usulca inledi, geriye doğru eğildi ve parmaklarını adamın omuzlarına geçirdi.

Çok uzun zaman olmuştu, çok uzun. Şimdi onu neredeyse ezici bir şiddetle istiyordu. Aynı zamanda her anın tadını çıkarmak istiyordu. O onun karısıydı, aşkıydı. Bu gece onun için, onlar için özel olmalıydı. Bu gece evlilik hayatlarının ilk gecesiydi.

Onun yanından geçerek, serin bahar esintisini içeri almak için pencereyi hafifçe açtı. Perdeler hafifçe dalgalandı.

Onu kollarına alarak, gülerek ve neşe içinde yatağa taşıdı ve üzerine yatırdı. Adam kalan giysilerini hızla çıkarırken, kadın da kışkırtıcı bir şekilde elbisesini çıkardı. Adam yatağa atlayıp onu altına aldığı anda küçük bir çığlık attı ve teninin yumuşaklığını kendi teniyle kaynaştırdı.

"Bunu özledim, seni özledim," diye homurdandı onu elleri ve ağzıyla keşfetmeye başlarken, bir kez daha vücudunun tüm ince nüanslarını öğreniyor, onu bu kadar eşsiz kılan, onun için özel yapan kıvrımların ve yumuşaklığın tadını çıkarıyordu.

Emma ellerini onun üzerinde gezdirdi, kordonlu kaslarının sertliğinin, uzuvlarının uzunluğunun tadını çıkardı. Parmaklarını onun yaralı sırtında gezdirdi ve çocukluğunun ne kadar acımasız geçtiğini hatırlatan bir şeyle karşılaştığında gözlerinin her zaman acıyıp acımayacağını merak etti.

"Babanın adı neydi?" diye sordu birden.

Başını, ona tüm dikkatini verdiği göğüslerinin arasındaki vadiden kaldırdı. Onun bakışlarını tutarak, "Geoffrey Harrison." dedi.

Parmaklarıyla adamın siyah saçlarını taradı. Her zamankinden daha kısaydı, bu durum için kesilmişti. "İlk oğlumuza onun adını vereceğiz."

Ona sıırttı. "Bu hoşuma giderdi."

"Belki de bu gece olur. Size çocuk vermek istiyorum."

Ona göz kırparak ağzını göğsüne götürdü ve yaptığı hınzırca şeylerden zevk almaya başladı. Başlangıçta ne kadar sık birlikte olurlarsa olsunlar, öğrenecek yeni bir şey olmaması gerektiğini düşünüyordu ama yine de her bir araya geldiklerinde, aşinalık beraberinde yeni bir şey getiriyordu. Artan bir farkındalık, daha cesur dokunuşlar.

Swindler ellerini, parmaklarını ve ağzını kullanarak Emma'nın her santimini, sanki eski bölgeyi yeniden keşfediyormuş ve biraz değişmiş olduğunu görüyormuş gibi inceledi, ama yeni manzaradan da eskisinden olduğu kadar memnundu. Londra'dan ilk ayrıldıktan sonra verdiği kiloların bir kısmını geri almıştı. Kalçaları biraz daha yuvarlak, göğüsleri biraz daha dolgundu. Acele etmedi, başını aşağı eğmeden önce göğüslerini nazikçe yeniden şekillendirmesini izledi, ağzı tatmak, alay etmek ve kızdırmak için oyalandı.

O andan itibaren her gece yatağında bu olağanüstü kadın olacaktı. Onun tatlı kokusuyla uykuya dalacak ve kollarını ona dolayarak uykuya dalacaktı.

Çocukları dünyaya geldikçe onun vücudunun değişimini izleyecekti. Onunla ilgili her şeyden zevk alacaktı, tıpkı şimdi zevk aldığı gibi.

Kızın iç çekişleri ve inlemeleri arttıkça, kız onun altında kıvrandıkça, ona doğru döndükçe, kendini ona açtıkça, adam onu karşılayan ve etrafını saran kadifemsi sıcaklığa daldı.

Derin bir memnuniyet iniltisiyle durgunlaşarak, penetrasyonunun tüm etkisini içine çekti. Büyük elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu öptü. "Seni seviyorum, Emma."

Emma onun bu sözleri söylemesinden, bedenini onunkiyle birleştirmesinden asla bıkmayacağını düşündü. Onun çenesini, yanağını, boynunu öptü. Sonra çok yavaşça, ikisine de eziyet ederek, ona doğru hareket etmeye başladı.

Vücudu onunkiyle ritim tutarak sallanıyor, zevk alçalıp yükseliyor, girdap zapt edilemeyecek hale gelene kadar yükseliyordu. Kadın onun adını haykırırken, erkek de sıkılmış dişlerinin arasından kendi adını haykırdı ve birlikte doygunluğun zirvesine çıktılar.

Daha sonra, birbirlerinin kollarına uzandılar ve doymuş, dolmuş bedenlerinin az önce paylaştıkları şeyin ihtişamının tadını çıkarmasına izin verdiler. Ona sarılmış, uzuvları iç içe geçmiş bir halde, memnun bir şekilde uykuya daldı.

Swindler bir süre sonra uyusuk ve doygun bir halde uyandı. Evliliğin gerçekten de harika olacağına karar verdi.

Gözlerini açtığıında, pencerenin önünde duran Emma'nın silüetini gördü, deniz meltemi odanın içine doğru eserken üzerine bir battaniye örtülmüştü.

Yataktan kalkarak onun yanına gitti, kollarını ona doladı ve dudaklarını başının üstüne bastırdı. "Yatağa geri dön, Emma."

Ona doğru eğildi, başı onun omzunun kuytusunda tanıdık yerini buldu. "Ben de tam Elisabeth'e senin için teşekkür ediyordum."

Başını aşağı eğerek onun ensesini öptü. "Öyle miydin?"

"Eleanor ve benim koca bulmamı sağlaması gerekiyordu. İronik bir şekilde, tam da bunu yaptı."

Kollarında dönerek yüzünü ona doğru eğdi. Yüzünde sadece bir gülümseme gördüğü için minnettardı, gözyaşı yoktu. Bugünden itibaren onun hayatını neşe dışında hiçbir şeyle doldurmak istemiyordu.

"Burayı özleyeceğim," dedi usulca.

Yarın burayı kapatacaklar ve Londra'ya doğru yola çıkacaklardı.

"Ara sıra geri döneceğiz," diye güvence verdi ona.

"Buranın kokusu çok hoşuma gidiyor."

Ay ışığında onun yüzünde en küçük bir şüphe gölgesi gördü.

"Ne oldu Emma?"

"Hyde Park'ta o öğleden sonra Eleanor olsaydı ona aşık olur muydun sence?"

"Hayır. Asla. Bana ilk kez gülümsediğinde kalbimi ele geçirmeye başladın."

Sonsöz

Sir James Swindler'in Günlüğünden

Lord Rockberry akranlarını yanlış değerlendirmişti. Ancak onlar onu yanlış değerlendirmediler. İdam sehpasına babamın sahip olduğu asaletle çıkmadı ve bir insanın ölçüsünün unvanı olmadığına dair inancımı doğruladı.

Karanlık sosyetenin o gece olaya karışan diğer üyelerine gelince, Dük'ün kızı, diğer hanımefendiyi sevgilisi olarak alan unvanlı bir beyefendiyle evlendi - her ne kadar iki hanımefendinin birbirlerinden hoşlandıklarına dair söylentiler olsa da. Diğer iki lordun gizemli bir şekilde öldüğüne dair kanıtlar olmasına rağmen, geriye kalan adamlar hayatlarını dünyanın öbür ucunda sürdürmüşlerdir. Kraliçenin ve fakirlerin doktoru William Graves, cesetleri tanınmayacak hale getirmekte ustaydı. Fakirlerin mezarına gömülmesi gereken iki adam şimdi en iyi ortamlarda huzur içinde yatıyor.

Gençken içimde bir karanlık dolaşıyordu. Suçluluk, pişmanlık ve kendimi babamın fedakârlığına layık kılma kararlılığının bir bileşimi. Bunlar taşınması ağır yüklerdi, ama aldığım her nefes için şükrederek taşıdım. Onu sık sık dimdik ve geniş dururken düşünürüm.

darağacında, ağzının hafif kıvrımı, son göz kırpması. Onları kandırdık, delikanlı. Hepsini kandırdık.

Gerçekten de öyle.

Nasıl bu kadar isteyerek gidebildiğini tam olarak anladığımdan emin değilim - ta ki kendi çocuklarımla kutsanana kadar. Keten saçlı kızlarımın bana duydukları güven karşısında alçakgönüllülük gösterdim; dünyaya geldikten birkaç dakika sonra her biri küçük ellerini parmaklarıma doladı ve bu dokunuş kalbimin derinliklerine kadar ulaştı. İkiz kızlar. Ah, ne şakalar yapıyorlar. Onları sadece iki yıl sonra dünyaya gelen ve dedesinin gülümsemesini de beraberinde getiren erkek kardeşleri geride bıraktı.

Keşke babam da Emma'mla tanışabilseydi. Onu en az benim kadar takdir ederdi diye düşünmeden edemiyorum. Hayatımın karanlığına ışık tutuyor. O ve çocuklarım.

Deniz kenarındaki küçük kulübede oturup günlüğüme yazarken, kayalıkların yakınında gülüşüklerini duyabiliyorum. Yakında ben de onlara katılacağım.

Emma'mı bunca yıldır çok sevdim ve ölene kadar da sevmeye devam edeceğim. O benim hayatımın ışığı, karanlığı yok eden, beni tamamlayan kişi.

Emma, içimde yaşayan kayıp ve yalnız yetime sonunda gerçek bir yuva veren kişidir.

Yazar Hakkında

LORRAINE HEATH her zaman bir yazar olmayı hayal etti. Teksas Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra eğitim kılavuzları, bir reklamcı için basın bültenleri, makaleler ve bilgisayar kodları yazdı ama bir şeyler hep eksikti. 1990 yılında bir aşk romanı okudu ve sadece bu türe bağlanmakla kalmadı, aynı zamanda yazılarında neyin eksik olduğunu da hemen fark etti: asiler, alçaklar ve düzenbazlar. O zamandan beri onlar hakkında yazıyor. Çalışmaları, RWA'nın RITA® , HOLT madalyonu ve Romantic Times Kariyer Başarı Ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda endüstri ödülü ile tanınmıştır. Romanları USA Today, Waldenbooks ve en son New York Times dahil olmak üzere çok satanlar listelerinde yer aldı.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Lorraine Heath tarafından yazılan romanlar

BİR ALÇAKLA GECE YARISI ZEVKLERİ ŞEYTANA
TESLİM OLMAK
ŞEYTAN VE ARZU ARASINDA
ŞEYTANLA YATAKTA
YETERİNCE KÖTÜ
KENDİ DÜKÜ BANA
SONSUZA DEK SÖZ
VER
BİR KONTUN ARZULADIĞI
GIBİ BAŞTAN ÇIKARICI BİR
MESELE
BİR VARISLE EVLENMEK İÇİN
SKANDAL BİR LORDLA BAŞTAN
ÇIKARICI BİR AŞK DAVETİ
KANUN KAÇAĞI VE LEYDİ
ASLA BİR KOVBOYLA
EVLENMEYİN ASLA BİR
KOVBOYU SEVMİYİN
TEKSAS'TA BİR HAYDUT

Copyright

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR ALÇAKLA GECE YARISI ZEVLERİ. Telif Hakkı © 2009 Jan Nowasky tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Adobe Dijital Baskı Eylül 2009 ISBN 978-0-06- 195974-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers
Ltd. 55 Avenue Road, Suite
2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers
Ltd. 77-85 Fulham Palace
Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Amerika Birleşik

Devletleri HarperCollins
Publishers Inc. 10 Doğu 53.
Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.